

Charles K. Roy - Gabe Dearborne

A bumeráng-effektus

Regény

*Copyright © by
Charles K. Roy & Gabe Dearborne
2004*

TARTALOM

A pókháló

1. Párizs
2. London
3. Amsterdam
4. Brüsszel
5. Párizs
6. Tel Aviv
7. Washington D.C.
8. London
9. Tel Aviv

Katonák

10. Washington D.C.
11. Camp David
12. Stornoway, Külső Hebridák
13. Sikaram Hegység, az afgán-pakisztáni határon
14. Róma
15. Tel Nof, az izraeli légierő támaszpontja
16. London, Downing Street 10

Tűzvonalban

17. Atlit, Izrael
18. An Najaf, Irak
19. Frankfurt am Main, Németország
20. Tiberias, Izrael
21. Washington D.C.
22. Wuppertal, Németország
23. Stornoway, Külső Hebridák
24. Akció a Hindu Kush-ban
25. Sajtóértekezlet Genfben

Akik átérték 2001. szeptember 11-e borzalmát, vagy azok, akik élve maradtak Madridban, a vonatok elleni bombatámadások után, bizonyára megértéssel fogják olvasni e könyvet. Ugyanígy azok is, akik Izraelben és az Orosz Föderációban nap mint nap szembesülnek a terrorral.

A jelen könyv nem kíván receptet adni senkinek. Vannak magas pozíciókban dolgozó személyek, akik valószínűleg a két szerzőnél jobban tudják, miként kell harcolni a terrorizmus ellen. Bár, ki tudja? A tények mintha mást mutatnának. Még mindig igen kevés történik a terror megfékezésére. Kevés, és rendszerint későn.

Talán akadnak majd olyan olvasók, akik elgondolkodnak, miután letették a jelen kötetet. Talán olyanok is lesznek közöttük, akik befolyásolni tudják majd a világ további folyását, hogy kevesebb legyen a gyász, a fájdalom. Olyanok, akik meg tudják akadályozni, hogy további szeptember tizenegyedikék történjenek, akár az Egyesült Államokban, akár a világ bármely más országában.

A szerzők.

A pókháló

1. Párizs

François Béracq ezredes, a francia Deuxième Bureau tisztje úgy érezte, nyomban szétpattant a feje. Legalább harminchat órája nem hunyta le a szemét egyetlen pillanatra sem, és kegyetlenül fáradt volt. Haza szeretett volna menni végre, de mindaddig el sem mozdulhatott a helyéről, amíg ennek az ügynek valahogyan a végére nem jár.

Egyszerűen képtelenségnek tartotta a hírt, amely szerint ismeretlen tettesek fel akarják robbantani az Eiffel-tornyot. Képtelenség volt, hiszen a francia főváros jelképe távolról sem volt olyan fontos intézmény, mint amilyen New Yorkban volt négy évvel korábban a World Trade Center két ikertornya. Ebben az épületben nem dolgoztak tízezrek, egyszerre legfeljebb néhány tucat turista tartózkodott a toronyban, hogy egy igazi francia kávé mellett gyönyörködhesen a Fény Városának a panorámájában. És képtelenség volt amiatt is, mert arab szemmel tekintve, Franciaország mérsékeltnek számított. Párizs nem küldött csapatokat sem Afganisztánba, sem Irakba, noha oszlopos tagja volt a NATO szervezetének. Sőt, a francia diplomácia nyíltan ellentmondott Bush elnök harcias magatartásának mindenben, ami a nemzetközi terror elleni harcot illette.

Már a negyedik fájdalomcsillapítót nyelte le, szokása szerint víz nélkül, de a halántékát hasogató fájdalom nem akart szűnni. Az ötvenéves férfi általában némán tűrte a fájdalmakat, amolyan vérbeli, hétpróbás katona módjára, aki mögött jó néhány év Idegenlégió is állt. Most azonban legszívesebben üvöltött volna kínjában. Nem is annyira a nyilalló fejfájás miatt, hanem a tehetetlenség következtében. Nem rendelkezett egyetlen olyan információval sem, amelyen elindulhatott volna.

A baljós bejelentés névtelen levélben érkezett a Le Figaro, a Paris Soir és még néhány vezető lap szerkesztőségébe. Eleinte blöffnek tekintették, de később, amikor ugyanez a levél eljutott az Antenne Deux stúdiójába is, már komolyan kellett venni a dolgot. Amikor a szolgálatos bemondó a koraesti híradóban felolvasta a fenyegetést, méhkasként bolydult fel az egész francia hírszerzés. A párizsi rendőrség különleges kommandót küldött ki a toronyhoz, amelyet azonnal kiürítettek, és alaposan átvizsgáltak, de semmi gyanúsat nem észleltek sem az acélszerkezeten, sem másutt. Nyoma sem volt odaszerelt pokolgépeknek, robbanóanyagoknak. Az egyetlen gyanús tárgy egy fényképezőgép volt, amelyet a legfelső szinten találtak gazdátlanul, de amelyről később kiderült, hogy egy német turista felejtette ott.

Béracq már éppen ki akarta adni az utasítást, hogy szüntessék be a nyomozást, és a rendőrség újra nyissa meg az Eiffel-tornyot a látogatók előtt, amikor a titkárnője szólt, hogy Nicolas Sarkozy, a belügyminiszter keresi telefonon. Sarkozy nem volt Béracq közvetlen felettese, a férfi mégis úgy gondolta, fogadnia kell a beszélgetést. Intett a titkárnőnek, hogy kapcsolja a belügyminisztert.

- Üdvözlöm, Béracq - mondta Sarkozy. - Hogy van?

- Sehogy sem, uram - felelte a tiszt. - Kialvatlan vagyok, mérges vagyok, és főképpen tehetetlen vagyok. Nem tudok mihez kezdeni ezzel a fenyegetéssel. Éppen vissza akartam rendelni a detektíveket a toronytól.

- Ne tegye, Béracq. Tartsák továbbra is megfigyelés alatt az Eiffel-tornyot. Éppen most kaptam én is egy levelet, amelyben egy eddig ismeretlen iszlám szervezet fenyegetett meg. Itt tartom a kezemben a levelet, várjon egy pillanatra. Felolvasok magának ebből egy részt.

François Béracq ebben a pillanatban érezte úgy, hogy betelt a pohár. *Merde*¹, és megint csak merde! Markával eltakarta a kagylót, mert attól tartott, hogy hangosan is elkezd káromkodni. Az is idegesítette, hogy a belügyminiszter olyan sokáig totózik. Miért nem olvassa már?

- Itt van, Béracq?

- Nem, sétálni mentem - morogta a tiszt. - Hallgatom, uram.

- Akkor olvasom: *A francia állam csatlósul szegődött az iszlám elleni világraszóló keresztes összeesküvéshez azért, hogy megtiltotta az iskolákban és a közintézményekben vallásunk jelképeinek a viselését. Következésképpen Franciaország ugyanarra a sorsra fog jutni, mint az ördögi Amerika, mint Spanyolország, és mint Izrael. Könyörtelenül le fogunk számolni Allah minden ellenségével, saját otthonában fogunk lesújtani mindenkire, aki tagadja, hogy Allah egyetlen isten, és Mohamed az ő prófétája. A hitetlenek nagyon drágán fognak megfizetni minden sérelemért, amely a muszlimokat érte és éri.* - A belügyminiszter itt szünetet tartott, aztán újra megszólalt. - Nos, mit szól ehhez?

- Ön szerint, miniszter úr, mit szólhatnék? - Béracq dühös volt. - Épeszü ember mit mondhat ilyesmire? Hőbörgő banditákkal van dolgunk. Egyébként is, a nyomozók semmiféle gyanús dolgot nem észleltek a toronyban. Azt hiszem, ezt az ügyet egyelőre lezárhatjuk. Az én embereimnek is, meg a rendőrségnek is van ezerféle más dolga, mint fantomokat kergetni. Ezzel az erővel akár Belphegort is kergethetnénk a Louvre-ban.

- Béracq, maga túl könnyedén fogja fel a dolgot - intette rosszállóan Sarkozi. - Azok után, ami New Yorkban és Madridban történt, az efféle fenyegetéseket ajánlatos komolyan venni, nem gondolja?

- De, gondolom, uram. Csakhogy én nem rendelkezem korlátlan számú katonával. Nem én vagyok a francia hadsereg vezérkari főnöke. Ha pedig minden fenyegetést komolyan veszek, akkor akár az összes utcasarokra is állíthatnák egy-egy járőrt. Arról nem is beszélve, hogy ha ezek a muszlimok tényleg komolyan fenyegetik Párizst, az is megtörténhet, hogy amíg mi teljes fegyverzetben őrizzük az Eiffel-tornyot, addig szépen felrobbantják nekünk a Notre Dame-ot, vagy akármi mást. Érti, uram? *Egyszerre* nem lehetünk ott mindenütt.

- Nézze, Béracq, én nem magával akarok vitatkozni - mondta a belügyminiszter. - Utasítást sem adhatok magának, mert nem vagyok a felettese. Én csak elmondtam a véleményemet erről az egész ügyről. Ja, és még valami: az amerikaiak is, a britek is *ott tudnak lenni mindenütt*. Méghozzá egyszerre. A viszonthallásra.

Baszódj meg, méghozzá egyszerre - gondolta Béracq idegesen. - Mi közöm van nekem ahhoz, hogy milyen erők védik az intézményeket? Én hírszerzéssel foglalkozom. Miért képzelem mindig mindenki azt, hogy nekem kell kikaparnom helyette a gesztenyét?

Kelletlenül felállt az íróasztalától, és sétálni kezdett az irodában. A titkárnő érdeklődéssel követte. Érezte, hogy a férfi keményen gondolkodik, és szívesen segített volna neki, de nem tudott. Pedig már évek óta dolgoztak együtt, és Monique Boulanger néha úgy érezte, akár a gondolatát is ki tudná találni. A mostani helyzet azonban minden eddigőtől különbözött.

¹ Szar (francia)

Béracq megállt az ablak mellett, és kinézett az esőben ázó utcára, mintha onnan várna feleletet a fel sem tett kérdéseire. Keményen töprengett, hogy mi volna a leghelyesebb lépés. Ha kiadja az utasítást az erők visszavonására és a torony megfigyelésének a megszüntetésére, fennáll az a veszély, hogy mégis történik valami, és akkor az isten se mossa le róla a bűnt. Ha viszont továbbra is szoros megfigyelés alatt tartják az Eiffel-tornyot, és mégsem történik semmi, akkor nevetségessé teszi magát. Melyik a helyesebb? Melyik jár kevesebb veszéllyel, kellemetlenséggel?

Ahhoz már hozzászokott, hogy mindenki a Deuxième Bureau-n köszörüli a nyelvét. Ahány melléfogást a hadsereg elkövetett, az közvetve vagy közvetlenül a hírszerzés hibája volt. Legalábbis a közvélemény szemében. Most azonban érezte, hogy a felelősség sokkal nagyobb, mint általában. A New York-i és a madridi tragédiák gyökeresen megváltoztatták a terror fogalmát és értékelését. Béracq félt. Attól félt, hogy olyasvalami fog történni, amire senki sem számított. Valami kegyetlen, véres esemény, amely teljesen más dimenzióba fogja helyezni Franciaország biztonságát. Ki más, ha nem ő, François Béracq, tudhatja, mennyire gyenge a védelem? Csak az nem hatol keresztül rajta, aki nem igazán akar. Itt nem pusztán nemzeti büszkeségről volt szó, hanem egyenesen Franciaország és egész Európa nyugalmaról, békéjéről.

A férfi pontosan tudta, mi ennek az oka. Az európai államok túlságosan liberálisan kezelték a bevándorlást, az idegenek letelepedésének az ügyét. Különösen állt ez három arab állam: Marokkó, Algéria és Tunézia szülőtteire. Franciaország eljutott arra a pontra, hogy a lakosságának a tíz százaléka muszlim volt. De Angliában és Németországban sem volt sokkal jobb a helyzet. A letelepedett muszlimok saját iskolákba járatják a gyermekeiket, gombamódra szaporodtak a mecsetek, ahol az imámok eleinte rejtve, később már teljesen nyíltan, szégyen nélkül hirdették az eszméiket. Ezek az eszmék pedig egyáltalán nem voltak szelídek. Béracq tudta, hogy ezzel a politikusok is tisztában vannak, de azt is tudta, miért nem tesznek semmit a veszély csökkentésére. A korrupció túllépett minden megengedhető határon, az arab olaj és a belőle eredő hatalmas tőke rabszolgává változtatta az ingatag politikusokat.

Béracq nem volt fajgyűlölő. Bár az édesapja annak idején Algériából települt vissza az anyaországba, és élete végéig *pied-noir*² maradt, őt nem fertőzte meg semmilyen előítélet. Viszont most, amikor az ország biztonsága forgott kockán, megengedhetetlennek tartotta, hogy Franciaország kebelén belül olyan szervezetek működjenek, amelyek már nyílt aknamunkát végeznek az ország ellen.

Tehát mi a teendő? Béracq nem tudott dönteni. Illetve, máris döntött. Semmit sem fog tenni, hagyja, hogy a felderítés és a rendőrség továbbra is megfigyelés alatt tartsa az Eiffel-tornyot. És közben imádkozni fog a maga módján azért, nehogy valahol másutt csapjanak le a terroristák.

Nagyot sóhajtott, és ellépett az ablaktól. Mielőtt visszafordult volna, még észrevette, hogy közben teljesen elállt az eső. Az épület előtt egy sötétszürke Peugeot fékezett le, és egy egyenruhába öltözött alak meg egy civil férfi szállt ki belőle. A katonában Béracq felismerte Maurice Delerue-t, az összekötőtisztjét, de a másik ember teljesen ismeretlen volt számára. Monique-ra pillantott, és azon tűnődött, vajon a nő mennyit észlelt az ő hánykolódásából. A titkárnő viszonzta főnöke pillantását, és bátorítón elmosolyodott.

² Fekete lábú - a francia gyarmatokról, de főképpen Algériából visszatelepült franciák gúnyneve

2. London

Andrew Davenport nyomozótiszt a Scotland Yard régi bútordarabja volt. Hosszú pályafutása során eddig még mindig sikerrel járt, akár visszaeső bűnözők elfogásáról volt szó, akár egyszerű lopások kinyomozásáról. Türelmes, kitartó, bulldog-természetű emberként ismerték a felettesei éppen úgy, mint a kollégái, vagy a beosztottjai. Ha belekezdett egy ügybe, nagyon kicsi volt a valószínűsége annak, hogy ne vigye végig. Mindemellett vidám, kiváló humorú ember volt, aki gyakran és szívesen nevetett, akár a saját rovására is.

Davenportnak három gyengéje volt. Az egyik a futball, amit fiatal korában, bal háttvédként maga is űzött több-kevesebb sikerrel, és amihez most, öregségére, valódi szerelem kötötte. Lelkes szurkolója volt a Chelsea csapatának. A másik gyengéje a fényképezés volt. Ha csak tehette, beült a Roverjébe, és elillant Londonból valahová, vidékre. Szinte semmi mást nem vitt magával, csak a fotós felszerelését. Többnyire a skót felföldet szerette bejárni, sátorban vagy a kocsiban aludt, és kora hajnalban kelt, hogy megleshesse a párás napkeltéket. Otthon aztán bevette magát a szerényen berendezett laborba, és hosszú órákon át pepecselt az előhívásokkal, nagyításokkal. Harmadik hobbyja a bélyeggyűjtés volt.

A férfinak már csak három és fél éve volt hátra a nyugdíjig. Ezt az időt lehetőleg nyugodtan, fölösleges bonyodalmak nélkül szerette volna eltölteni. Szerette a munkáját, becsülettel elvégezte minden feladatát, de az utóbbi időben egyre gyakrabban gondolt a visszavonulásra. Tervezgette, hogy ha végre leteszi a szolgálatot, még az eddiginél is többet fog utazgatni és fotózni, és lehetőleg okosan, tartalmasan fogja berendezni a mindennapjait.

Londont magát utálta, de megtűrte. A tervei között az is szerepelt, hogy nyugdíjba vonulása után valahol Suffolkban vesz egy kis házat, és ha csak teheti, vissza sem jön a fővárosba. Erre ugyan kevés reménye volt, mert Emily, a felesége, vele ellentétben, imádta Londont. De hát Davenport már megtanulta, miként kell és lehet kompromisszumokat kötni az életben azért, hogy a kecske is jóllakjon, és a káposzta is megmaradjon.

A mai estéje könnyűnek ígérkezett. Tulajdonképpen ezeket a napokat szerette igazán, amikor az irodában ülve aktákat lapozhatott, és elgondolkodhatott egy-egy eseten. Kereste az összefüggéseket, át- meg átrágtta magát egy-egy dosszién, összevetette a tényeket, és megpróbált logikusan, szakszerűen gondolkodni. Ritka volt az olyan eset, amikor ne tudta volna már a nyomozás elején megmondani, hogy ki a tettes. Viszont sohasem esett abba a hibába, hogy elbizta volna magát. Csak akkor adott parancsot a tettes letartóztatására, amikor már ezer százalékgig biztos volt a dolgában.

Kényelmesen elhelyezkedett az íróasztala mögött, bekapcsolta a rádiót - ez is egy gyengéje volt, szerette, ha a háttérben a BBC szól - és belekezdett a nap folyamán beérkezett anyag feldolgozásába. Akkurátusan végezte a munkáját, közben fél füllel a bemondó hangját figyelte. Éppen nyolc órát jelzett a sípszó, és hírek következtek. Andrew Davenport félretette a dossziét, amin éppen dolgozott, és a hírekre fűlt.

A következő percben úgy érezte, égnek mered az a kevés hajszála is, amelyet amúgy is alig tudott kordában tartani. Egy, a hírszerkesztőséghez eljuttatott levélben egy magát Iszlám Felszabadító Hadseregnek nevező, eddig ismeretlen szervezet azzal fenyegetőzött, hogy merényletek sorozatával fogja megtorolni Nagy-Britannia részvételét az iraki intervencióban. A szervezet szemtelensége odáig ment, hogy megnevezte a lehetséges célpontokat is: A Waterloo, a Victoria és a Paddington pályaudvarokat, a Tate Galériát, a British Museum épületét, és még néhány fontosabb intézményt a Cityben. Ugyanakkor a levél azt is kijelen-

tette, hogy nem csak a brit fővárosban fognak merényleteket végrehajtani, hanem Európa több más nagyvárosában is, még hozzá egyszerre.

„Te jószagú Isten - gondolta magában Davenport - egyéb se hiányzott a boldogságomhoz. Most aztán elkezdhetjük keresni a tűt a szénakazalban. Amennyi energiát ebbe bele fogunk ölni, azzal akár a Themzét is kényszeríthetnénk, hogy visszafelé folyjon.” A férfi teljes mértékben átérezte a dolog súlyosságát. Azt viszont még nemigen tudta, hogy ebben az esetben mit tegyen. Egyelőre csak egy rádióhírt hallott, semmi többet. Hivatalosan még egyetlen szerv sem vállalta magára az ellenakció megindítását, vagy akár csak annyit, hogy lereagálja a hírt. Davenport tudta, hogy a brit hierarchiát nagyon nehéz lesz kimozdítani tehetetlen semmittevéséből. Attól tartott, hogy mire egyáltalán valami megmozdul, máris múlt időben beszélhetnek a fenyegetésről, és százával, ha nem ezrével számolhatják majd az áldozatokat. Ettől függetlenül azonban, várnia kellett. Arra, hogy valaki kiadjon valamiféle parancsot, utasítást, amellyel már kezdhet valamit.

Mintha csak az ő gondolataira érkezett volna válasz, megszólalt a telefon az íróasztalán. Azonnal felkapta a kagylót.

- Scotland Yard, Andrew Davenport nyomozótiszt - mondta szinte automatikusan.

- Üdvözlöm, Mr. Davenport - hallotta a vonal másik végéről David Blunkett hangját. Elcsodálkozott rajta, hogy a belügyminiszter egyenesen őt hívja. - Gondolom, hallotta a hírt a rádióban.

- Igen, uram, hallottam - felelte Davenport. - És őszintén mondom, hogy nem tudom, mihez lehet kezdeni vele.

- Éppen ezért akarok magával beszélni - mondta a miniszter. - A helyzet az, hogy nem akarok hiábavalóan időt fecsérelni. Ha a feletteseivel beszélnek, azzal kezdenék, hogy felsorolják nekem mindazt a nehézséget, amivel a Scotland Yardnak szembe kell néznie, és abszolút semmiféle eredményre nem jutnánk. Viszont ez most nem telefontéma. Hol és mikor találkozhatnánk?

- Uram, én jelenleg szolgálatban vagyok, nem hagyhatom itt a helyemet.

- Nem is kell, barátom - mondta a belügyminiszter. - Ha nem zavarom bokros teendőiben, én magam látogatnám meg. Jöhetek?

- Természetesen, uram - felelte a nyomozótiszt. - Megtiszteltetés lesz számomra.

- Akkor a mielőbbi viszontlátásra, Mr. Davenport - köszönt el Blunkett, és letette a kagylót.

Alig húsz perc múlva jelentette a kapuszolgalatos rendőr, hogy három férfi keresi Davenportot, egyikük maga a belügyminiszter. Andrew halkán elnevette magát a rendőr elfogódottságán. A fiatalember ennél jobban talán csak akkor illetődhetett volna meg, ha maga a királynő érkezik meg a Scotland Yardra. A jövevények dolga sietős lehetett, mert mire kikászálódott az asztala mögül, már nyílt is az ajtó, és beléptek az irodába.

- Hadd mutassam be magának William Perkinst, az antiterrorista csoport parancsnokát, és Dylan Harrist, a titkáromat.

- Örvendek, uraim - mosolygott Davenport, és a kölcsönös kézfogások után hellyel kínálta a vendégeket. - Miben állhatok a szolgálatukra? Kérnek egy kávé, esetleg teát? Ne haragudjanak, kérem, de nemigen vagyok efféle látogatásokra berendezkedve.

- Ne is zavartassa magát, Mr. Davenport - hárította el a kínálást Blunkett. - Nem vendégségbe jöttünk, hanem azért, hogy egy olyan szakemberrel, amilyen ön, komolyan és tárgyilagosan megbeszéljük a kialakult helyzetet. Mi a véleménye erről az egészről?

- Hmm, nehéz lenne megmondani - felelte Andrew. - Jobban mondván, MÉG NINCS kialakult véleményem. Gondolom, nem is az én feladatam ez.

- Éppenséggel az ön feladata - szólalt meg Perkins. - Önnél jobban senki sem ismeri London közbiztonságának a gondjait. Mekkora erők szükségesek ahhoz, hogy minden helyet ellenőrizhessünk?

Davenport keményen gondolkodott. Voltaképpen kész válasza lett volna erre a majdnem költői kérdésre, hiszen a Scotland Yard is ugyanazzal a gonddal küszködött, mint Európa legtöbb rendőrsége: a létszámhiánnyal. Azzal is tisztában volt, hogy pusztán rendőri erőkkel megoldhatatlan a feladat. Itt egybehangolt akcióra volt szükség, amelyben egyformán vettek volna részt rendőrök, katonák és antiterrorista kommandósok. Nem is habozott kimondani a véleményét.

- Azt hiszem, ha hatékonyan akarunk dolgozni, legalább kétezer emberre lesz szükségünk - összegezte a mondanivalóját Davenport. - Ennek nem egészen az egyharmada áll jelenleg a Scotland Yard rendelkezésére, még akkor is, ha behívjuk az összes szabadságon lévő rendőrt. Hiszen azt senki sem gondolhatja komolyan, hogy közben elvonunk embereket más feladatoktól.

- Ebben egyetértünk - felelte Blunkett. - A másik kétharmadot a hadsereg állományából kell elvonnunk. Ugyanakkor gondoskodnunk kell arról is, hogy ne csak a levélben jelzett valószínű célpontokat tartsuk szemmel, hanem mozgó járőrök is cirkáljanak London utcáin, és adott esetben a lehető leghamarabb arra a helyre érkezhessenek, ahol a legnagyobb szükség van rájuk. Ezt majd én magam intézem el a hadügyminiszterrel. Ugyanakkor informálni akarom a miniszterelnököt is. Az akciót lehetőleg azonnal meg kell indítani. Ellenőrzés alá kell vonni a Heathrow repülőtér is, és az összes kikötőt. Ha bármi történik is, legalább meg kell akadályozni, hogy a terroristák kereket oldhassanak. Ezt magamra vállalom, Mr. Davenport. Azt is, hogy felvegyem a kapcsolatot a francia kollégákkal. - A belügyminiszter felállt ültéből, és két társa is követte a példáját. - Nos, Mr. Davenport, azt hiszem, ezzel végeztünk is. Továbbra is magával szeretném tartani a kapcsolatot, ha lehet, szolgálaton kívül is. Beleegyezik?

Andrew bólintott.

- Természetesen, miniszter úr. Remélem, hogy emiatt nem lesz később kellemetlenségem a feletteseimmel.

- Ezt nyugodtan rám bízhatja, barátom - nyújtotta a kezét Blunkett. - Gondolom, van még annyi befolyásom, hogy ezt elintézhessem magának. Vegye úgy, hogy ettől a pillanattól kezdve ön egy különleges akciócsoport tagja, és egyenesen nekem tartozik felelősséggel. Dylan, kérem, írja fel Mr. Davenport telefonszámát. A személyi mobiljait is, meg az otthonit is. A viszontlátásra.

3. Amsterdam

Piet van Holten őrnagyot nem érte meglepetésként, hogy soron kívül Hágába rendelték. Csak az idegesítette, hogy emiatt most egy órát kell autóznia ebben az ítéletidőben. Utálta az esőt. Utálta ezt a nyálkás, hideg időt, amely arra kényszerítette, hogy a nyár kellős közepén vastagon öltözzön. Sokkal jobban szerette a napsütést, a meleget, a strandolást. Ha csak tehette, az IJsselmeeren csónakázott, vagy szörfözött. Most azonban már napok óta ki sem dughatta az orrát az otthonából, vagy az irodájából.

Véletlenül tudta, mi a sürgős parancs oka. Gyakran hallgatta a BBC adását, és fél órával ezelőtt megrökönyödve hallotta, hogy az angol fővárosban riadókészültségbe helyezték a rendőrséget. Itt, Hollandiában kisebb volt egy terrorista akció valószínűsége, de úgy látszik, a kormány nem akart meglepetésekkel szembenézni. Van Holten, mint az amsterdami rendőrség parancsnok-helyettese, felelős volt nem csak a nagyváros biztonságáért, hanem a külföldi biztonsági szervekkel való koordinációért is. Ezért kellett most Hágába utaznia.

Maga az út nem lett volna nagy ügy. Hatvan kilométer nem olyan nagy távolság, rendes körülmények között félóra lett volna. De most, ebben a nyirkos, majdnem cseppfolyós sötétségben, amikor az ablaktörlők szinte csak díszként mozogtak a Volvo szélvédőjén, alig lehetett haladni az autósztádán. Akadozott a forgalom, a kocsisor nekilendült, és megint megrekedt. Van Holten lába idegesen reszketett a gázpedálon. Szíve szerint beletaposott volna, és nem törődött volna semmiféle közlekedési szabállyal, hanem az útpadkán, vagy ahol éri, előre törtetett volna.

Leiderdornnál aztán végképp elakadt az araszoló forgalom is. Nyolc személygépkocsi és három kamion szaladt egymásba, elzárva azt a csekély előre haladást is, ami eddig még lehetséges volt. Ráadásul most megint teljes erővel eleredt az eső, a sötétség pedig úgy szorította össze a németalföldi tájat, mint valami óriási satu. Van Holten őrnagy arra gondolt, hogy talán érdemesebb lett volna vonatra szállnia, hiszen akkor már rég ott lehetne Hágában.

Mialatt a kocsisor vesztegelve várta a rendőrség és a mentők megérkezését, a tiszt elgondolkodott. 2001 szeptembere óta nem tudott megszabadulni egy kényszerképzettől. Lelki szemei előtt ezerszer is lepergett egy soha meg nem történt forgatókönyv: a Schipol repülőtérre rázuhan egy eltérített utasszállító gép. Európa harmadik legnagyobb repülőtere nyílt préda lehetett a terroristák számára. A biztonsági rendszabályok nevetségesen együgyűek voltak. Akár a kifutópályák felől, akár az országútról, könnyedén be lehetett jutni a hatalmas terminál épületébe. Átlagos napokon ezrével tolongtak itt az indulni készülő utasok, és ugyancsak ezrével azok az emberek, akik az érkező gépek utasait várták. Egy jól megszervezett terrorakció annyi áldozatot szedhetett a Schipolon, amennyit csak akart.

Végre megérkeztek a biztonságiak és a mentők. Szerencsére nem történt súlyosabb sérülés, így a kocsironcsok eltávolítása után megmozdulhatott a sok veszteglő jármű. Van Holten fellélegezve taposott a gázba, és tíz perc múlva megérkezett Hágába. Egyenesen a Belügyminisztériumhoz hajtott, és közben megpróbálta összeszedni a gondolatait. Tudta, hogy szakmai kérdésekben fogják kikérni a véleményét, különös tekintettel a Hollandiában tartózkodó külföldiekre és a bevándorlókra.

Van Holtennek megvolt erről a maga külön véleménye, de abban nem volt biztos, hogy a jelen esetben kifejezésre juttathatja-e ezt a véleményt. Annyit mindenesetre eldöntött magában, hogy ha egyenesen rákérdeznek, nem fog kertelni.

A Belügyminisztériumban már várták. Van der Kraag tanácsos, a belügyminiszter titkára fogadta, és egyben elnézést is kért azért, hogy nem maga a miniszter várja az amsterdami rendőrtisztet.

- Sajnos a főnököm gyengélkedik, uram. De engem felhatalmazott arra, hogy bármiről érdemben beszéljek önnel. Kérem, foglaljon helyet, és mondja meg, mit inna a legszívesebben: kávé, konyakot, vagy esetleg egy sört? Utána azonnal rátérhetünk a lényegre.

- Azt hiszem, egy sör jót fog tenni - felelte Piet van Holten, és az órájára pillantott. Fél tíz volt, ma már semmi esetre sem fog visszautazni Amsterdamba. Van der Kraag intésére egy fiatalember egy tálcát helyezett az asztalra, rajta egy tányéron néhány szelet emdeni sajt volt, mellette egy párásan hideg üveg Heineken.

- Nos, gondolom, hallotta, mik történnek Londonban - mondta van der Kraag. - A belügyminiszter úrnak az a véleménye, hogy minekünk is komolyan kell vennünk ezt, bár Hollandiát nem fenyegette meg senki. Maga szerint mi a teendő?

- Szerintem is komolyan kell venni - felelte van Holten. - Az angoloknak intézett levél voltaképpen nyílt hadüzenetnek is tekinthető. Ennek értelmében Európa több nagyvárosát fenyegetheti terroristamadás veszélye. Azt hiszem, az lesz a leghelyesebb, ha szép lassan elkezdjük felgöngyölni a Hollandiában élő muszlimok szervezeteit, és megpróbáljuk kiszűrni az olyan elemeket, akikről tudjuk, vagy sejtjük, hogy alkalomadtán veszélyes szervezkedésbe kezdek.

A titkár elismerően bólintott.

- Mondja, kedves barátom, ezt most eszelte ki, vagy már előre gondolkodott rajta? Mert meglepően hasonló az ön véleménye, és a belügyminiszter úré.

Van Holten kortyolt egyet a söréből, és egy pillanatig nem tudta, mit feleljen. Aztán eszébe jutott, hogy mit határozott ideérkezésekor, és úgy ítélte meg, hogy jobb, ha kimondja a gondolatait.

- Nézze, uram - mondta halkan, de nyomatékkal - engem senki sem vádolhat sem fajgyűlölettel, sem xenofóbiával. De a legutóbbi három év eseményeinek ismeretében kénytelen vagyok arra gondolni, hogy szegény Pimnek³ és az osztrák Haidernek van valami igaza. Ha nyakra-főre engedünk be mindenkit az országba, előbb vagy utóbb oda fogunk jutni, hogy a jövevények kitúrnak bennünket a saját hazánkból. Bizonyos korlátozásokat mindenképpen be kell vezetnünk, ha rendet és nyugalmat akarunk. Még akkor is, ha egyes körök ízlésének ez nem fog tetszeni. A mai világban sajnos már nincs helye a feltétlen humanizmusnak. Gyanakodni ma már nem bűn, hanem erény.

- Érdekes, amit mond - bólintott van der Kraag - de már ne is haragudjon, ez még csak általánosítás. A maga privát véleménye, amely - megjegyzem - egyezik a belügyminiszter úr véleményével. És az enyémmel is. Nekünk azonban konkrétumokra van szükségünk. És a konkrétumokon túl, egy felelős személyre, aki irányítani képes egy, az egész országra kiterjedő műveletet. Elvállalna egy ilyen megbízatást, barátom?

„Szóval innen fúj a szél - gondolta a rendőrtiszt. - Ezeknek az uraknak itt már kész a tervük, de ennek a gyakorlatba való átültetését másra akarják lőcsölni. Olyasvalakire, akit adott esetben akár be is lehet feketíteni. A fene egye meg a politikusokat.” Felhajtotta a maradék

³ Pim Fortuyn, keményvonalas holland pártvezér, akit 2002 májusában gyilkoltak meg, rövid idővel a holland parlamenti választások előtt

sörét, és a kelleténél egy árnyalattal keményebben tette le a tálcára az üres poharat. Mielőtt válaszolt volna, nyíltan farkasszemet nézett a titkárral.

- Mennyi ebben az én személyes rizikóm? - kérdezte majdnem ellenségesen.

- Nem igazán értem a kérdését - tért ki a válasz elől van der Kraag. - Ki beszélt itt bármilyen rizikóról is?

- Vagyis azt akarja mondani, hogy ha véletlenül rosszul sülne el a dolog, és kiderülne, hogy csak rémeket láttunk, nem nekem kell elvinnem a balhét?

- Balhét??? - meredt rá a titkár. - Micsoda kifejezések...

- Tudja azt maga nagyon jól, hogy mire értem - szakította félbe a rendőr. - A dolgot elvállalom, de van egy kikötésem. Semmi szín alatt nem leszek fekete bárány. Ha a sors úgy hozza, hogy nem lett igazunk, akkor nem csak én vagyok felelős. Érti? Ezt legyen szíves megmondani a főnökének is. Ja, és jobbulást kívánok neki, remélem, hogy vasárnap már nyugodtan megnézheti a meccset. - Felállt, meghajolt, és az ajtó felé indult. A küszöbről még visszafordult van der Kraag felé. - A mobilom számát tudja. Ha még van valami közölnivalója, az Oranje szállodában megtalál reggelig. Jó éjszakát.

4. Brüsszel

Az esős idő és a késő éjszakai időpont ellenére, szinte hömpölygött a tömeg a Laeken parkban. A belga főváros két legfőbb nevezetessége még ilyenkor is vonzotta a turistákat. Az álmatlanságban szenvedő látogatók vagy az Atomiumot, vagy a Mini-Európát⁴ akarták megnézni, és nem sajnáltak sem időt, sem pénzt, sem fáradságot. Álmos rendőrök ügyeltek a látogatókra, akik valahogyan semmiképpen sem akartak elfogyni, pedig már hajnali kettő is elmúlt.

Duchart hadnagy pokolian unta már az éjszakai szolgálatot. Unta azt is, hogy gyűröttre ülje magát egy szűk járőkocsiban, és azt is, hogy időnként fel kell tennie az ünnepi ábrázatát, és udvariasan kell válaszolnia az érdeklődőknek, akiket ehelyett legszívesebben a pokolba küldött volna. Negyedóránként ellenőrizte az idő lassú múlását, és ebben a pillanatban úgy érezte, sohasem lesz reggel. Egyik cigarettát a másik után szívta, és a nyelve csípősen tapadt a szájpádlásához a rengeteg nikotintól. Ahhoz sem volt kedve, hogy kávé igyon, pedig a termosza színültig volt töltve Marcelle kitűnő otthoni kávéjával.

Társa, Laquaille őrmester, éppen valahol a parkban kószált. Sosem bírt nyugton maradni, de Duchart ezt most éppen nem vette zokon tőle. Amúgy is fáradt volt, és bármennyire is utálta a kényelmetlen autót, szívesebben maradt itt, mint hogy odakint bőrig ázzon. Ráadásul az őrmester jóval fiatalabb is volt nála, és a többi járőkocsi személyzetével együtt szeretett a tömeg közé keveredni.

Halkan, ám annál idegesítőbben nyikkant az URH. Duchart unottan nyújtotta a kezét a mikrofon után, és megnyomta a gombot.

- Itt a kettes járőkocsi, Duchart hadnagy. Ki keres? Vétel.

- Itt Vauban őrmester. Gyanús egyéneket figyeltem meg az Atomium környékén. Vétel.

⁴ Brüsszel két nevezetessége

- Az istenit a fejének, Vauban! - kiáltott rá a hadnagy. - Mi az, hogy gyanús egyének? Magyarázza meg! Vétel.

Az őrmester egy ideig nem válaszolt, és Duchart már éppen rá készült rivallni, amikor újra nyikkant az adóvevő.

- Négy esőkabátos férfi, az egyiküknél egy nagyobb táska volt. Középmagasak, gyors mozgásúak. Vétel.

- Pontosabb személyleírást nem tud adni, Vauban? Ma mindenki esőkabátban jár-ke, hacsak nem annyira fakír, hogy direkt elázik. Nos? Tud valami használhatót mondani? Vétel.

- Jelentem, csak az egyiket láttam közelebbről, hadnagy. Ha engem kérdez, hát ez a pasas valahonnan a Közel-Keletről vetődött ide. Vétel.

- Vagyis arab? - ordított fel Duchart. - Mondja, maga féleszű, muszáj mindent harapófogóval kihúzni magából? Mikor és hol látta utoljára azokat az embereket? Vétel!

- Öt perccel ezelőtt, az Atomium mellett, délre. Aztán eltűntek a szemem elől. Vétel.

Duchart hadnagy egy pillanatra lebévult. Ösztönösen nyúlt a termoszt, kicsavarta a dugóját, és nem is bajlódott azzal, hogy a műanyag pohárba töltsön kávét, hanem mint egy sörösüveget, meghúzta a termoszt. A forró ital jólesően áradt szét benne, ugyanakkor egy cigarettát pöccintett ki a majdnem üres dobozból, és rágyújtott. Az egész mozdulatsor nem tartott többet öt másodpercnél, és a hadnagy, amint leszívta az első füstöt, máris úgy érezte, uralja a helyzetet.

- Duchart hadnagy minden egységnek. Vegyék körül az Atomiumot. Négy esőkabátos, terroristagyanús egyént keresünk, egyiküknél nagyobb méretű táska van. Igyekezzenek elkapni őket, mielőtt bármit is tehetnének. Vége.

A mikrofont utálattal dobta az utasülésre, és máris begyújtotta a motort. A Renault helyből megugrott, és szirénázva száguldott az Atomium felé. Közben az URH hangszórójából ideges hangzavar hallatszott, a különböző egységek kiabálva és egymás szavába vágva jelentették a helyzetüket és a távolságukat az épülettől. A Laeken park nagy kiterjedésű volt, és némelyik kocsinak éppenséggel a másik végéből kellett eljutnia az Atomiumhoz.

Duchart örült iramban szalmozott a sétányok nedvesen csillogó aszfaltján. A sétáló emberek riadtan ugrottak félre a villogókkal, szirénával közeledő járőrközi elöl, és értetlen ábrázattal bámultak utána. Mire az Atomium elé ért, már ott talált néhány kocsit, az emberei sietve ugráltak ki a járművekből, és kapkodva igyekeztek elterelni az értetlen turistákat az útból. Nem volt idő szabályos kordont húzni, minden másodperc számított. A hadnagy érezte, hogy ez a riadó nem játék, itt és most valami történni fog. Olyasmi, amelyet eddig még nem látott a belga főváros, olyasmi, ami meg fogja változtatni nem csak Belgium, hanem talán egész Európa további életvitelét.

Csikorogva fékezett le két, nyitott ajtóval veszteglő kocsit között. Le sem állította a motort, csak kiugrott, és futtában vette elő a hóna alól a Berettát. Lélekszakadva rohant a bejárat felé, a tekintetét közben egyetlen pillanatra sem vette le a gömbökből és hengerekből álló alakzatról. Találgatta, vajon a négy üldözött bent van-e egyáltalán, vagy Vauban látott rémeket. Azon töprengett, vajon hol lehet Laquaille. Nem látta a társát azóta, hogy egy jó órával ezelőtt csellengeni indult, és őt otthagya a Renalutban.

Már a bejárat ajtó előtt volt, amikor éktelen dörrenés hangzott fel, lángok csaptak ki a ripityára törő üvegajtón át, és a légnyomás a földre terítette. Egy pillanat tört részéig úgy maradt, hason, aztán felugrott, és kissé elhátrált a tüzet okádó kapunyílástól. Újabb dörrenés

hallatszott, ezúttal tompábban, mint az előző, és valahonnan bentről. A kapun kicsapó lángok elhajoltak a bentről jövő légnyomástól, aztán ismét beborították a kaput, amely már nem is kapu volt, hanem maga a pokol szája.

- Valaki azonnal riassza a tűzoltókat! - ordított egy mellette elfutó rendőr. Főlegesen, mert a távoból már hallatszott a tűzvédelem rohamkocsijainak a szaggatott szirénája. Mire Duchart felocsúdott, a tűzoltók már ott is voltak, és tébolyult iramban kezdték összeszerelni a csöveiket. Tizenöt másodperc múlva erős vízsugarak irányultak a lángokra, sisteregve öntözték a tűzfészket.

Duchart mostanra már visszanyerte a lélekjelenlétét, és átvette az akció irányításának a ráeső részét. Kurta mondatokat váltott a tűzvédelmi parancsnokával, utasításokat osztogatott a köréje csoportosuló rendőröknek, és kétségbeesetten igyekezett kapcsolatot teremteni a főkapitánysággal. Erősítésre volt szüksége, de a hordozható adóvevőt a kocsiban hagyta, és most igazán nem volt ideje visszarohanni érte, pedig a Renault alig harminc méternyire volt mögötte. A mobilján próbálta elérni a főkapitányságot, de sikertelenül.

Valaki megérintette a vállát. Duchart már éppen meg akart ereszteni egy káromkodást, mert azt hitte, egy turista azok közül, akik még mindig a helyszínen nyüzsögtek, akar kérdezni valamit tőle. Aztán oldalt pillantott, és meglátta Laquaille őrmestert. Az altiszt úgy nézett ki, mint egy kéményseprő karikatúrája: a kabátja cafatokban lógott rajta, kormos arcából szinte komikusan villant elő a szeme fehérje.

- Hát veled mi történt? - kérdezte elképedve.

- Semmi különös, csak majdnem elszálltam, mint a lepkefing - nevette el magát a toprongyos őrmester. - A másik kijáratnál voltam éppen, amikor ez az izé felrobbant. Gondoltam, hogy csak itt lehetsz, ezért egyenesen iderohantam.

- Mi a helyzet odabent?

- Azt hiszem, siralmas - felelte Laquaille. - Legalább kétszázan voltak bent, amikor a pokolgép robbant. Ahogy elnézem ezt - bőkött a lángokat okádó acélépítményre - mire a tűzoltóknak sikerül eloltani, hamburger lesz mindenből. A jó kurva anyjukat.

Közben a mentők is megérkeztek, és a mentősök gyakorlott mozdulatokkal készítették elő a hordágyaikat, várva, hogy a tűzoltók elkezdjék menteni a bentrekedteket. Egyelőre azonban semmi más dolguk nem volt, mint állni és várakozni. Duchart azon töprengett, vajon hullákon kívül lesz-e, akit elszállítsanak, megmentsenek. Helikopterzúgást hallott, a főkapitányság gépe szállt le éppen mögötte, a közben kiürült tér közepén.

A lángok mintha vesztettek volna az erejükből. Néhány tűzoltó közelebb hatolt a tűzfészekhez, és tovább öntözte azt. Mások sietve magukra kapkodták tűzálló ruháikat, az oxigénmaszkokat, és készenlétbe helyezkedtek, hogy a megfelelő pillanatban be tudjanak hatolni az Atomiumba.

Ez a pillanat már nem sokáig váratott magára. Duchart és rendőrei elborzadva nézték végig, amint a tűzoltók egyenként kihozták a felismerhetetlenségig összeégett tetemeiket. Itt bizony nem sok mentenivaló maradt. Mire eljött a hajnali szürkület, meg lehetett vonni a Belgiumot valaha is ért legnagyobb katasztrófa mérlegét: kétszázhatvan hulla, és egyetlen túlélő sem. Laquaille-nak igaza lett.

A reggeli *Moniteur Belge* és a *Belgisch Staatsblad* fekete gyászkerettel jelentették meg a vezércikkeiket. Első oldalon hozták a kiégett, összenyomorodott Atomium képét, előtte a fekete zsákokba helyezett hullákkal. A halottak azonosítása természetesen még nem történt meg, így neveket nem közölhettek, de a lehető legrészletesebben írtak a belga fővárosban bekövetkezett tragédiáról. Julius Meesch így írt a *Belgisch Staatsblad*-ban:

Ha netalán eddig kétségeink voltak afelől, hogy mit jelenthet Európában az iszlám terrorizmus, a mostani eset eloszlatta ezeket a kétségeinket. Hazánkat a német megszállás óta nem érte ekkora tragédia. Sajnos Belgium is felzárkózott Spanyolország és az Egyesült Államok mellé, és most a halottait siratja.

Jelen számunk megjelenéséig sem a belga kormány, sem pedig a biztonsági szervek nem nyilatkoztak a gyászos eseményről. Egyelőre csak találgathatjuk, hogy kik és miért hajtották végre ezt a mészárlást, de annyit már tudhatunk, hogy iszlám terroristák keze van a dologban. Ez a tény pedig figyelmeztetésül kell, hogy szolgáljon mindannyiunknak: a körünkben élő muszlimok, ha nem is mindnyájan, de potenciális veszélyforrást jelenthetnek, nem csak Belgiumra nézve, de az egész Európai Unió számára is.

A terror maga, mint olyan, gyáva emberállatok eszköze. Olyan, embernek alig nevezhető lényeké, akik nem mernek nyíltan kiállni egy ügy érdekében, hanem ezt a mindenkit elrettentő utat és módot választják ahhoz, hogy elérjék a céljukat. Ez a cél nem lehet kétséges. Hazánk az Európai Unió alapító tagja, és egyúttal a NATO házigazdája. Az ellenünk elkövetett galád akció nyilván azt kívánja megtorolni, hogy az Észak-atlanti Szövetség aktívan harcolt és harcol olyan helyeken, mint Koszovó, Afganisztán, Bosznia-Hercegovina. De ha emiatt most meghátrálunk, akkor azzal a terroristáknak adtunk igazat. Ennek nem szabad megtörténnie.

Minden eddiginél szorosabbra kell fognunk a védelmet. Fel kell kutatnunk és meg kell büntetnünk azokat, akik ezt az ördögi tervet kiagyalták és elindították. Ugyanakkor pedig a többi EU-tagországgal együtt a lehető legszigorúbban kell fellépniük azok aknamunkája ellen, akiket jóhiszeműen befogadtunk. Egyetlen demokrácia sem vállalhatja azt a kockázatot, hogy a területén élő, anyagi és társadalmi egyenlőséget és biztonságot élvező idegen körök belülről bomlasszák meg a rendet.

A gyilkosok számára nem lehet kegyelem. Ámde addig, amíg ki nem derül, kik is voltaképpen ezek a gyilkosok, éberebbeknek kell lenniük, és lehetőleg meg kell előzniük a ma éjszakai tragédiához hasonló esetek megtörténetét.

5. Párizs

Monique Boulanger szó szerint sajnálta a főnökét. Béracq ezredes semmit sem aludt ezen az éjszakán. Alig ért haza, máris telefonon riasztották a brüsszeli merénylet miatt, és a férfinak vissza kellett térnie az irodájába. Most elrévedt tekintettel, reszkető kézzel ült az íróasztala mögött, és nemigen tudta, mit is tegyen. A titkárnő egy erős feketekávéhoz hozott neki, két friss croissant kíséretében, és megkérdezte, van-e egyéb kívánsága.

- Hogyne, Monique - bólintott Béracq - példának okáért elfoghatná nekem ennek az Iszlám Felszabadító Hadseregnek a vezetőit. Mert én, őszintén megmondom, azt sem tudom ebben a pillanatban, fiú vagyok-e, vagy lány.

A tiszt íróasztalán már ott feküdt a lehető legrészletesebb jelentés a brüsszeli pokolgépes merényletről, valamint a brit Scotland Yard birtokába került levél is, amelyet a BBC-nek küldtek az eddig ismeretlen terroristák. Ennek a két dokumentumnak a fényében már egyáltalán nem tűnt utópisztikusnak az a fenyegetés, hogy Párizs szimbólumát, az Eiffel-tornyot akarják felrobbantani. Most már komolyan kellett venni még a legapróbb jelet is. Béracq tisztában volt ezzel, de egyúttal azt is tudta, hogy Franciaország egyedül nem képes szembenézni a fenyegetéssel. A legutóbbi események nyilvánvalóvá tették, hogy az iszlám terror egész Európát képes hadszíntérré változtatni.

Lassan kortyolta a kávéját, és érezte, hogyan tér vissza belé az élet. Apránként körvonalazódni kezdett benne egy halvány terv, amelyet még ő maga sem értett, gondolt végig. Ahhoz, hogy megérthesse, felépíthesse ezt a tervet, magához hasonló emberekkel kellett volna beszélnie. Annyit mindenesetre tudott, hogy ha el akar indulni ezen a vonalon, le kell vetnie a rá is oly jellemző francia gögöt.

Már éppen a kezét nyújtotta a telefon után, amikor a készülék megcsörrent. Fürgén felkapta a kagylót, és a füléhez emelte.

- Ezredes úr - hallotta a titkárnő hangját, aki a másik irodában ült éppen - Jeremy Simmons ezredes keresi önt Londonból. Kapcsolhatom?

- Kérem, Monique - felelte Béracq, és elmosolyodott, ma reggel először. Ez a telefon a legjobbkor jött. Vajon mit akarhat a jó öreg Simmons?

Halk kattanás jelezte, hogy szabad a vonal London és Párizs között. A kagylóban felhangzott az angol tiszt jellegzetes beszéde.

- *Bonjour, mon Colonel*⁵ - mondta Simmons, aki mindig is szeretett franciául társalogni. - Gondolom, hallotta már, mi történt az éjjel Belgiumban.

- Üdvözlöm, Simmons - felelte Béracq angolul. Ő viszont, ha csak tehetett, angolul beszélgetett a brit kollégával. - Természetesen hallottam róla, és éppen magát akartam felhívni, amikor bejött a telefonja. Hogy találta ki, hogy éppen önnel akarok beszélni?

- Hatodik érzék - kedélyeskedett az angol. - Mondjuk, hogy ráéreztem, hol szorítja a cipő, mert engem is ugyanott szorít. Ami ma éjjel Brüsszelben történt, sajnos akárhol és akármikor megtörténhet. Önöknél is, nálunk is, meg bárhol Európában. Magának nem ez a véleménye?

- A jelen pillanatban, barátom - felelte Béracq - semmilyen véleményem nincs. Olyan vagyok, mint akit megrágtak és kihánytak. Egy hunyásnyit sem aludtam már két napja. Amit viszont biztosan tudok, az az, hogy most már mindnyájan egy csónakban evezünk.

- Ez igaz - kuncogta el magát Simmons. - Ha egyebet nem, hát azt mindenesetre megköszönhetjük az araboknak, hogy a sorompónak ugyanarra az oldalára állítottak bennünket. Hanem fordítsuk komolyra a szót, Béracq. Sem maguknál, Párizsban, sem nálunk Londonban nem történt egyelőre semmi. Reménykedem benne, hogy nem is fog. De azzal mindketten tisztában vagyunk, hogy itt a reménykedésnek nem sok az értéke. Magának van valamilyen elgondolása, hogyan tovább?

Béracq habozott. Még saját magának sem fogalmazta meg a tervet, amely éppen csak hogy kicsírázott benne, de annyit máris tudott, hogy csak nemzetközi összefogással lehet legyőzni a fenyegető veszélyt, szembenézni vele, és megpróbálni kitalálni, mi lesz a terroristák következő lépése. Ez utóbbi tűnt a legnehezebb feladatnak. Mindaddig nem is gondoltak arra a

⁵ Jónapot, ezredes (francia)

lehetőségre, hogy a Franciaországban letelepedett muszlimok valaha is az őket befogadó állam ellen fognak fordulni, és tudta, ugyanez érvényes Angliára is. Egyáltalán, egész Európának ugyanazzal a teljesen új rémmel kellett számolnia. Ezt el is mondta a kollégájának.

- Nem tudom, Simmons - tette hozzá később. - Nem tudom. Valami azt súgja nekem, hogy az események csak most indultak meg, és pillanatnyilag vihar előtti csend van. A belgák már megkapták a magukét, mi még nem. Be kéne épülni valahogyan az itt élő muszlimok közé, de ez egyelőre nehezebb, mint megmászni az Everestet. Ezek az emberek magukba zárkoznak, teljesen bizalmatlanok minden kívülállóval szemben. Hmm, kemény dió.

- Helyesen látja a dolgokat - egyezett bele az angol. - Én is amondó vagyok, hogy össze kéne fognunk. De hát... ez nálunk magasabb polcokon döntetik el. Én mindenesetre felajánlom magának, hogy minden apróságról tájékoztatom, amit csak megtudok. Elvárhatom ugyanezt magától cserében?

- Természetesen, Simmons - felelte Béracq. - Én is azonnal szólok, amint megtudok valamit. Aztán meg... A fejeseink döntsék el azt, ami rájuk tartozik.

A telefonbeszélgetés után Béracq sokkal jobban érezte magát. Még ha be is látta, hogy tulajdonképpen semmi érdemlegesben nem egyezett meg brit kollégájával, mégis biztató volt maga a puszta tudat, hogy legalább egyvalakivel ki tudja cserélni a gondolatait, az információit. Márpedig a jelenlegi helyzetben minden apró morzsára szüksége volt. Ismeretlen ellenséggel állt szemben, akiről csak annyit tudott, hogy létezik. De azt, hogy kik irányítják, pénzelik, látják el fegyverrel, robbanóanyaggal a magát Iszlám Felszabadító Hadseregnek nevező szervezetet, senki sem tudta. Béracq még azt is lehetségesnek tartotta, hogy a név hamis, és egy már régóta létező szervezetet takar, esetleg éppen az al-Kaidát, Oszama bin Laden terrorszervezetét. Semmilyen feltételezést nem lehetett kizárni ebben a stádiumban.

Az ezredes felállt az íróasztala mellől, és csontropogtatóan nyújtózkodott. Elhatározta, hogy engedélyez magának öt szabad percet, mielőtt beleveti magát az új munkanap tevékenységébe. Lassú léptekkel az ablakhoz lépett, és kinézett az utcára. A szeme akaratlanul is arra a pontra szegeződött, ahol tegnap este Delerue és a másik férfi kiszálltak a szolgálati Peugeot-ból. A másik férfi nem volt más, mint Philippe Reynaud, a francia kormány titkosszolgálati ügyekkel megbízott államtitkára.

Most üres volt az utca, egyetlen jármű sem közlekedett odakint, és csak Béracq Citroënje vesztegelt az innerső járdaszegély mellett. A tegnap esti esőnek nyoma sem volt, az utcát elárasztotta az augusztusvégi verőfény. Béracq éppen azon töprengett, hogyan is kezdjen bele a nyomozásba, amikor ismét megszólalt a telefon. Kényelmesen visszatért az íróasztalhoz, és felemelte a kagylót.

- Béracq - szólt bele automatikusan.

- Tudom, *Monsieur* - hangzott a vonal túlsó végéről egy férfihang. Az ezredes enyhe Provence-i akcentust vélt felfedezni az ismeretlen telefonáló beszédében, egyébként tökéletes volt a franciasága. - Ismerem önt, Béracq, ön viszont még nem ismer engem. És egyelőre nem is fontos a nevem. Nézzen az órájára.

Béracq bénán emelte fel a karját. Az órája fél kilencet mutatott. Egyszerűen nem értette, mit akarhat az idegen a pontos idővel.

- Megvan? - sürgette a hang.

- Meg - felelte erőtlenül a tiszt, és ismét nagyon gyengének, kimerültnek érezte magát. - Fél kilenc van. De miért fontos ez magának?

- Majd megtudja negyedóra múlva. Az Étoile állomáshoz két metrószerelvény közeledik, két ellentétes irányból. Pontosan háromnegyed kilenckor érkeznek az állomásra. Mindkét szerelvényen hat-hat nagyerejű pokolgépet helyeztünk el. Amint a szerelvények megállnak a peronok mellett, a gyújtószerkezetek működésbe lépnek. Tudtommal ilyenkor nagyon sokan tartózkodnak az állomáson, és a vonatok is zsúfoltak, nemde?

Béracq kétségbeesetten nyúlt a házitelefon hívógombja felé. Görcsösen nyomta mindaddig, amíg az elképedt titkárnő be nem nyitott az ajtón. A férfi kézzel-lábbal, néma-beszéddel próbálta megértetni Monique-kal, hogy azonnal riassza Delerue századost. A nő azonnal megértette, és eltűnt.

- Igen, nagyon pontos az információja - felelte fakó hangon, és igyekezett nem elárulni az izgalmát. - Mondja, maga gengszter, miért csinálja ezt? Miért csinálják? Miért nem tudnak békében megférni másokkal?

- Nos, erre a kérdésre számítottam - mondta az idegen. - A békétlenkedést nem mi kezdtük. Az Iszlám Felszabadító Hadsereg csak pontot tesz a dolgok végére. Megtorlásként mindazokért az igazságtalanságokért, amelyek a muszlimokat érték és érik Európában és az egész világon. Érti, Béracq?

Időközben befutott Delerue. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a főnökére, és máris tudta, mi a teendője. Visszafordult, és futólépésben indult a műszaki labor felé, hogy azonosíthassa a telefonhívás helyét.

- Nem értem - felelte most már nyugodtabban az ezredes. - Főképpen azt nem értem, miért kell maguknak ártatlan embereket lemészárolni. Az jobbá teszi a muszlimok életét?

- Nem, nem teszi jobbá - mondta a telefonáló. - Nekünk nem is ez a fontos, hanem a bosszú. A *dzsihád*⁶. Pusztán azért, hogy a keresztesek megtanulják, kik vagyunk mi. - Rövid, alig lélegzetvételenyi szünetet tartott, és Béracq közben megpróbálta kitalálni, mit fog még mondani ez az arcátlan gyilkos. - Nos, *Monsieur*, azt hiszem, eleget raboltuk egymás idejét. A maga technikusai pontosan tizenöt másodperc múlva ráépülnek a vonalamra. Ezt az elégtételt azonban nem adom meg önnek és kollégáinak. A viszonthallásra. - Kattant a vonal, aztán csak a bűgő hang jelezte, hogy az ismeretlen férfi letette a telefont.

Az első pillanattöredékben Béracq azt sem tudta, mitévő legyen. Szinte letépte az orráról a szemüvegét, az asztalra csapta, és görcsösen masszírozta az orrnyerget. A következő másodpercben azonban győzött benne a gyakorlott katona, a tapasztalt hírszerzőtiszt: már pontosan körvonalazódott benne, hogy miként kell cselekednie. Visszavette a szemüvegét, és az órára pillantott. Három perc telt el abból a negyedórából, amit a névtelen telefonáló mondott. Béracq éppen le akarta nyomni a házitelefon gombját, amikor berontott Delerue.

- Főnök, nagyon sajnálom - szabadkozott - de lehetetlen volt bemérni a hívást. Csak a körzetet tudtuk lokalizálni. Valahonnan St. Germainből jött a hívás.

- Lényegtelen, Maurice - legyintett az ezredes. - Azonnal értesítse a párizsi rendőrséget és a metró igazgatóságát. Az Étoile állomást azonnal ki kell üríteni. Ha lehet, azt a két szerelvényt, amelynek háromnegyed kilenckor kell az állomásra érkeznie, próbálják megállítani, és az utasokat leszállítani. Az alagúton keresztül menekítsék őket olyan messze a vonatoktól, amilyen messze csak lehet. Beszéljen Girardou főfelügyelővel, és mondja meg, hogy mindezt én üzenem. Minden másodperc számít! Induljon!

⁶ Szent háború (arab)

- Igenis, ezredes! - kiáltotta Delerue, és már ott sem volt. Béracq pedig felemelte a telefont, és fűrgén beütötte a hadsereg vezérkarának a számát. Érezte, hogy megkezdődött a hajsza, a versenyfutás az óra ellen.

6. Tel Aviv

Kiriya-beli⁷ irodájának csendjében Avner Ben Shaul tábornok akkurátusan végezte a munkáját. A külvilág zaja, a nagyvárosi közlekedés lármája alig hatolt be ebbe a hűvös, légkondicionált helyiségbe, a kinti verőfényt kellemesen tompította a behúzott függöny. Ben Shaul tábornok a számítógépe előtt görnyedt, és feszült figyelemmel dolgozott.

Hónapok óta dédelgetett egy fantasztikusnak tűnő elgondolást, és már majdnem két hete dolgozott azon a tervszeten, amelynek az eredményeképpen, természetesen, ha minden érintett szerv jóváhagyja, meg kellett születnie egy eddig sosem látott, nagyon ütőképes és mozgékony hadseregnek. Bonyolult számításokat kellett elvégeznie, mérlegelnie kellett minden esélyt, lehetőséget, valósággal meg kellett szerveznie azt a haderőt, amelyet, egyelőre csak saját használatára, *Planet Guard*-nak⁸ nevezett el. Inkább saját szórakozására kezdett bele ebbe a tervszetbe, de ahogy haladt vele, úgy tűnt egyre valószínűbbnek a megvalósítása. Afféle vizsgamunkának szánta, elsősorban önmagát téve ezzel nehéz próbára.

A minta, amely a rendelkezésére állt, sokrétű volt. Egyrészt az Izraeli Véderő nyújtotta a példát, és annak is a legeliatebb alakulatai: a Golani és Giv'ati hadosztályok, az ejtőernyősök, a vezérkar különleges osztaga, és talán mindezekon felül, az arabokat mímelő csapatok. Ezek a katonai alakulatok nagy tapasztalattal rendelkeztek a terror elleni harcban, a merénylők vagy merénylőjelöltek lenyomozásában, elfogásában és likvidálásában. Ugyanilyen nagy súllyal rendelkezett az izraeli légierő is, amelyet nem hiába taksáltak a világon a legjobbnak. Másrészt viszont idegen hadseregeket is nagyító alá vett a tábornok, olyanokat, mint az Egyesült Államok hadserege, ezen belül is a tengerészgyalogosok, a tengeri kommandó, és így tovább. Ugyancsak behatóan tanulmányozta a francia Idegenlégió működését, hiszen ez a haderő gyakorlatilag mindenütt bevethető volt.

Ben Shaul a légierőtől került erre a posztra. Karrierjét pilótaként kezdte, annak idején részt vett az iraki atomreaktor elleni sikeres bevetésben, és közvetlen kollégája volt a tragikus véget ért első izraeli úrhajósnak, Ilan Ramonnak. Aktív repüléstől való visszalépése előtt egy ideig Eytan Ben Eliyahunak, a légierő főparancsnokának a helyettese volt, aki szintén nemrég vált meg tisztségétől, és most a vezérkari főnök helyettesévé lépett elő. A mai napig személyes jóbarátok maradtak. Néhanapján azonban nem bírt magával, kocsiba ült és elhajtott Tel Nof-ba⁹, ahol már előkészített gép várta, és felszállt egy-egy körre. Érezni akarta az F16-os erejét, mozgékonyágát, érezni akarta azt a megnevezhetetlen hatalmat, amelyet a gépmadár kölcsönzött az embernek. Máskor helikopterre szállt, és azzal forgolódott a repülőtér körül, vagy messzebbre, észak felé repült, hogy madártávlatból láthassa szülővárosát, Haifát.

Most azonban nem volt ideje emlékekkel, élményekkel foglalkozni. Azt a kihívást, amelyet önmaga elé állított, nagyon komolyan vette, és még ha ez a tervszet pusztán elméleti munka

⁷ Az izraeli katonai parancsnokság főhadiszállása Tel Avivban

⁸ Bolygó-örség

⁹ Az izraeli légierő egyik fő támaszpontja

volt is, igyekezett a lehető legpontosabban véghez vinni. Még nem gondolt a visszavonulásra, noha már betöltötte az ötvenedik évét. Különleges ambíciói nem voltak, nem kívánt feljebb kapaszkodni a katonai ranglétrán, de a tudását, tapasztalatát, éles eszét továbbra is Izrael és az egész Közel-Kelet szolgálatába akarta állítani. Hitt abban, hogy a jelenlegi hideg béke Egyiptommal és Jordániával alapja lehet egy szélesebb békének a világnak ezen a nagyon is békétlen vidékén, mint ahogyan abban is hitt, hogy az évtizedek óta tartó ellentét a palesztinokkal csak úgy oldható meg, ha azok is megalapítják a saját szuverén államukat. A jelenlegi helyzet tarthatatlan volt. Idestova négy esztendeje dúlt és szedte áldozatait mindkét oldalon az Intifáda, felemészítve ezzel a szegény ország tartalékait. Ben Shaul tudta, hogy Izrael, amely győztesen került ki minden eddigi háborújából, nem sokáig bírja folytatni a harcot a terror ellen. Legalábbis nem a jelenlegi feltételek mellett.

Éppen a terror elleni harc volt az, amely megindította benne a tervet. Most, hogy a civilizált világ nagyobbik része már belekóstolt abba, ami addig csak Izrael osztályrésze volt, Ben Shaul biztosra vette, hogy előbb vagy utóbb az egész nyugati világ közös nevezőre fog jutni. De ahhoz, hogy Európa és Amerika közösen és könnyörtelenül léphessen fel a terror ellen, szükség volt egy olyan kapocsra, amely összeköti az országokat. A terror elleni eredményes harc egyik elengedhetetlen feltétele a gyorsaság és a pontosság volt. Előbbi a siker záloga volt, utóbbi pedig hivatott volt kizárni ártatlan emberek megsérülését vagy halálát akkor, ha egy-egy terrorista vezetőre csaptak le.

A tábornok az órájára pillantott. Majdnem pontosan tíz óra volt, éppen ideje, hogy egy kis szünetet tartson a munkában. Általában nem szokott lemenni a három emelettel lejjebb lévő büfébe, hanem saját maga főzte az erős presszókávéját az irodából nyíló kis teakonyhában. Jobban szerette ezt a fajta italt, mint azt az ízetlen lötytyöt, amit a büfében kapni lehetett, és egyúttal megtakarította az utat is oda meg vissza. Most is feltett egy dupla adagot, aztán visszatért az irodába, és bekapcsolta a rádiót. Szerette a Kol Jisráel¹⁰ hírműsorait hallgatni.

Elhangzott a pontos időt jelző hat sípszó, aztán Dan Kanner¹¹ hangja. Ez még rutinszerű volt, de ami ezután következett, az már távolról sem. Ben Shaul tábornok úgy érezte, mintha egyenesen neki szólna a híradás, mintegy válaszként a projektekre, amin éppen dolgozott. A bemondó az AFP¹²-re hivatkozva jelentette, hogy alig negyedórával korábban pokolgépes merényletet hajtottak végre Párizsban, két metrószerelvénnyel szemben. Egy, a francia hírszerzéshez befutott telefonhívás szerint az akcióért az alig ismert Iszlám Felszabadító Hadsereg vállalta a felelősséget. Áldozatokról mindeztáig nem érkezett jelentés, de a francia főváros metróközlekedése megbénult.

Ugyanebben a pillanatban megszörrent a telefon is. Ben Shaul felemelte a kagylót.

- Hallottad a hírt? - hangzott a kérdés. A vezérkari főnök, Moshe Ya'alon beszélt a vonal túlsó végén.

- Igen, hallottam - mondta Ben Shaul. - Azt hiszem, ez most egycsapásra megváltoztat sok mindent az Európai Unióban. Ha egyebet nem, hát a franciák álláspontját velünk kapcsolatban.

¹⁰ Izrael Hangja

¹¹ Kedvelt rádióbemondó

¹² Association France Presse - a francia hírügynökség

- Fején találd a szöveget, Avner - nevetett a vezérkari főnök. - Viszont ugyanakkor egy csomó új kérdés is felvetődik ennek a merényletnek a kapcsán. Szeretném, ha egy óra múlva átjössz hozzám megbeszélésre. Ráérsz?

- Most mondjam azt, hogy nem érek rá? - felelte Ben Shaul ugyanolyan hangnemben. - A dolgom annyi, mint az égen a csillag, de ha szükséged van rám, természetesen ott leszek azon a megbeszélésen.

- Rendben van, akkor tizenegykor várlak az irodámban. - Ya'alon megköszönte a torkát. - Izé... Volna még egy dolog, amire meg szeretnék kérni. Hozd magaddal azt a tervezetet, amin éppen dolgozol.

- De hát nincs készen! - kiáltott fel Ben Shaul. - Még rengeteg dolgom van vele, és éppen emiatt mondtam, hogy nem nagyon érek rá. Szeretném minél hamarabb készen látni, érted?

- Azért csak hozd magaddal - bízta a vezérkari főnök. - Abból a kevésből is, ami készen van, okulhatunk, nem?

- Ahogy akarod, Moshe - felelte Ben Shaul. - Akkor egy óra múlva nálad vagyok.

Miután letették, a tábornok elgondolkodott. Ya'alonnak tulajdonképpen igaza volt. Ez a projekt éppen kapóra jött, hiszen pontosan azzal foglalkozott, ami hirtelen égető gond lett: a terror elleni harccal. Ben Shaul eddig szinte senkinek nem beszélt róla, és a vezérkari főnök is csak régi barátságuk miatt tudott a készülő tervről. A férfi visszaült a számítógép elé, elővett egy floppy-lemezt, és elkezdte átmásolni rá a tervezet kész részeit. Közben hallgatta a rádió délelőtti hírmagazinjában szóló kommentárt a párizsi merényletről.

Az értesülések még korántsem voltak teljesek, de annyit már tudni lehetett, hogy egy határozott hírszerző tisztnek köszönhetően, aki telefonhívásban értesült a készülő merényletről, a két metrószerelvény utasait még időben kimentették, így halálos áldozat nem volt. Viszont nagyon sokan megsérültek az alagútban, menekülés közben. A sebesültek számát majdnem ezerre becsülték a francia hatóságok. Ebben a pillanatban is folytak a munkálatok a felrobbantott szerelvények roncsai között, és a francia különleges kommandó tagjai további robbanószervezetek után kutattak.

„Tehát előre szóltak, hogy robbantani fognak - gondolta Ben Shaul. - Ez leginkább az al-Kaidára jellemző. Viszont a rádió egy másik szervezet nevét emlegette. Hogy is mondták? Iszlám Felszabadító Hadsereg. Hmm.” Zebre tette a telemásolt floppyt, és kikapcsolta a gépet. Ismét felállt az asztal mellől, és járkálni kezdett az irodában. Még több, mint félórája volt hátra a megbeszélésig, de ebben a pillanatban úgy érezte, szüksége van valakire, akivel megbeszélheti a gondolatait. Néhány pillanattal habozott, aztán felhívta a vezérkari főnököt.

- Moshe, tudsz fogadni még a megbeszélés előtt? - kérdezte egy szuszra.

- Hogyne, gyere csak - válaszolta Ya'alon. - Mi piszkálja a csőrödet?

- Ezt inkább nem mondanám el telefonon - mondta Ben Shaul, noha tudta, hogy a Kiriya-beli telefonvonalakat gyakorlatilag lehetetlen lehallgatni. - Máris jövök hozzád - és letette a kagylót. Az irodából kifelé menet még egyszer meggyőződött róla, hogy a computere ki van kapcsolva, aztán kilépett a folyosóra, bezárta az ajtót, és zebre tette a kulcsot.

7. Washington D.C.

Ezen a reggelen a szokásosnál is korábban, már hat órákor elkezdett gyülekezni Bush elnök szűkebb gárdája a Fehér Ház Ovális Szobájában. Mire az elnök maga megérkezett a lakosztályából, Dr. Condoleezza Rice már ott várta az ajtóban.

- Jó reggelt, elnök úr - mosolyodott el a kreolbőrű nő.

- Magának is, Condi - viszonzotta ugyanolyan vidáman Bush. Ő maga ragasztotta ezt a nevet a színesbőrű nőre, aki Sandy Bergertől vette át a nemzetbiztonsági főtanácsadó tisztét az amerikai elnök mellett.

Ms. Rice kezében összpontosult az Egyesült Államok majdnem teljes külpolitikájának a felelőssége. Voltaképpen egyenrangúnak számított Colin Powellel, a külügyminiszterrel, és kiválóan tudott együtt dolgozni az egykori vezérkari főnökkel, noha alkalmanként szinte késhegyig menő vitákat folytattak egymással. Karrierje felfelé ívelt, de ennek hatalmas ára volt: Ms. Rice lemondott érte a magánéletről. Tudása, éleslátása, munkabírása nélkülözhetlenné tette George W. Bush számára.

- Azt hiszem, ma megint mozgalmas napunk lesz, elnök úr - jegyezte meg a nő befelé menet. - Európában befelhősödött az ég.

- Tud valamit, amit én még nem, Condi? - húzta fel a szemöldökét az elnök.

- Egyelőre csak kósza hírt, megerősítés nélkül - felelte Ms. Rice. - Állítólag pokolgépes merénylet történt Brüsszelben. Érdeklik a részletek?

- Természetesen érdekelnek - felelte az elnök - de a tájékoztatással várjuk csak meg George-ot¹³ és Robertet¹⁴. Colinnak is be kell most már futnia, és Dick¹⁵ is itt lehet minden pillanatban. Kár lenne elaprózni az információt. Üljön csak le, Condi, én készítek egy adag kávé.

Bush általában a maga főzte kávéját szerette inni, akár itt, a Fehér Házban, akár otthon, Texasban. Ha csak tehetné, maga állt oda a kávéfőző mellé, amin most már senki sem csodálkozott. Felesége, Laura rég megszokta már a férfi szeszélyeit, bár ebben nem volt nehéz dolga, mert George W. aránylag nyugodt, kiegyensúlyozott ember volt. Egyetlen egyszer látta kikelni magából: 2001 szeptember 11.-én. Az akkori rendkívüli események kemény próbára tették az elnököt, és nem csak őt. Az egész nemzet szinte egy emberként állt mellé, és tette a kötelességét a nehéz időben. Hatalmas próbatétel volt ez, amelyet sikerrel vett mind az elnök, mind pedig Amerika.

Mialatt az Ovális Szobából nyíló kis teakonyhában pepecselt, Bush hallotta az egyenként érkező embereit, amint Condit üdvözlik. Mire készen lett az illatos kávé, és az elnök visszatért a tálcával a terembe, éppen befutott Dick Cheney is. A többiek már az asztal mellett ültek, és a papírjaikat rendezgették. Ms. Rice felállt a helyéről, és az elnök mellé lépett.

- Uram, még mielőtt elkezdenénk, szeretnék valamit mondani - szólt halkan, hogy a többiek ne hallják meg. - Úgy néz ki a dolog, hogy Irakban súlyosbodik a helyzetünk. Az egymással vetekedő sejkek és törzsfőnökök a koalíció csapatain vezetik le több évtizedes elnyomásuk

¹³ George Tenet, a CIA igazgatója

¹⁴ Robert Mueller, az FBI igazgatója

¹⁵ Dick Cheney, a jelenlegi alelnök

okozta dühüket. Bebizonyosodik az, hogy az iszlám törvénye sokkal erősebb a szabadságváagnál is. Szaddam Husszein elmozdítása és foglyul ejtése nem hozta meg a várt eredményt.

- Tudom, Condi - bólintott az elnök. - Éppen ezen fő az én fejem is. Nagyon nem szeretném, ha Irak egy második Vietnam lenne Amerika számára. De egyelőre nem tehetünk mást, mint hogy kitartsunk, ha azt akarjuk, hogy eggyel kevesebb veszélytényező létezzen a világban. Jöjjön, csatlakozzunk a többiekhez.

Visszamentek az asztalhoz, és mindketten helyet foglaltak. Bush mosolyogva nézett végig megbízható emberein, és egy-egy szóval külön is üdvözölte mindnyájukat. Szeretett közvetlen hangon beszélgetni velük, éreztetve ezzel, hogy egyenrangú feleknek tekinti őket az ország kormányzásában. Az, amit az elnök felületes ismerői texasi bunkóságnak neveztek, nem volt más, mint ravasz és óvatos álca, amelyet Bush maga választott. De akik az eltelt időszakban szinte naponta együtt voltak vele, és keményen dolgoztak, azok már ismerték George W. igazi arcát is.

- Nos, talán térjünk rá a napirendre - javasolta az elnök. - Vagy várunk még valakit?

- Voltaképpen senkit - felelte Ms. Rice. - Tom¹⁶ jelezte, hogy később fog érkezni, John¹⁷ pedig egyéb elfoglaltsága miatt nem jöhet, de intézkedtem, hogy telefonon akármikor bekapcsolódhasson a munkánkba. Legfeljebb Morris¹⁸ hiányzik igazán a stábból - nevette el magát a nő.

- Tudja, hogy nem is mond butaságot? - mosolyodott el Bush is. - Néha bizony úgy érzem, elkelne itt közöttünk egy Dick Morris kaliberű figura. Sok mindent meg tudna oldani, magának meg annyival kevesebb fejfájása volna, Condi.

- Az én fejfájásom szinte semmi az öné mellett, elnök úr - válaszolta a nő, és kényelmesen hátradőlt. Iratait rendezgetve, tartott még egy pillanatnyi szünetet, aztán belekezdett a beszámolójába.

- Nos, uraim, a terrorizmus elleni harcunkban van egy jó, meg egy rossz hír. A rossz az, hogy Spanyolország a madridi merényletek, de inkább Aznar miniszterelnök választási bukása és a „csizmadia”¹⁹ megválasztása után ki készül vonni a csapatait Irakból. Stratégiaileg elenyésző erőt képvisel az az ezerháromszáz katona, de POLITIKAILAG mégis nagyon kellemetlenül érint mind bennünket, mind pedig magát a koalíciót. Az al-Kaida és más terrrorszervezetek szemében ez nem egyéb meghunyászkodásnál, és azt jelzi nekik, hogy szabadon garázdálkodhatnak bárhol a világon. - Megigazította a szemüvegét, aztán folytatta. - Eddig meg nem erősített jelentés szerint Brüsszelben bombamerényletet hajtott végre egy magát Iszlám Felszabadító Hadseregnek nevező, eddig ismeretlen szervezet. Több, mint kétszáz halott az eredmény. Akár megerősítik ezt az információt, akár nem, kétségtelen, hogy a terroristák szemszögéből hatalmas sikert jelent, továbbá azt, hogy ezután bárhol és bármikor lecsaphatnak az általuk gyűlölt nyugati demokráciára. Ez pedig akkor is veszélyt jelent számunkra, ha a célpont nem kifejezetten amerikai, vagy ha csak kevés ember esik áldozatául egy merényletnek. Nem szabad elfelejtenünk, hogy az iszlám szélsőségesek értékrendje merőben eltér a

¹⁶ Tom Ridge, az USA belbiztonsági főtanácsadója

¹⁷ John Ashcroft, az USA főügyésze

¹⁸ Dick Morris volt Bill Clinton tanácsadója, és Bush elődje neki köszönhette, hogy azzá vált, aki lett, és másodszor is megválasztották elnöknek

¹⁹ Utalás az új spanyol miniszterelnök, Zapatero nevére (zapatero = csizmadia, suszter)

nyugati ember értékrendjétől. Nekik a látványos, lehetőleg ÖNGYILKOS akciók abszolút fontosak annak bizonyítására, hogy az iszlám felsőbbrendű, nem csak a kereszténységgel, mint vallással szemben, hanem a demokráciával, mint politikai rendszerrel szemben is. A legtöbb iszlám államban nincs határozott határvonal az állam és a vallás között, egyik kiegészíti a másikat.

Ms. Rice-nak félbe kellett szakítania a beszámolóját, mert nyílt az ajtó, és belépett Tom Ridge, hóna alatt egy vastag, szürke dossziéval. Egyenesen az elnökhöz lépett, eléje tette a dossziét, és csak aztán ment a helyére. Miután leült, szétnézett a társaságon.

- Elnézést kell kérnem, hogy nem értem ide korábban - mondta a belbiztonsági főtanácsadó - de előbb elő kellett készítenem az anyagot. Elnök úr, kérem, nézzon bele a dossziéba. Mellesleg, éppen pár perccel ezelőtt kaptam a hírt, hogy a brüsszeli merénylet valóban megtörtént. A belgák nagyon ki vannak akadva. Nemkülönben a többi európai ország.

- Ezen nem is csodálkozom - felelte Bush, és fellapozta a dossziét. - Amikor New Yorkban az a szörnyűség történt, mi is ki voltunk akadva, a nagyvilág egyik felének elállt a lélegzete, a másik fele pedig a markát dörzsölte. Most megfordult a kocka. - Elhallgatott, és figyelmesen olvasott néhány pillanatig, aztán mindenkit meglepő hirtelen mozdulattal lekapta a szemüvegét, és úgy vágta az asztal lapjára, hogy majdnem eltört. - Baszódjanak meg mindketten!

Egy hosszú percig senki sem értette Bush szokatlan kitörését, sem pedig azt, hogy kire értette, amit mondott. Az elnök végül leküzdötte a mérgét, és higgadtan, de nem kevésbé szenvedélyesen magyarázni kezdett.

- A Kerry-Kennedy²⁰ klán még mindig azt kiabálja, amit áprilisban: hogy megakadályozhatam volna a szeptember 11.-i tragédiát. Vajon hogyan? Átkozott nagyokosok. Már nem egyszer elemeztük végig az egészet. Nem mosakodni akarok, de tény, hogy semmiféle módon nem tudtuk volna megakadályozni. Ezek ketten pedig állandóan ugyanazt szajkózzák. Eszement barmok mind a ketten. - Bush arcán most lehetett csak igazán érzékelt az elmúlt három év hagyta nyomokat. Idegessége csitulóban volt ugyan, de a halántékán lüktető ér még mindig elárulta a benne tomboló feszültséget. - Mit tehettünk volna? Lezárjuk Észak-Amerika valamennyi repülőterét? Letartóztatunk minden keleti kinézetű, gyanús személyt? Rendőrállammá degradáljuk ezt az országot, amely a demokráciára esküdött fel? Arról nem is beszélve, hogy bármit tettünk volna, egyrészt nem biztos, hogy meg lehetett volna akadályozni a támadást, másrészt pedig ezeknek semmi sem tetszett volna. - Abbahagyta a monológját, és az alelnökre pillantott. - Dick, azt hiszem, jobban tennéd, ha most azonnal elmennél. Így is megszegtük már a biztonsági rendszabályokat. Majd értesítelek, mit végeztünk itt, és megkapod a jegyzőkönyvet is. Menj.

Az alelnök egyetlen szó nélkül engedelmeskedett. Bushnak teljesen igaza volt. 2001 szeptembere óta szinte sohasem tartózkodhatott huzamosan ugyanazon a helyen, ahol Bush. Kényszerű intézkedés volt ez, hogy ha egyiküket valami baj éri is, a másik folytatni tudja a munkát, és az ország, a nemzet ne maradjon vezető nélkül. Cheney felállt, némán biccentett, és kisietett a szobából. Bush utána nézett, aztán visszafordult a társaság felé. Arcán pontosan tükröződött, hogy még mindig nem higgadt le iménti kitörése után.

- Ne haragudjanak, hogy az előbb faragatlan voltam - szabadkozott. - Őszintén szólva, már kezd az agyamra menni a sok hülye dilettáns, aki azt képzei magáról, hogy mindenkinél

²⁰ John Kerry, demokrata elnökjelölt, Bush várható ellenfele a novemberi választásokon; Edward Kennedy szenátor

jobban tud mindent. Az úgynevezett liberálisoktól kezdve egészen az ENSZ főtitkáráig mindenki tele van jótanácsokkal. De csak azzal, mert valódi megoldást senki sem képes nyújtani a problémáinkra. Tom?

Ridge meghajolt ültében, és körülhordozta a tekintetét az egybegyűlteken.

- Elnök úr, amit most fogok mondani, az szigorúan bizalmas. Elemzésünk alapján kijelenthetem, hogy a jelen pillanatban a világ vesztesre áll a terrorista szervezetekkel szemben. Ez nem csak a merényletek egyre növekvő sűrűsége és mérete miatt van így, hanem egy másik, sokkal kevésbé nyilvánvaló okból is. Az iszlám, pontosabban a törökök az ezeröt-száz évesekben fegyverrel próbálták leigázni Európát. Ez akkor nem sikerült nekik, és a huszadik század végére a muszlimok rájöttek, hogy ez a módszer számukra használhatatlan. Mi történne, ha mondjuk Afganisztán megtámadna bennünket? Vagy Marokkó Franciaországot? Az eredmény nem lehet kétséges. Ehelyett a muszlimok a trójai faló elvét alkalmazzák, és belülről bomlasztják a társadalmat. Csak egyedül az Egyesült Államokban több, mint kilencmillió olyan ember él - állampolgárként vagy rezidensként - aki nyíltan muszlimnak vallja magát. A többségük természetesen mérsékelt, és kisebb gondja is nagyobb annál, semhogy az állam ellen tevékenykedne. Viszont nincs a világon olyan pszichológus, sem másféle szakember, aki ezek közül ki tudná szűrni, kik azok, akikkel semmi bajunk, és kik azok, akiket be kellene gyűjtenünk. Nagyon röviden fogalmazva, az a helyzet, hogy mialatt a liberális eszmék meggyengítették a zsidó-keresztény vallási alapot, addig a muszlimok fanatikusan, majdnem hisztérikusan követik a Korán előírásait. Az ebből adódó iszlám fundamentalizmus egyre inkább tért hódít, és véleményem szerint nincs messze az az idő, amikor az iszlám nyíltan össze fog csapni a kereszténységgel. Jelen pillanatban a zsidóság is ide sorolandó. Világszerte erősödik az antiszemitizmus, ami arra fogja készíteni a zsidókat, hogy valamerre lépjenek. Kényszermegoldás lesz ez, hiszen a világ szemében Izrael az elnyomó, aki Apache helikopterekkel támadja a szegény, szerencsétlen, csúzlíkkal védekező palesztinokat. A világ agyamosott része pedig habzó szájjal üvölti, hogy az USA hódít, és mindent az olajért csinál. Sajnos, az arab világ propagandamunkája ma már sokkal hatásosabb, mint valamikor Goebbelsé volt. Manapság igazabb, mint a történelem során eddig bármikor is, a régi római mondás: *divide et impera*²¹. Hát az arabok megosztanak. És az olajuk segítségével uralkodnak is, mert bármikor elzárhatják a csapot, tudván, hogy ezzel teljesen megbénul a nyugati világ.

Tom Ridge itt szünetet tartott, és ivott egy kortyot az előtte lévő pohárból. Bush és társai némán figyelték a belbiztonsági főtanácsadót, és izgatottan várták a folytatást. Mindnyájan sejtették, hogy a lényeg még hátra van.

- Az Egyesült Államok legnagyobb gondját jelenleg Európa jelenti a terrorizmus elleni harcban. Az az Európa, amelynek egy része nyíltan Amerika-ellenes. Itt van mindjárt Franciaország. Chiracék elfelejteni látszanak azt aényt, hogy a nácizmus elleni küzdelemben százharmincezer amerikai katona esett el csak Franciaországban. Schröder kancellár elfelejteni látszik azt, hogy a második világháború után Németország sohasem állhatott volna talpra, ha nincs amerikai segítség. Erre a jelenségre nem kielégítő az a magyarázat, hogy rettegnek a terrortól, hiszen mindkét országban magas a bevándorolt muszlimok aránya, és a kiszabadult szellemet sem a franciák, sem a németek nem képesek többé visszazárni a palackba. A következtetés egyértelmű: a szabad, demokratikus világnak át kell értékelnie önmagát, és

²¹ Oszd meg és uralkodj (latin)

lépnie kell, bármi legyen is a következmény, a visszhang. Lépnünk kell, még mielőtt az iszlám lép, és mindenestül bekebelez minket.

Kopogás hallatszott az ajtón, és az egyik titkár lépett be félénken az Ovális Szobába. Ridge-nek ismét félbe kellett szakítania a beszámolóját. A fiatalember egyenesen az elnökhöz lépett, és egy lezárt borítékot nyújtott át neki. Bush szó nélkül felbontotta, kivett belőle egy négyrét hajtott papírlapot, és figyelmesen elolvasta.

- Köszönöm, fiam, elmehet - mondta a titkárnak, aki meghajolt, és távozott. Amíg az ajtó be nem csukódott, az elnök keskeny szemüvege fölött fürkészte a csapatát, akik kíváncsi érdeklődéssel várták, hogy megszólaljon, és közölje velük a levél tartalmát. - Nos, uraim, itt a bizonyíték. Most érkezett a jelentés, hogy Párizsban felrobbantottak két metrószerelvényt. Csak a véletlenül múltott, hogy egy szemfüles hírszerző tiszt jóvoltából ki tudták menekíteni az utasokat, így nem volt áldozat. Huszonnégy órán belül ez a második merénylet Európában. És van egy olyan előérzetem, hogy nem az utolsó. Tom?

- Erre csak azt mondhatom, amit Churchill mondott a második világháború végén az oroszokkal kapcsolatban: ma még legyőzhetjük az iszlámot, de tíz év múlva már nehezen. Harminc év múlva pedig már lehetetlen lesz. Vagy-vagy választás előtt állunk. Vagy mi maradunk talpon, vagy ők.

Bush az órájára pillantott. Felállt, és ezzel jelt adott, hogy a mai megbeszélés befejeződött. A többi jelenlévő is felállt.

- Azt hiszem, mára kimerítettük a témát - mondta az elnök. - Igyekezzenek mindnyájan elérhetőek maradni a következő negyvennyolc órában. Azt talán fölösleges is mondanom, hogy ami itt ma elhangzott, arról egyetlen szót se beszéljenek senkivel. Nagyon nagy a tét, és ennek megfelelően magas a kockázat is.

8. London

Délután négykor már minden részletet ismerni lehetett a brüsszeli és a párizsi merényletekről. Perkins ezredes pontos utasításokkal látta el a beosztottjait, és a Scotland Yard embereivel közösen elhelyezte őket a londoni pályaudvarokon. Ugyanakkor különleges osztagokat küldött ki a Heathrow repülőtérre is, és felvette a kapcsolatot a legtöbb London környéki város rendőrségével. Egyelőre még semmi konkrét tennivalójuk nem volt, csupán nyitva kellett tartaniuk a szemüket, és minden gyanús személyt igazoltatniuk kellett.

Perkins nem volt sem elégedett, sem elégedetlen. Pontosan tudta, hogy amennyit eddig tett, az majdnem a semmivel egyenlő, de nem tehetett mást. Konkrét figyelmeztetés nem jött sehonnan, közvetlen veszély nem leselkedett sem a fővárosban, sem a környékén. De okulva a belga és a francia esetekből, mindenre számítani kellett. Az ezredes semmiképpen sem akarta, hogy az antiterrorista csoport szégyent valljon. Presztízskérdést csinált abból, hogy lehetőleg megelőzze a bajt. Ismerte az embereit, és tudta, teljes mértékben megbízhat bennük. De számításba kellett vennie a rizikófaktort is. Ha a másik két országban ennyire váratlanul csaptak le a merénylet, akkor itt is megtörténhetett ugyanaz.

Két órával korábban telefonon beszélt Simmons ezredessel, az MI6 tisztjével, és az közölte vele, hogy ötre mindkettőjüket várja a miniszterelnök. Perkins eddig még nem járt a Downing Street 10 szám alatt, és most sem tudta elképzelni, mit akarhat tőle Blair.

- Nem bújhatnék ki valahogyan a meghívás alól? - kérdezte, mire Simmons elnevette magát.
- Éppen hogy nem. Azért ne izguljon, Tony nem harap. És ő maga ragaszkodott hozzá, hogy ön is ott legyen a megbeszélésen.

- Hát jó - törődött bele Perkins. - Ha annyira akarja...

Még több, mint háromnegyed órája volt hátra. Ez alatt az idő alatt már semmi fontosabb dolga nem volt, hacsak az nem, hogy még egyszer beszéljen Davenporttal. Fel is tárcsázta a Scotland Yardot, de az őrnagyot nem találta az irodájában. A helyettesével beszélt, aki elárulta neki, hogy Davenport éppen most ment el.

- Nem tudja véletlenül, hogy hová ment? - kérdezte Perkins.

- Tudom, uram - felelte a helyettes. - Egyenesen a miniszterelnökhöz ment.

- Szóval ő is... - motyogta az ezredes. - Köszönöm.

„Hát így állunk - gondolta magában. - Teljes riadó. A főnök rajta akarja tartani a kezét a dolgokon. Talán nem is baj.” Ugyanakkor az is eszébe jutott, hogy talán sokkal nagyobb a veszély, mint azt ő sejti. Tony Blair nagyon ritkán hívta magához a rendőrség és a hírszerzés embereit. Legutóbb akkor történt ez meg, amikor a hadsereg egységeit elküldték Irakba. De annak már több, mint másfél éve. Ezek szerint a miniszterelnök olyasmit is tud, amit ő, William Perkins még nem. Egyre kíváncsibb lett, és noha a hivatala közel volt a Downing Streethez, elhatározta, hogy nem vár tovább. Kilépett az irodából, gondosan bezárta az ajtót, és lifttel lement a parkolóba, a kocsijához. Valami megmagyarázhatatlan nyugtalanság lett úrrá rajta, amitől majdnem beletörte a kulcsot a zárba. Fújtatva zöttyent be az Austin ülésére, mintha a hat emeletnyi távolságot futva tette volna meg. „Miért vagyok ennyire izgatott?” Hitetlenkedve bámulta a képmását a visszapillantó tükörben. Kinyitotta a kesztyűtartót, egy hosszú pillanatig kotorászott benne, aztán megtalálta a nyugtatós fiolát. Kinyitotta, a markába pöccintett egy kis világoskék pilulát, fejét hátrahajtva a torkába dobta, nagyot nyelt, és csak miután a fiolát visszatette, gyújtotta be a motort.

William Perkins évek óta élt nyugtatókkal. Senkinek nem árulta el, hogy gondjai vannak, csak az orvosa tudott róla. Dr. Barnard viszont hallgatott, mint a sír. Ha kitudódik a dolog, Perkinsnek mennie kellett volna a testülettől. A stressz nagy volt, és egyre fokozódott, de a férfi egyelőre még nem akart megválni a hivatásától.

Mialatt lassan araszolt a sűrű forgalomban, arra gondolt, hogy talán éppen most kéne abbahagynia. Végigcsinálja ezt a hajcihőt, aztán benyújtja a nyugdíjazási kérelmét. Aztán gyorsan el is vetette ezt a tervet. Ismerte önmagát, és tudta, hogy képtelen lenne egyik napról a másikra abbahagyni. Belepusztulna.

A Westminster híd nyugati hídfőjénél torlódás keletkezett. Perkins, miközben arra várt, hogy az előtte veszteglő emeletes busz végre meginduljon, elgondolkodva nézte a Big Ben mutatóit. Tíz perc múlva öt. Képtelen ötlete támadt: mi lenne, ha kiszállna, és itt hagyná a kocsit? Gyalogosan hamarabb odaérne a miniszterelnök rezidenciájához. Iménti nyugtalansága a gyógyszer hatására elmúlt, viszont kegyetlenül megszomjazott.

Végre meglódult a kocsisor, és Perkins fellélegezve fordult jobbra a sarkon a Parliament Roadra. Két perc múlva már a Downing Streeten volt, lefékezett a rendőrkordonnál, felmutatta az igazolványát, és teljesen megnyugodva állt be a parkolóhelyre, amit a rendőr mutatott meg neki.

Mire bejutott Blair dolgozósobájába, már mindenki ott volt. Howe, Blunkett és Straw az egyik sarokban beszélgettek, Davenport egy iratot tanulmányozott figyelmesen, Simmons pedig mellette állt, és magyarázott. Tony Blair nem volt látható sehol.

- Jónapot, uraim - köszönt Perkins. - Hogy vannak?

- Remekül, Perkins - válaszolta kiegyenesedve Simmons. - És maga? A főnök nemsokára itt lesz, éppen Washingtonnal beszél telefonon.

- Á, voltam már jobban is - legyintett Perkins.

Ekkor lépett be a hátsó ajtón a miniszterelnök. Mosolyogva közeledett Perkinshez, és szívélyesen kezét rázott vele.

- Már csak magára vártunk, foglaljon helyet - mutatott egy fotelre jó házigazdához méltóan. - Iszik egy teát? Esetleg egy brandyt?

Perkins egy fejmozdulattal nemet intett, és leült.

- Nos, uraim - mondta Blair, és ő is helyet foglalt az íróasztala mögött - éppen az imént beszéltem Powell-lel. Amit elmondott nekem, azt akár be is keretezhetnénk. A lényeg lényege az, hogy jelenleg védtelenek vagyunk a terrorral szemben. Úgy értsék, ahogyan mondom. Az egész nyugati társadalom fegyvertelen a terrorral szemben. Túlságosan elbizakodottak voltunk, és azt hittük, emberbaráti kötelességünk bárkit befogadni, aki az Egyesült Királyságban óhajt letelepedni. Különösen a volt gyarmatokról és a Brit Nemzetközösség országaiból származó bevándorlókat. Most pedig olyan lehetetlen biztonsági helyzetbe kerültünk, amelyből csak úgy tudunk kilábalni, ha megtagadjuk a demokrácia legalapvetőbb törvényeit. Ezért hívtam össze önöket ma. Szeretném, ha ki-ki elmondaná a maga álláspontját, és összevethetnénk azt, amit el szeretnénk érni azzal, ami lehetséges. Nekem, mint az ország miniszterelnökének, abszolút kötelességem mindenre kiterjedően mérlegelni. Önök viszont mindannyian egy-egy részterület szakértői, tehát nálam sokkalta jobban ismerhetik az illető terület minden gondját-baját. - A miniszterelnök körültekintett a társaságon. Simmonsnál állapodott meg. - Nos, ezredes, talán kezdje ön.

Jeremy Simmons bólintott, és kiteregette maga előtt az iratot, amit az imént még Davenport vizsgálgatott.

- Kémelhárítási és hírszerzési szempontból roppant bonyolult helyzet alakult ki. Egyrészt, közöttünk él több millió muszlim. Szabad hozzáféréssel rendelkeznek minden információ-forráshoz, hiszen vannak közöttük tanárok, orvosok, számítástechnikai szakemberek, egyetemi diákok. Másrészt viszont zárt közösségekben élnek, amelyekbe alig, vagy egyáltalán nem engednek betekintést azoknak, akik nem közéjük tartoznak. A dolog külön problematikája a mecsetekben folyó oktatás, nem ritka esetben uszítás. Teljesen ellenőrizhetetlen folyamattal állunk szemben, amelynek az az eredménye, hogy a brit társadalmon belül olyan elemek fejlődnek ki, amelyeknek ellenséges a beállítottságuk. Tudomásom szerint eddig egyetlen egy államnak sikerült a világon olyan hálózatot kiépítenie, amely hatásosan be tudott épülni a területén élő muszlim közösségbe. Ez az állam Izrael. De még a zsidóknak sem sikerült maradéktalanul a beépülés. Meglepetési tényezővel akkor is számolnunk kell, ha már kilencvenkilenc százalékgig ismerjük az adott közösség életét. Nagy-Britannia esetében azonban nagyon távol állunk ettől a százalékaránytól.

- Blunkett? - fordult most a belügyminiszter felé Blair.

A vak ember fehér botjával játszadozva ült a helyén. A hang felé fordította az arcát.

- Minisztériumom két alapvető problémával áll szemben. Az első és legfontosabb az, hogy miként lehetne tökéletesíteni a személyek azonosítását. Kidolgoztunk egy tervezetet, amelynek értelmében úgynevezett „intelligens” személyazonossági kártyákat bocsátanánk ki, amelyeket nem lehet hamisítani, sem pedig illetéktelenül használni. Az eddigi tesztek sikeresek, gyakorlatilag száz százalékig kizárják a visszaéléseket. Nem részletezném, hogy miben áll ezeknek a kártyáknak a lényege. Magam sem vagyok tisztában vele, ez a szakemberek dolga. A másik problémánk látszólag ellentmond az elsőnek, ugyanis arról van szó, vajon a személyazonossági kártyák bevezetése mennyiben fogja korlátozni a személyi szabadságot, az egyén magánszféráját. De ez etikai gond, amit a belügyminisztérium jogászai vizsgálnak.

Tony Blair egyetértően bólogatott. Kezdett kialakulni előtte a kép, és egyáltalán nem volt tetszetős. Most Davenport-hoz fordult.

- Ön szerint a Scotland Yard mennyiben tud hozzájárulni a közös erőfeszítéshez?

- Miniszterelnök úr, hadd kezdjem egy kellemetlen dologgal - felelte Davenport, és kényelmetlenül feszengett a foteljében. - Sajnos a rendőrség létszáma messze nem elegendő még a „hagyományos” bűnözés elleni harchoz sem. Rendőreink legnagyobb része állandó stresszben van, havonta negyven-hetven órával dolgozik többet a szükségesnél ahhoz, hogy annyira-amennyire helyt tudjon állni. Megoldatlan bűnügyek gyűlnek majdnem mértani haladvány szerint, a kerületi fogházak telítettek. Másrészt viszont nagy segítséget jelent számunkra a már több éve eredményesen működő polgári karhatalom. Általában véve az állampolgárok sokkal jobban odafigyelnek a környezetükre, mint teszem azt tíz évvel ezelőtt. Természetesen, ebbe belejátszik a média is, hiszen a sok hír, amely merényletekről tudósít, akkor is felkelti az átlagember érdeklődését, félelmét, óvatosságát, ha az illető cselekmény valahol egy távoli országban történt meg. Simmons ezredes iménti megjegyzéséhez csatlakozva elmondhatom, hogy a Scotland Yard szoros együttműködést tart fenn az izraeli rendőrséggel, tisztjeink tapasztalatcseréken, tanulmányutakon vesznek részt, és igyekeznek elsajátítani az izraeliek által kidolgozott eljárásokat. Természetesen a brit körülményekhez idomítva.

- Helyes - mondta Blair. - Perkins? Gondolom, önnek sincs kevesebb gondja.

- Sőt több, ha ez egyáltalán lehetséges - válaszolta az ezredes. - Miránk is jellemzők azok a gondok, amelyeket Mr. Davenport említett. Mármost a létszámhiány. Szerencsére az akut problémáink egy árnyalattal enyhébbek, viszont éppen most, a párizsi és a brüsszeli események hatására szigorítanunk kellett a megfigyelést. Talán nem árulok el titkot azzal, hogy én magam kaptam egy névtelen telefonhívást, amelyben az Iszlám Felszabadító Hadsereg, ahogyan ez a csoport nevezi magát, azzal fenyegetőzött, hogy robbantásokat fog végrehajtani több londoni vasúti pályaudvaron és közintézményben. Ideérkezésem pillanatáig semmilyen konkrét akcióról nem kaptam jelentést. Az antiterrorista kommandó egységei jelen vannak a szóba jöhető helyeken, valamint mozgó járőreink is cirkálnak, nem csak Londonban, hanem a környező városokban is. Ugyancsak növeltük a jelenlétet a Heathrow repülőtéren és Dél-Anglia minden fontosabb tengeri kikötőjében. Szűrőpróbaszerű ellenőrzéseket hajtunk végre a közutakon is. Ezzel kapcsolatban az a legnagyobb gondunk, hogy nincs semmilyen konkrét figyelmeztetés arra nézve, hogy melyek a legveszélyeztetettebb övezetek, hol várható merénylet. Vaktában igyekszünk helytállni, akárcsak mindenki más, akit a kialakult helyzet valamilyen módon érint.

- Értem - mondta Blair. - Tehát többé vagy kevésbé mindnyájan ugyanabban a csónakban evezünk. Vajon a hadsereg mennyiben tud segítségére sietni a honi bűnüldöző szerveknek? - fordult most Howe felé.

A hadügyminiszter sem érezte sokkal jobban magát a bőrében, mint a társai.

- Uram, olyan utasítást adtam a vezérkari főnöknek, hogy minden nélkülözhető egységet, amelynek a kiképzése alkalmassá teszi a terrorellenes akciókra, bocsásson a belügyi szervek rendelkezésére. A légierő főparancsnoka átirányított két AWACS felderítő gépet London körzetébe. Ezeknek a feladata a légtér ellenőrzése és annak megakadályozása, hogy a 2001 szeptemberi New York-i eseményekhez hasonló merénylet megtörténhessen. Helikoptereink is cirkálnak London és más városok körzetében, valamint a fontosabb országutak fölött. A kikötők ellenőrzéséhez a haditengerészet nyújt segítséget.

- Straw? - kérdezett rá a miniszterelnök a külügyminiszterre. - Mit tud ön hozzátenni az itt elhangzottakhoz?

- Talán annyival egészíthetem ki az előttem szólók jelentéseit, hogy igyekszünk minden elérhető információt megkapni és feldolgozni azokról a személyekről, akik az utóbbi hat hónap során érkeztek Nagy-Britanniába akár a Közel-Keletről, akár más muzulmán országból. Általában véve a Londonban működő nagykövetségek és konzulátusok igen segítőkészek. Én személy szerint ezt annak tudom be, hogy az illető országok - például Szaúd-Arábia vagy Jordánia - is tartanak egy, a területükön esetleg bekövetkező negatív fordulattól. Voltaképpen mindnyájunknak közös az ellenségünk: az al-Kaida. Viszont semmilyen információt nem sikerült kapni az Iszlám Felszabadító Hadseregről. Ez a szervezet annyira új, vagy annyira tökéletesen álcázza magát, hogy még hozzávetőlegesen sem sikerült megtudnunk, hol van a székhelye, kik finanszírozzák, és kik a stratégiai irányítói. Mint kollégáim is említették, Izrael sokat segíthet nekünk, de a jelenlegi stádiumban Jeruzsálem sem tud többet, mint mi magunk.

Tony Blair ismét körületekintett a jelenlévőkön, aztán felállt az asztal mellől, és középre lépett.

- Uraim, azt hiszem, összegezhetjük mindazt, amit eddig tudunk. Először is köszönöm önöknek, hogy pontos, célratörő és kimerítő válaszokat adtak a felmerült kérdésekre. Igencsak szükségünk lesz a közeljövőben mind a gyakorlatiasságunkra, mind pedig a hírneves brit szívósságra. - Lehalkította a hangját. - Bevallom, ebben a pillanatban majdnem úgy érzem magam, mint elődöm az Angliai Csata előestéjén.²² A helyzet nagyon komoly. Szigetország vagyunk, ami egyaránt jelenthet előnyt is, hátrányt is. Háborúban állunk. Ha meg akarjuk védeni Nagy-Britanniát, ha meg akarjuk védeni a nyugati civilizációt, akkor erőlesen kell fellépniünk. Kérem önöket, hogy amiről ma itt beszéltünk, az maradjon meg a lehető legszűkebb körben, természetesen anélkül, hogy az agyonhallgatással vagy a szükségtelen titkolózással a magunk és társaink munkáját megnehezítenénk. Tegyük félre a káros bürokráciát, és foglalkozzunk azzal, ami a legfontosabb.

Ebben a pillanatban felpattant az ajtó, és Dylan Harris, Blunkett titkára lépett be a miniszterelnök dolgozószobájába. Arcáról első pillantásra is le lehetett olvasni, hogy valami nagyon fontos történt, különben nem tört volna be ide kopogás nélkül.

- Bocsássanak meg, uraim - szabadkozott zavartan. - Miniszterelnök úr, szörnyű dolog történt.

- Micsoda? - kérdezte egyszerre Blair, Blunkett és Simmons.

- Tíz perccel ezelőtt valaki felrobbantotta a London-Párizs expresszvonatot a *Chunnel*-ben²³. Eddigi becslések szerint legalább ezren rekedtek az alagútban. Nincs pontos adat sem a halottak, sem a sebesültek számáról. A mentőosztagok más elindultak, de úgy hírlik, nagyon nehéz lesz megközelíteni a katasztrófa helyét.

²² Blair itt Sir Winston Churchillre utal

²³ Chunnel = Channel Tunel - a La Manche csatorna alatti közúti-vasúti alagút neve

Dermedt csend követte Harris rövid jelentését. Aztán William Perkins ezredes szólalt meg nagyon halkán:

- És pont a Csatorna-alagút volt az egyetlen hely, amire nem gondoltunk... Alaposan benne vagyunk a szarban. Elnézést, miniszterelnök úr, hogy ilyen vulgáris vagyok, de ezt nem lehet másképpen kifejezni.

9. Tel Aviv

A vezérkari főnök hivatalában még nem volt senki, amikor Ben Shaul tábornok megérkezett. Abból következtetve, amit Ya'alonról hallott, számított rá, hogy a hadsereg több magasrangú tisztje fog eljönni, valószínűleg az összes fegyvernem parancsnokai, és talán még mások is. Ezért is sietett, hogy még a gyűlés kezdete előtt találkozhasson és beszélhessen Ya'alonnal.

- Gyere csak beljebb - invitálta mosolyogva a vezérkari főnök, ami egyébként nemigen volt szokása. - Messziről lerí rólad, hogy valami nagyon piszkálja a csőrödet. Bökd ki.

Ben Shaul letelepedett az asztal mellé, és egy percig semmit sem szólt. Nem tudta, hogyan kezdje el. Ya'alon türelmesen várt, mert sejtette, hogy beosztottja komoly dologgal foglalkozik, és ismerte már annyira, hogy tudja: a sürgetéssel éppen ellenkező hatást vált ki belőle.

- Tényleg piszkál valami - bólintott Ben Shaul. - A mód, ahogyan a párizsi merényletet végrehajtották. Az a tény, hogy előre bejelentették, arra utal szerintem, hogy egy nagyon jól szervezett társaságról van szó. Hasonló az al-Kaidához, talán éppen annak egy „fiókvállalata”. Mindenesetre, véleményem szerint nem lehet kizárni az együttműködést az Iszlám Felszabadító Hadsereg és bin Laden bandája között. Az is lehet, hogy közös koordinációs központjuk van. A másik dolog, ami eszembe jutott, az az, hogy míg az al-Kaida az utóbbi időben látszólag visszavonult a merényletek elkövetésétől, addig ez az új szervezet éppenséggel aktivizálódik. Talán nem véletlenül.

Moshe Ya'alon figyelmesen hallgatta Ben Shault, nem szakította félbe. Egyelőre még nem tudhatta, mire akar kilyukadni a tábornok, de abban majdnem biztos volt, hogy ezután a beszélgetés után más színben fog feltűnni előtte az egész iszlám terror képe.

- Van még egy észrevételem - folytatta Ben Shaul. - Azt te is tudod, hogy az arabok nagyon kedvelik a hangzatos neveket. *Dzsihád, Al Aksza Mártírjai*, hogy többet ne említsek. Jelképi jelentősége van számukra az efféle neveknek. Nos, az új szervezet neve még ezen is tútesz. *A-dzsaís litahrir al-iszlám*²⁴. Mit fejez ez ki szerinted?

- Talán azt, hogy jelenleg az iszlám, mint világnézet, nem szabad - mondta Ya'alon.

- Pontosan - bólintott Ben Shaul. - Olyasvalamit jelképez ez a név, hogy a szervezet tagjai az egész iszlámot kívánják felszabadítani valami vélt vagy valós iga alól. Tehát nem csupán a vallást, amelyet amúgy is felsőbbrendűnek vélnek a judaizmussal vagy a kereszténységgel összehasonlítva. Itt már nem csak vallásról van szó, hanem egy teljes világnézetről. Vedd számításba, hogy a Föld lakosságának durván az egyhatoda muzulmán. Több, mint egymilliárd ember. Természetesen, a többségük békés, nem akar egyebet, mint nyugalomban élni, eltartani a családját. Viszont azt sem szabad elfelejteni, hogy éppen ez a többség szegény is, tudatlan is. Az iszlám világban ma sem ritka a teljes analfabetizmus. Akik ezt a szervezetet létrehozták és

²⁴ Iszlám Felszabadító Hadsereg (arab)

vezetik, erre építenek. Adott esetben egy milliárdos nagyságrendű hadsereget képesek szembeállítani az úgynevezett civilizált világgal. Vagy a Nyugattal, ahogy vesszük. Szerintem ebben van a legnagyobb veszély.

Ya'alon szótlan maradt. Még percekkel azután is, hogy beosztottja befejezte a mondókáját. Ben Shaulnak igaza volt. Ebben a perspektívában az Iszlám Felszabadító Hadsereg valóban példátlanul veszélyes ellenfélnek ígérkezett, bárki is álljon szembe vele. A sikeresen - és látványosan - végrehajtott merényletek olyan ösztönző erőt képviseltek, amely a legbékésebb embereket is képes lehetett a szélsőségek felé vezetni. Az Izraelen belüli pillanatnyi nyugalom egyáltalán nem volt biztosíték arra nézve, hogy a helyzet nem fog rosszabbodni, talán már a következő huszonnégy órában. Hiszen nem lehet megakadályozni, hogy a palesztinok tévét nézzenek, rádiót hallgassanak. Az arab nyelvű médiák híradásai minden bizonnyal fel fogják szítani a harci kedvet, és ehhez nincs is szükség egy Arafat-féle tüzeshangú beszédre. Spontán is kialakulhat egy új merénylethullám.

- Magaddal hoztad a tervezetet? - kérdezte néhány percnyi hallgatás után a vezérkari főnök. - Kíváncsi vagyok rá.

- Itt van - nyúlt a zsebébe Ben Shaul, és kivette a floppyt. - Előre megmondom, ez még csak vázlat. Még rengeteg munkám van vele, mire teljesen készen lesz. Tessék - nyújtotta át a lemezt Ya'alonnak.

- Van róla másolatod? - kérdezte a vezérkari főnök.

- Ez a másolat, az eredeti a computeremen van - felelte Ben Shaul. - Miért?

- Megmondom. A jövő héten Washingtonba utazom. Myers²⁵ meghívására. Szeretném, ha te is velem jönnél.

Ebben a pillanatban kopogás hallatszott az ajtó felől, majd belépett egy századosnő. Ya'alon feléje fordult.

- Valami baj van, Margalit?

- Parancsnok²⁶, jelentenivalóm van - mondta a nő. - Most érkezett jelentés szerint terroristák felrobbantották a London-Párizs expresszvonatot a La Manche csatorna alatti alagútban. Legelső becslések szerint több ezerre tehető az áldozatok és a sebesültek száma. - A tisztelő átnyújtotta a vezérkari főnöknek a nála lévő kék dossziét. - Itt vannak az eddigi részletek, parancsnok.

- Köszönöm, Margalit. Van még valami?

- Ya'ari tábornok²⁷ kéri, hogy fogadja. A többi fegyvernem-parancsnokok még nem érkeztek meg.

- Küldje be.

A századosnő bólintott, hátraarcot csinált, és elhagyta a termet. Egy pillanattal később belépett a jóképű, fiatalos Ya'ari. Egyenesen két bajtársához lépett, és kezét rázott velük.

- Jó, hogy jössz - fogadta Ya'alon barátságosan. - Éppen most kaptam egy jelentést a legújabb merényletről. Érdekel?

²⁵ Richard B. Myers, az Egyesült Államok fegyveres erői egyesített vezérkarainak a főnöke

²⁶ Az izraeli hadseregben a feljebbvaló megszólítása parancsnok, rendfokozat nélkül

²⁷ Yedidia Ya'ari tábornok, az izraeli haditengerészet parancsnoka

- Tudok róla - felelte a tengerésztiszt. - A mi csatornánkon érkezett a jelentés. Más a gondom, parancsnok.

A vezérkari főnök felvonta a szemöldökét, de nem szól egyetlen szót sem. Ya'ari ismerte már a feljebbvalóját annyira, hogy tudja, ez az arkifejezés kérdést jelent.

- Gázából jelentik, hogy a Hamasz nagyon mozgolódik. Valószínűleg merényletre készülődnek, legalábbis erre vall az élénk forgalom a mecsetek és a közintézmények környékén. A tizenhármak²⁸, együttműködésben a Golani hadosztály egyes alakulataival, készenlétben állnak, hogy közbelépjenek, ha szükséges. Harckocsik állnak készenlétben Karninál, és ha kell, behatolnak az övezetbe. Légi fedezetet is kaptunk, négy Apache helikopter köröz az övezet fölött. Han Juneszben²⁹ újabb két alagutat fedeztek fel. Mindkettőt berobbantották. Ugyanakkor hajóink zárlat alá helyezték Gáza kikötőjét. Teljes hajózási tilalom van érvényben, még a halászbárkák sem futhatnak ki a tengerre.

- Helyes - bólintott Ya'alon, és Ben Shaulhoz fordult. - Érted most már, miért van szükségem rád is Washingtonban? Lassacskán minden nyugati állam megismerkedik azzal a terrorral, amivel nekünk kell szembenéznünk idestova négy éve. Sejttem is, hová fog ez vezetni, még hozzá hamarosan. Fogadok veletek akármibe, hogy heteken belül megváltozik Nyugat-Európa álláspontja velünk, illetve a palesztin kérdéssel szemben. Akarva-akaratlanul, de egy oldalra kerültünk. A terror most már nem csak Izrael „belügye”, és nem korlátozódik a Közel-Keletre. És ha most nem lépünk, akkor holnap már késő lesz.

- Én is így értelmezem - mondta Ben Shaul. - Hanem, ha megengeded, nem várnám meg az értekezletet. Inkább visszamegyek a saját irodámba, és tovább dolgozom a tervezetemen.

- Jól van, menj csak, Avner - mosolyodott el a vezérkari főnök. - És ne felejtsd el, hogy még szükség lehet rá, nem csak izraeli viszonylatban. Jó munkát.

A három tábornok ismét kezét rázott, és Ben Shaul távozott. A folyosón egy pillanatra megtorpant, és már-már visszatért a feletteséhez, hogy visszakérje tőle a floppy-lemezt, aztán legyintett, és folytatta az útját kifelé. Arra a vázlatra most már nem volt szüksége, anélkül is megvolt minden adata a munkájához. Ya'alon majd biztosan bemutatja a dolgot a vezérkarnak, de ez semmiben sem befolyásolta az ő további munkáját.

Kint szinte a nyakába szakadt a hőség. Hunyorogva nézett körül, aztán a kocsijához sietett, beszállt, és fürgén elhagyta a parkolót. Mindenek előtt haza akart szaladni, hogy átöltözzön. Üzenetet akart hagyni a feleségének is, hogy ma este ne várja haza, mert a hivatalban marad dolgozni. Amint rákanyarodott a Dizengoffra³⁰, eszébe jutott régi barátja, Robert C. Castle. Pillanatnyi gondolat volt ez, csak éppen átsuhant az agyán. „Jó volna most vele megbeszélni ezt az egész kialakult ügyet” - töprengett Ben Shaul. „Ha valaki igazán szakember ezen a téren, hát Robert az.”

Már nem tudta, de nem is akarta elhessegetni magától a gondolatot. Hazaérkezett, de mialatt felment a lépcsőn a negyedik emeletre, az alatt is ezzel a gondolattal játszott. Robert egyetemi tanár volt, vendégként tanított a Tel Aviv-i Egyetemen, de Ben Shaul tudta róla, hogy azelőtt a brit hadseregben szolgált, mint páncélos tiszt. Ezredesként szerelt le, és mindmáig megvoltak mind a kapcsolatai, mind pedig a maga jól megalapozott véleménye egyes katonai ügyekről.

²⁸ Az izraeli haditengerészet elit kommandója

²⁹ Kisebb település a gázai övezet déli részén, az egyiptomi határ mellett

³⁰ Tel Aviv főutcája, nevét Meir Dizengoffról, a város első polgármesteréről kapta

Legalább egy éve nem találkoztak, de a tábornok még emlékezett arra az utolsó beszélgetésre, amikor Castle részletesen taglalta az álláspontját az izraeli-palesztin konfrontációról. Belépett a lakásba, bezárta maga mögött az ajtót, és már nyúlt is a telefon után. Fél perccel később csalódottan tette vissza a kagylót: Castle nem volt otthon. Az üzenetrögzítője szerint nem is tartózkodott az országban. Nos, most már mindegy volt, de legalább megpróbálta. Villámgyorsan ledobta az egyenruháját, összeszedte, és a mosógép melletti ruháskosárba tette, aztán friss fehérneműt szedett elő a szekrényből, és bement a fürdőszobába.

Amikor negyedórával később felfrissülve kijött a nappaliba, jószerivel nem is csodálkozott azon, hogy megszólalt a telefon. Felvette, és azonnal elmosolyodott.

- Shalom - hangzott a vonal túlsó végéről Castle hangja. - A verebek azt csiripelték, hogy kerestél.

- Jé, tényleg? - nevetett Ben Shaul. - Pedig nem is hagytam neked üzenetet. Tényleg kerestelek. Mikor tudnánk találkozni? Szeretnék valamit megbeszélni veled.

- Várj, szuszogjak egy kicsit - mondta vidám hangon Castle. - Nincs tíz perce sem, hogy hazaérkeztem a repülőtérrel. Londonban voltam két hétig. Azt mondd, beszélni szeretnél velem? Nos, én is veled. Ma nem, mert zúg a fejem, de holnap meglátogatnálak, ha nem zavarok. Megfelel?

- Jobb volna még ma - felelte a tábornok. - A dolog kezd sürgős lenni, és úgy érzem, minden pillanat késés kulcsfontosságú lehet. Nagyon zavarna téged, ha még ma meglátogatnálak?

Castle nem válaszolt azonnal. A két férfi kapcsolata régi keletű volt, az a fajta barátság, amely elbír efféle hirtelen döntéseket is. Ben Shaul nem aggódott amiatt, hogy a barátja esetleg megnehezít rá a makacsságáért. Sejtette, hogy Robert most inkább azon gondolkodik, hogyan és milyen időpontban illessze be a mai programjába a találkozót.

- Hát jó - hangzott a válasz. - Nyolc körül várlak. Sejttem, hogy mi a gondod, majd én is mesélek neked egyet-mást.

Letették a telefont. A tábornok még elidőzött a készülék mellett, és azt latolgatta magában, hogyan ossza be az idejét az esti találkozóig. Felöltözött, kiment a konyhába, és készített magának egy méregerős kávé. Már tudta, mit kell tennie. Visszamegy az irodába, és este hétig keményen dolgozik a tervezeten. Akár befejezi, akár nem, a kész anyag elegendő lesz ahhoz, hogy megmutathassa Castle-nek. Nyugodt lélekkel tehette ezt, hiszen a barátja sokmindenbe be volt avatva, és nem egyszer kérték ki a tanácsát kényesebb katonai ügyekben.

Castle kissé bohéman rendetlen lakása Ramat Gan-ban volt. Ben Shaul szeretett elidőzni a barátjánál, aki meglehetősen furcsa módon került Izraelbe. Apai ágon volt zsidó, egyébként tősgyökeres londoni volt. Az 1991-es második Öböl-háború idején még a brit hadsereg páncélos őrnagya volt, és részt vett a háborúban. Fél évvel az iraki vereség után leszerelt, és feleségül vett egy tel avivi pszichológusnőt, aztán Izraelbe költözött. Mint minden más bevándorló, azonnal megkapta az izraeli állampolgárságot, és már itt, az országban doktorált le orientálistikából. Állást kapott az egyetemen, de egy év múlva zsákutcába került a házassága.

A két férfi barátsága még a nyolcvanas években kezdődött, és kitartott azután is, hogy Castle elvált a feleségétől. Ben Shaul azt várta volna, hogy a nála néhány évvel fiatalabb férfi visszatér Angliába, de nem ez történt. Castle megszerette az izraeli életet, és maradt. A kilencvenes évek vége felé néhány alkalommal kikérték a véleményét a palesztin ügy kapcsán, és az egész izraeli vezérkar nagy becsben tartotta.

- Érdekes ez a tervezet, hallod-e - mondta Castle, miután lefuttatta a computerén a Ben Shaul hozta anyagot. - Annyira érdekes, hogy csodálkozom is rajta, miért nem jutott eszébe valakinek már sokkal régebben. A jelenlegi kényes és labilis helyzetben szerintem nincs is más megoldás a terror visszaszorítására. De arra kíváncsi vagyok, hogyan fogod ezt átültetni a gyakorlatba. Mert azt kötve hiszem, hogy a nagyhatalmak beleegyezzenek, hogy Izrael legyen a főszereplője egy, az iszlám terror elleni akciónak. Még túl sok az előítélet.

- Ezt én is tudom - felelte Ben Shaul. - Ami a gyakorlati alkalmazást illeti, az már nem az én feladatom. Bogi³¹ sem úgy gondolja, hogy majd itt lesz az idegközpont. Viszont néhány nap múlva Washingtonba utazunk, és Bogi ragaszkodik hozzá, hogy addigra ez a tervezet használható alakot öltjön. Ki akarja tálalni az amerikaiaknak. Szerinted hogyan fogják fogadni?

- Amennyire én az amerikaiakat ismerem, tetszeni fog nekik - mondta Castle - de egyúttal irigyek is lesznek érte rátok. Kapva kapnak majd a tervezeten, ezt előre megjósolhatom. Viszont, mint mindig, ők akarják majd a prímet vinni. Zavar ez téged valamiben?

- Engem nem - nevetett Ben Shaul - és biztos vagyok benne, hogy a vezérkarunkban senkit sem. Egyébként is, már hozzászoktunk ahhoz, hogy elvigyük a balhét, mialatt a világ rajtunk köszörüli a nyelvét. Hadd maradjon meg a vezérszerep a jeniknek. Engem jelen pillanatban nem is annyira a dolog katonai vetülete érdekel, mint inkább a társadalmi-politikai következményei.

- Na igen - húzta el a száját Castle. - A világ becses közvéleménye. Hmm. A világnak meg kell tanulnia egy fontos dolgot. Nem lehet úgy tenni, mintha a terror mindig mást fenyegetne. A legutóbbi események is ezt bizonyítják. Az úgynevezett széplelkek is rájönnek, hogy kik a valódi ellenségek. Mondok én neked valamit. Amióta elkezdődtek a sorozatos terrortámadások Európában, az Amnesty úgy hallgat, mint szar a fűben. Már nem emelik fel a hangjukat azért, mert Irakban foglyokat kínoznak meg a kihallgatások során. A nagyszájúaknak elakadt a lélegzete is. És tudod, miért? Mert eddig azt hitték, csak másutt, mások hátsó udvarában lehet zűr. Most, hogy adott esetben ők maguk is áldozatul eshetnek egy derült égből érkező „áldásnak”, annak is örülnek, hogy lyuk van rajtuk, és szelel. Könnyű másokat elítélni, amíg mi magunk nem kerülünk kutyaszorítóba. De amikor az embernek a bütykére hágnak, már másképpen vinnyog.

Ben Shaul élvezettel hallgatta a barátja eszmefuttatását. Szerette Castle szókimondó humorát, amellyel mindig a lényegre tapintott. Valóban úgy tűnt, hogy igaza lehet.

- A közvélemény hatását egyelőre mellékesnek lehet tekinteni - folytatta Castle. - És tudod, miért? Mert most a franciák is nyakig benne vannak a trutyiban. Eddig ők ugattak a leghangosabban az arabok érdekében, ők voltak a hangadók.

- Igaz - bólintott a tábornok. - Erre alapozok én is. Vagyis hát... Véleményem szerint a jelenlegi felállás a következő: egyik oldalon vagyunk mi, a nyugati civilizáció, a másik oldalon pedig a keleti mentalitás, az iszlám, a terror. Csak még kissé nehezemre esik úgy látni az egészet, mint két világnézet könyörtelen harcát.

³¹ Moshe Ya'alon, izraeli vezérkari főnök beceneve

- És miért esik nehezedre? - kérdezte Castle. - A helyzet vagy-vagy. Te aktív katonatiszt vagy, nem holmi tartalékos kibic, mint én. Tudod, hogy ha nem mi győzünk, akkor ők győznek. És akkor lőttek az egész világnak. Hidd el, nálam jobban senki sem ismeri a keletieket. Ne ess abba a hibába, amibe eddig már sokan beleestek, közöttük az öreg Bush is. Ha most nem írtjuk ki a terrornak még a magját is, maholnap nukleáris fegyverhez jut valamelyik hőbörgő fanatikus, akkor pedig a nemlétező Isten irgalmazzon mindenkinek, mert ezek nem fognak habozni használni is. Értsd meg azt, amit mások nem hajlandók megérteni: ha nem is tetszik, vállalni kell a keresztes háború látszatát. Mert ami most van kialakulóban, az nem más, mint keresztes háború az iszlámmal szemben. Egy olyan világnézettel szemben, amely eddig nem volt sem hajlandó, sem képes a reformra. Az amerikaiakat szeretik azzal vádolni, hogy az egész iraki háborút csak és kizárólag az olaj miatt robbantották ki. És miért? Mert mindeddig nyomát sem találták tömegpusztító fegyvereknek Irakban. Naná! Szaddam még idejében kicsempésztette az országból, mert tudta, hogy kitörik a nyakát. Csakhogy az olaj nem fog a végtelenségig tartani, és így az arabok sem fogják tudni a végtelenségig azzal sakkban tartani a világot. Ha elfogy az olajuk, más eszközökhöz kell nyúlniuk. Már el is kezdték. És ez az eszköz a terror. A meg nem talált fegyverek pedig szépen meglapulnak Szíriában, vagy a fene tudja, hol. Valakinek egyszer kedve szottyánhat előásni azokat, és használni is. Avner, nem babra megy a játék.

- Ezt én is tudom, Robert - felelte Ben Shaul. - Ezért kezdtem el ezen a tervszemen dolgozni, pedig senki sem kért meg rá, és azt sem tudtam, hogy valaha lesz haszna. De Bogi most magával akar vinni Washingtonba, és azt akarja, hogy addigra elkészüljek a munkával.

- Hát akkor rajta, pajtás. Csináld. Csináld, és ne törődj semmi mással. Őszintén szólva, kedvem volna ott lenni azon a megbeszélésen Washingtonban.

- Szóljak egy jó szót az érdekedben? - nevetett Ben Shaul. Castle nem felelt azonnal, erősen gondolkodott a dolgon. Később beleegyezően bólintott.

- Viccnek szántam, de komolyan gondoltam. Szólj. Veletek megyek, ha a főnököd is beleegyezik.

Katonák

10. Washington D.C.

Hatalmat és erőt sugárzó gigantikus tömbjével a Pentagon úgy uralkodik Washington látképén, mint egy örök mementő. Az amerikai hadigépezet idegközpontja ezreknek ad munkát. Itt futnak össze a szálak, az információs csatornák a világ minden pontjáról, ahol az Egyesült Államoknak valamilyen érdekeltsége van. Az itt dolgozó katonák és civilek egytől egyig pontosan tudják, mi a feladatuk, és csak ennek megfelelően cselekszenek.

Amióta a Szovjetunió felbomlott, és a Kreml szerepvesztése után Amerika maradt a világ egyetlen vezető szuperhatalma, a felelősség nem hogy csökkent, hanem megsokszorozódott. Bármilyen esemény történik a világban, annak a visszhangja eljut ebbe az ötszögű beton-tömbbe. Elemzők, stratégiák, számítógépes szakemberek szedik atomjaira az információt, és állítják szembe azokkal a kérdésekkel, amelyeket muszáj feltenni: az illető cselekmény mennyiben befolyásolja az amerikai nép életének a nyugalmát, mennyiben veszélyezteti a világ ingatag békéjét?

2001 szeptembere óta azonban maga a Pentagon sem az a bevehetetlen erőd már, ami azelőtt volt, és ez nem csupán azért van így, mert az American Airlines 77-es járata rázuhant az épületre. Az akkori becsapódásnak már nincs szemmel látható nyoma, de mindenki, aki a Pentagon területén dolgozik, ott maradt valami a romok látványából, az égés üszkös bűzéből, a halottak emlékéből. Amerika védelmének eme fellekvára nem érinthetetlen többé, és ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy azóta az emlékezetes szeptemberi nap óta nagy teljesítményű radarok pásztázzák az amerikai főváros egét, két vadászpilóta-század áll folytonos riadókészültségben, és az alkalmazottak összerezzennek, ha egy-egy sugárhajtású utasszállító gép fel- vagy leszáll a nem túl távol eső Dulles Nemzetközi Repülőtérén.

Talán ugyanígy rezzentek össze aznap is, amikor a repülőtér azokat a gépeket fogadta, amelyeken a külföldi katonai küldöttségek érkeztek Washingtonba. Myers tábornok, az egyesített vezérkarok főnöke hívta meg őket egy sürgős találkozóra, amelyen el kellett dönteni, miként válaszol a nyugati világ a terror legújabb támadásaira. Azzal mindenki tisztában volt, hogy az Európát ért támadások fölött nem lehet és nem is szabad egyszerűen napirendre térni, de egyelőre senkinek nem volt konkrét javaslata a visszavágást illetően.

Kevéssel délután kettő előtt szállt le az utolsó repülőgép a Washington National Airport betonjára. Szándékosan nem az Andrews légitámaszponton landolt, hogy minél kevesebbet kelljen az utasainak utazniuk a Pentagonig. A gép egy átalakított BOEING 747-es volt, terepszínűre festve és kék Dávid-csillaggal a vezérsíkján. Nem az El-Al menetrendszerű járata volt, hanem az izraeli légierő különgépe. Repülő körökben az Air Force One³² „kisöccsének” becézték. Fedélzetén néhány magasrangú katona és egyetlen civil érkezett. Moshe „Bogi” Ya’alon vezérkari főnök kíséretében ott voltak a fegyvernem-parancsnokok, valamint Avner Ben Shaul tábornok és barátja, Robert C. Castle.

³² Az USA mindenkori elnökének a speciális különgépe

Ő volt az a civil, akit Ya'alon minden habozás nélkül felvett a csapatba. Csak futólag ismerte a tehetséges egyetemi tanárt és orientalistát, de Ben Shaul révén már tudta, kivel áll szemben, és ő maga is azt akarta, hogy az egyébként kizárólag katonákból álló delegációt jelenlétével erősítse. Szükség lehetett az éleslátására, a tudására.

Alig landolt a repülőgép, máris két páncélozott *Hummer*³³ fékezett le mellette, és a küldöttség tagjai sietve beszálltak a járművekbe. Nem volt vesztegetnivaló idő, a lehető leggyorsabban a Pentagonban kellett lenniük. Menet közben alig tudták megtekinteni az amerikai főváros látványát, hiszen a távolság nem volt nagy. Mindössze két és fél mérföldet kellett autózniuk a Potomac folyó mellett északnyugati irányban.

- Izgulsz? - kérdezte Castle halkán a mellette ülő Ben Shaul tábornokot.

- Nem, Robert, ez nem izgalom - rázta meg a fejét a tiszt. - Nem először járok itt. De az először történik meg velem, hogy egy ilyen nagy horderejű dolognak a részese vagyok. Ez nem a szokásos macska-egér játék, amit otthon szoktunk üzni a palesztinokkal.

- Ez igaz - bólintott Castle. - Ha nem figyelünk oda, üldözőkből könnyen üldözöttekké válhatunk. Ami szerintem már meg is kezdődött. Azért kíváncsi vagyok, miként fogják fogadni az amerikaiak a tervezettedet.

- Ezt én is szeretném tudni - mosolyodott el Ben Shaul. - Tudod, a munkám során többször is eszembe jutott: vajon más nem gondolt erre a lehetőségre? Lehetetlen, hogy egyetlen egy ember agyából pattanjon ki egy ilyen ötlet. Manapság már mindent csapatmunkában végeznek. Néha úgy érzem, belekontárkodom olyasmibe, ami nem az én területem. Igaz, hogy katona vagyok, de teljesen másra specializálódtam.

Nem tudták folytatni a beszélgetést, mert a két terepjáró megérkezett a Pentagon épületéhez, és bekanyarodott a keleti bejárat előtti térségre. Szembeötlő volt a szoros biztonsági gyűrű, amelyet az épület köré vontak. A tér két távolabbi sarkában jól álcázott léghárító ütegek meredtek az ég felé, a bejárat előtt pedig a Nemzeti Gárda két könnyű harckocsija vesztegelt. Amint a Hummerek lefékeztek, máris mindenfelől tengerészgyalogosok siettek a kocsikhoz, és az utasoknak pontosan ugyanolyan ellenőrzésen kellett átesniük, mintha közönséges civilek lettek volna. Az ellenőrzés végeztével egy őrnagy lépett melléjük.

- Elnézést, uraim, de az előírásokat mindenkinek be kell tartania. Nincs kivétel. Kérem, kövessenek - mondta, és megindult a kapu felé.

Hatalmas, földszinti gyűlésteremhez érkeztek. Útközben Castle megfigyelte, hogy a folyosókon is mindenütt tengerészgyalogosok álltak őrt, és feszes vigyázzba vágták magukat, amint a külföldi katonák elhaladtak előttük. A terem duplaszárnýú ajtajánál is ketten álltak szoborszerűen merev tartásban. Ben Shaul kissé irigykedve nézte a tengerészgyalogosokat, és magában keserűen állapította meg, hogy az izraeli hadsereg soha a bűdös életben nem fog erre a szintre emelkedni. A szokásos katonai dríllt fölösleges koloncnak tartották a Közel-Keleten, de a tábornok magánvéleménye más volt. Fegyelem nélkül nem lehet hatékonyan harcolni.

A teremben már mindenki jelen volt. Myers tábornok mellett Castle felismerte az amerikai biztonság összes kulcsembert: ott ült George Tenet és Robert Mueller, kissé távolabb pedig Tom Ridge. Tőlük jobbra és balra kevésbé ismert emberek foglaltak helyet a kerekasztal körül. Egyetlen közös vonásuk az egyenruha volt, tehát mindnyájan katonatisztek voltak.

³³ Amerikai gyártmányú nagy teljesítményű terepjáró

- Isten hozta önöket, uraim - mondta Myers, és hellyel kínálta az izraeli küldöttség tagjait. - Kérem, helyezték magukat kényelembe. Az értekezletet nemsokára megkezdjük, csupán az államtitkár³⁴ várjuk. Minden pillanatban itt kell lennie. Addig hadd mutassam be önöket egymásnak. Kezdjük jobbról: Kelche tábornok Franciaországból, Klaver tengernagy Hollandiából, DeDonno tengernagy Olaszországból, Simonsen vezérőrnagy Dániából, Nakatani tábornok Japánból, Kvasnyin hadseregtábornok Oroszországból, Jackson tábornok Nagy-Britanniából, Schneiderhan tábornok Németországból, Ya'alon tábornok Izraelből, és természetesen a kíséreteikhez tartozó tisztek, valamint Mr. Robert C. Castle, az egyetlen civil meghívottunk, szintén Izraelből. - A bemutatottak sorra felálltak a helyükről, és meghajoltak. - Önök, uraim, bizonyára nagyon furcsának találják ezt az összetételt. Igazuk van. Akadnak közöttünk olyan tisztek, akik nemrégiben még - hogy is mondjam - az ellenség kötelékébe tartoztak. - Jelentőségteljes pillantást vetett Kvasnyin felé, aki mosolyogva kacintott vissza Myersre. - Mondanom sem kell, hogy a világban megváltoztak az erőviszonyok, és jelenleg mindannyian a sorompónak ugyanazon az oldalán állunk. A jelen pillanatban a Földet nem lehet két egymással szemben álló táborra osztani. Véget ért a hidegháború, a nyugati értelemben vett demokrácia terjedőben van. Európában létrejött egy hatalmas politikai tömb, az Európai Unió, amelyben az Egyesült Államok nem csak gazdasági riválist lát, hanem szövetségest is. Másfelől viszont hatalmas kihívással kell szembenéznünk. Ez a kihívás a nemzetközi terror, amely egyre nagyobb méreteket ölt. Én, mint katona, nem akarok a dolog politikai részébe belekontárkodni. A mi szakmánk a fegyver, a harc. Sürgetővé vált egy olyan harcmodor létrehozása, amely megfelelő választ nyújthat a terrorral szemben, méghozzá hosszú távon.

Az amerikai vezérkari főnök itt rövid szünetet tartott. Amint körülpillantott a jelenlévőkön, meglegedve látta, hogy azok mindannyian egyetértenek a szavaival.

- Harcmodort említettem az előbb, de nem csak erről van szó. A harcmodor feltételez egy megfelelő fegyveres erőt is, amely azt végre képes hajtani. Ilyen haderő jelen pillanatban nem létezik a világban. Bármennyire büszkék is vagyunk saját hadseregeinkre, bármilyen jól ismerjük is azok erejét és gyenge pontjait, tudomásul kell vennünk, hogy egyetlen hadsereg sem képes eredményesen harcba szállni a gerillák ellen a jelenlegi felépítés mellett. Ez nem pénz kérdése, uraim. Sokkal inkább a mentalitásé. Ahhoz, hogy eredményesen tudjunk harcolni, néha bele kell lépni az ellenség cipőjébe. Meg kell tanulni az ellenfél gondolkodásmódját, ismerni kell az ellenfél gyengeségét, és meg kell találni a megfelelő módot arra, hogy megadásra kényszerítsük. A teljes legyőzés utópia, uraim. Ezt nem szabad elfelejtenünk. Mindig akadnak majd olyan szélsőséges elemek, akik hajlandók tovább vinni a terrort. A kérdés az, hogyan tudjuk a legnagyobb mértékben csökkenteni a terroristák mozgásszabadságát, elvágni az utánpótlási vonalaikat, és egyúttal megkímélni a civil lakosságot attól, hogy áldozattá váljon. Ehhez viszont másképpen kell gondolkodnunk és cselekednünk. Szerintem - és nem csupán szerintem - elmúlt az az idő, amikor úgymond „kesztyűs kézzel” bántunk a terroristákkal. Kétségtelen tény, hogy tárgyalni nem lehet és nem is szabad velük. Ezt mindennél ékebben bizonyítja az orosz példa. - Myers itt ismét Kvasnyinra nézett. - Ami Moszkvában történt, az sajnálatos annak a kétszáz embernek a tekintetéből, akik áldozatul estek a túsdrámának. De hatalmas siker annak a több, mint ötszáz embernek a szemszögéből nézve, akiket sikerült élve és aránylag sértetlenül kiszabadítani a fogságból. Ezt a dolgot kell szem előtt tartanunk a jövőben. Meglehet, hogy ártatlan emberek esnek áldozatul mindkét részről a terror elleni harcban. Nincs háború veszteségek nélkül. Mint ahogy korábban is

³⁴ Colin Powell külügyi államtitkár (Secretary of State)

mondtam, a teljes győzelem - és most hozzátehetem - az áldozatmentes győzelem nem más, mint utópia. Ezt hagyjuk meg a tudományos-fantasztikus szerzőknek. Nekünk tényekkel kell dolgoznunk.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és belépett Colin Powell. Myers elhallgatott, és megvárta, amíg a külügyi államtitkár is helyet foglal az asztal mellett. Kérdően nézett a férfit, aki egy fejbólintással jelezte, hogy csak folytassa. A tábornok ismét az egybegyűltekhöz fordult.

- Nagy vonalakban felvázoltam önök előtt a feladatkört. Voltaképpen nincs több hozzáfűznivalóm. Javasolnám, hogy hallgassuk meg Mr. Powell értékelését, aztán térjünk át a tulajdonképpeni napirendre.

Az államtitkár ismét bólintott, de ülve maradt.

- Nos, uraim, először is hadd köszöntsem önöket. Örvendek, hogy elfogadták a meghívást. Kettős minőségben szólok most önökhöz: úgy is, mint az Egyesült Államok külügyminisztere, és úgy is, mint nyugalmazott tábornok. Emlékezhetnek rá, hogy az 1991-es Sivatagi Vihar fedőnevű hadművelet idején azt a tisztet töltöttem be, amit most Richard. Meg kell mondanom, hogy nem értettem egyet az akkori elnök, idősebb Mr. Bush döntésével, amely Bagdad előtt megállította a sikeres offenzívát. Ezért is mondtam le, és vonultam vissza az aktív szolgálattól. De ez személyes szempont, nem ezen van a hangsúly. Az idő bebizonyította, hogy Szaddam Husszeint akkor kellett volna elmozdítani a helyéről, és nem tavaly. A közbeeső években az iraki diktátornak bőven volt alkalmja eltüntetni az áruló nyomokat, aminek az lett a következménye, hogy mindeddig hiába kerestük a tömegpusztító fegyvereket Irakban. És talán mondanom sem kell, hogy arra is bőven volt alkalmja, hogy a terror-szervezeteket pénzzel és logisztikával támogassa. Kézzelfogható bizonyíték erre sincs, de meg vagyok győződve róla, hogy így történt. Amit most tehetünk, az egészen egyszerűen az, hogy megpróbáljuk kiköszörölni a csorbát. - Kis szünetet tartott a beszédben, és közben alaposan megnézte magának a jelenlévőket. - A hírszerzésünk azóta sem ült ölbetett kézzel. Szilárd meggyőződésünk, hogy még mindig legalább tizennyolcezer aktív tagja van az al-Kaidának. Oszama bin Ladent sem sikerült kézrekerítenünk. A szervezet magához tért a kezdeti veresége után, és kész újabb terrorcselekményeket végrehajtani. Elsődleges célja természetesen az Egyesült Államok. Ugyanakkor Európa is szembesült a terrorral, amelyhez most egy eddig teljesen ismeretlen név csatlakoztatható: az Iszlám Felszabadító Hadsereg. Még nem tudjuk pontosan, vajon kit is fed valójában ez a név: az al-Kaida egyik már létező szárnyát, vagy egy teljesen új szervezetet. De akár így van, akár úgy, a veszély megsokszorozódott. Erre a megnövekedett veszélyre kell megoldást, választ találnunk.

Powell elhallgatott. A teremben érezhető volt a feszültség. Minden jelenlévő azon gondolkodott, vajon mit tehetne még hozzá az elhangzottakhoz, ha rá kerül a sor. Castle a mellette ülő Ben Shaulhoz hajolt, és halkán a fülébe súgta:

- Te hiszel a véletlenekben?

- Miért? - súgta vissza a tábornok.

- Mert amiről eddig hallottunk, az szinte egy az egyben a te tervezeted. És nézd csak meg, kik ülnek itt körül az asztalt. Mintha valaki belelátott volna abba, amin dolgoztál.

- Robert, én soha nem mondtam, hogy csak én egyedül találhatom ki a legjobb dolgokat. A helyzet, ami kialakult, tele van szükségszerűségekkel. Ezek pedig minden normálisan gondolkodó embert ugyanarra, vagy majdnem ugyanarra a következtetésre készíthetnek. Inkább azon csodálkoznék, ha valaki nem erre jutna.

Most ismét Myers tábornok szólalt meg.

- Uraim, azt hiszem, szakíthatunk a merev formásokkal. Javasolnám, hogy beszélgessünk kötetlenebb formában. Akinek megjegyeznivalója van, kérem, jelezze. Ne feledjék el, hogy minden ötletnek súlya lehet, még a látszólag legfantasztikusabbnak is. Úgy látom, Kvasnyin tábornoknak volna valami hozzáfűznivalója. Tessék.

Az orosz kiegyenesedett ültében. Kissé feszélyezve érezte magát amiatt, hogy elsőként kell felszólalnia, ugyanakkor azonban látszott rajta, hogy sok és fontos mondanivalója lehet.

- Minket, oroszokat, eléggé sok vád ért azóta, hogy 1980-ban a hadseregünk megszállta Afganisztánt. - Beszédén érezhető volt az erős orosz akcentus, bár nyelvtanilag tökéletesen beszélt angolul. - Mostanában pedig a csecsenföldi problémák miatt vádolnak bennünket. Ha a világ igazságos volna, akkor látnia kellene, hogy Oroszországnak talán egynél több oka van a védekezésre. Azt hiszem, egyetlen normális állam sem engedheti meg, hogy a területén fegyveres csoportok terrorista aktivitást fejtsenek ki. Csakhogy a világ közvéleményét nagyon könnyű félrevezetni. Elég, ha a médiák a lebombázott Grozni-t mutatják, vagy arról beszélnek, hogy X civil sebesült meg vagy pusztult el egy-egy ellenakció során. Hangsúlyozom, ELLEN-AKCIÓKRÓL van szó. Azon viszont senki sem akad fenn, ha a katonáinkat éri alattomos támadás. Amikor pedig Moszkvában a túszzdráma zajlott, akkor is inkább szabadságharcosokat emlegettek, mint túszoikat szedő terroristákat. Valahol felbomlott az egyensúly, uraim. Néha komolyan úgy érzem, hogy a világ egyre inkább eltolódik a totális anarchia felé. Az eddigi értékrend felborult.

Colin Powell figyelmesen hallgatta Kvasnyin szavait. Aránylag kevésbé ismerte az orosz vezérkari főnököt, de tisztelte katonai tudásáért, és főleg azért, mert, elődjeitől eltérően, sohasem ártotta magát bele a politikába. Száz százalékosan szakember volt, akire még Bush is tisztelettel tekintett, és pár napja meg is jegyezte, hogy irigylit érte Putyint. Már éppen válaszolni akart az oroszoknak, de észrevette, hogy Kelche nagyon mozgolódik. Intett neki, hogy beszéljen.

- Lehet abban valami, amit Kvasnyin tábornok mondott - mondta a francia - de mindemellett nem szabad elfelednünk, hogy a mai világban már nem a hadsereg a vezető szerep. Mi itt mindnyájan elkötelezettjei vagyunk a demokráciának, márpedig a demokrácia összeegyeztethetetlen azzal, hogy egyes népcsoportok ellen fegyveresen lépünk fel. Hová jutnánk?

- Jaj, hagyja már ezt a dilis szöveget! - kiáltott közbe DeDonno tengernagy, aki eddig nyugodtan ült a helyén. - Elnézést, uraim, hogy közbevárok, de ha ilyesmit hallok, nekem rendszerint felmegy a pumpám. Kelche tábornok, ön katona, vagy politikus? Egyáltalán nem népcsoportokról van szó, hanem terroristákról. Az merő véletlen, hogy ezek a terroristák éppen egy adott közösség tagjai. Éppen úgy lehetnének eszkimók is, vagy hottentották. Legalább önmagának ne hazudjon, Kelche. Maguknak Párizsban szerencsájuk volt, mert valaki helyesen gondolkodott, és azt a metró-robbantást megúszták áldozatok nélkül. Minek kell még történnie ahhoz, hogy maguk, franciák is megtanuljanak reálisan gondolkodni? Kérdezze csak meg Sir Mike-ot, mit érezhetett akkor, amikor hírt vett a Csatorna-alagútban történt robbantásnak! És ha jól tudom, annak az akciónak már voltak francia áldozatai is!

Ben Shaul nem lelte a helyét. Előre érezte, amikor meglátta a franciát, hogy itt hamarosan elszabadul a pokol a tárgyalóasztal körül. Ki nem állhatta a nagyképű elzászit, és tudta, hogy Ya'alón sem szereti.

- Én csak azt akartam mondani - vágott vissza Kelche - hogy nekünk, katonáknak, alá kell vetnünk magunkat bizonyos szabályoknak. Ezért említettem a demokráciát. Nem katonai diktatúrákban élünk. 2004-et írunk, kollégám! Hová jutna a világ, hová jutna Európa, ha nem próbálkoznánk meg előbb a békés megoldással?

- És ön szerint hová fogunk jutni, ha olyanokkal akarunk tárgyalni, akiknek semmi érdekük nem fűződik semmiféle békés megoldáshoz? - kiáltott közbe teljesen váratlanul Ya'alon. - Különbösen is, a tárgyalás nem a mi asztalunk, hanem a politikusoké. Valaki itt megjegyezte: katonák vagyunk. A mi feladatunk a harc, ezen belül pedig az, hogy a lehető legkevesebb kárt vagy szenvedést okozzuk a civil lakosságnak. Azt hiszem, Kvasnyin tábornok helyesen látta a dolgot, hiszen Izraelt is élesen elítéli a palesztinok elleni akcióiért. Pedig nem mi kezdtük. Nem mi járunk át a Palesztin Autonómia területére, nem mi csempészünk fegyvereket, nem mi robbantunk fel autóbuszokat. Értse már meg, Kelche tábornok, a játékszabályok megváltoztak! Nem lehet hagyományosan harcolni olyanok ellen, akik fittyet hánynak mindenféle konvencióra! Ha megjátsszuk a humanistát, akkor előbb vagy utóbb olyan kelepcebe kerülünk, amelyből nincs kiút!

Jackson tábornok eddig egyetlen szót sem szólt, de izraeli kollégája szavaira helyeslően bólogatott. Napszitta, ráncokkal teli arcán látszott, hogy egyetért Ya'alonnal.

- Uraim - mondta kissé recsegős hangján - jó volna, ha megőriznénk a hidegvérünket, és nem azzal tölténénk a drága időt, hogy kölcsönösen vádaskodunk. Nem ezért gyűltünk itt össze, hanem azért, hogy megoldást találjunk erre az áldatlan és tarthatatlan helyzetre. Szakemberek vagyunk, ezt ne feledjük el. Ennek a tudatában kell beszélnünk, gondolkodnunk, cselekednünk. Fel van adva a lecke, és be kell vallanom, nehéz lecke. Hogyan jutunk el a végeredményhez? Erre kellene koncentrálnunk, nem pedig az aggályokra. Ha mi itt most azzal szórakozunk, hogy egymást szapuljuk, azzal semennyit sem haladunk, és megtörténhet, hogy mire befejezzük a megbeszélést, újabb terror-cselekményről hallunk, miközben egy jottányival sem jutottunk közelebb a megoldáshoz. Tényeket, uraim, tényeket. És építő javaslatokat.

- A leghelyesebb az volna, ha most szünetet tartanánk - javasolta Myers. - Amíg lehülnek a felajzott kedélyek. Kitűnő kávét főznek itt, a büfében, meghívom önöket - tette hozzá mosolyogva.

A büfé és a felszolgált kávé valóban kellemes közjáték volt, amely percek alatt feloldotta a hirtelen támadt feszültséget. Valójában ez a néhány katona nem is akart mást, mint ténylegesen közös nevezőre jutni. Még tapogatóztak, egyikük-másikuk még nem volt teljesen tisztában azzal, hogy miért éppen őt hívták meg erre a fontos konferenciára. Egyetlen dologban hallgatólagosan is megegyeztek: egyikük sem szívelte Kelche-et. Az arrogáns francia vezérkari főnök pontosan azt a fajta hozzáállást képviselte, amelytől mindnyájan viszolyogtak.

Az oldottabb hangulat arra is jó volt, hogy egy-két kötetlenebb párbeszéd is kialakuljon a tábornokok között. Csak Castle ült szótlanul a helyén, a kávéját szopogatva, és csendes figyelemmel nézte a beszélgetőket egészen addig a pillanatig, amíg a brit vezérkari főnök fel nem állt a helyéről, és oda nem lépett az izraeliek asztalához.

- De rég nem láttam magát, barátom - nyújtotta a kezét. - Megengedik, hogy maguk közé telepedjek?

- Részünkről a megtiszteltetés, Sir Mike - felelte Ya'alon. - Nem is tudtam, hogy önök ismerik egymást.

- Voltaképpen én jobban ismerem Sir Mike-ot, mint ő engem - magyarázta Castle. - Őszintén szólva, remélni sem mertem, hogy még emlékszik rám. A Sivatagi Viharban³⁵ alatt szolgáltam. De én túl jelentéktelen figura voltam és vagyok ahhoz, hogy emlékezzenek rám.

- Na, csak ne szerénykedjen, Robert - mosolygott a brit tábornok. - Rajta tartottam a szemem magán. Kár, hogy otthagyta a hadsereget. Tudják - fordult a többiek felé - kevés olyan tehetséges tisztet láttam, mint Castle. Minden tulajdonság megvolt benne, ami a harctéren szükséges: kezdeményező készség, áttekintés, a beosztottakkal való törődés, bátorság és megfelelő óvatosság. Azt hiszem, ha csupa ilyen katona szolgálna Ófelsége hadseregében, a dolgok most nem állnának úgy, ahogyan állnak, és lehet, hogy ma nem itt ülnénk, Washingtonban. Higgyék el nekem, nem szoktam senkit sem ok nélkül dicsérni.

- Nálunk is elkélne egy-két ilyen talpig férfi - felelte Ya'alon. - Hiszen tudja, Sir Mike, hogy a mi helyzetünk talán még kényesebb, mint az önöké. És sok a melléfogás, a helytelen döntés, a gyenge előkészítés. Emiatt köszörüli rajtunk a nyelvét a fél világ. A másik fele meg hallgat, és csak bámul. Jut eszembe - pillantott Ben Shaul felé - a kollégám olyasmit csinált, aminek mindannyian hasznát tudnánk venni. Önök is, mi is.

- No, erre kíváncsi vagyok - mondta Jackson, és felállt. - Azt hiszem, lassan lejár a szünet. Induljunk befelé, uraim. Azzal a gögös franciával pedig ne törődjenek. Ő van kisebbségben a bolond eszméivel.

Visszafelé menet a terembe, Ben Shaul halkan odaszólt Ya'alonnak:

- Moshe, azért még nem kell nagydobra verni azt az átkozott tervezetemet. Sebtében tákoltam össze, hogy készen legyen, mire ide utazunk, de még most is azt mondom, hogy nem kész, nem tökéletes.

- Lehet, hogy szerinted nem tökéletes, Avner, de te is látod, hogy mi folyik itt. Lefogadom akármibe, hogy ha bemutatod, ennek a sok magasrangú katonának egytől egyig leesik majd az álla. Enélkül viszont két vagy három napig osztanánk a kétszer semmit, és ugyanúgy térnénk haza, ahogyan jöttünk. Ne kérsd magad, mint egy szűzlány.

Előresietett, és utolérte Myers tábornokot. Néhány szót váltott vele menet közben, aztán látható volt, hogy az amerikai bólint. Megérkeztek a tárgyalóterembe, és mindenki elfoglalta az előbbi helyét. Lassan elült a szünet is, és ismét minden résztvevő a házigazdára figyelt.

- Remélem, uraim, hogy kipihenték magukat - mondta Myers. - Ma még nagyon sok munkánk lesz, de mielőtt folytatnánk, szeretném, ha mindnyájan megtekintenénk egy érdekes tervezetet, amelyet az izraeli delegáció hozott magával. Amennyire értesültem róla, nagy horderejű dologról van szó, amely szorosan kapcsolódik a mi témánkhoz. Kérem, Ben Shaul tábornok, mutassa be nekünk a munkáját.

Ben Shaul bólintott. Az előtte lévő computer-terminál pontos mása volt azoknak, amelyek a többiek előtt is álltak. Aki ezt a konferencia-termet tervezte és kivitelezte, nyilván minden lehetőségre gondolt. A tolmácsgépre nem volt szükség, mivel az összes résztvevő beszélt angolul ilyen vagy olyan szinten, bár neki az volt az érzése, hogy ez a megállapítás nem vonatkozik Kelche tábornokra. Az elzászi majdnem tudatosan igyekezett elszigetelni önmagát a többiektől, és még a közbejött szünet sem oldotta benne a feszültséget. Sértődötten ült a helyén.

³⁵ Az 1991-es Öböl-háború fedőneve

A tábornok villámgyorsan leellenőrizte a terminált, és miután megállapította, hogy ugyanazzal a rendszerrel működik, mint az ő otthoni vagy munkahelyi gépe, elővette a magával hozott CD-t, és beillesztette a meghajtóba. Még egyszer körülpillantott az egybegyűlt tiszteken, és magyarázni kezdett.

- Uraim, az elmúlt hetekben, pontosabban másfél hónapban egy tervezeten dolgoztam. Kérem, kövessék majd a monitorjukon a bemutatót. Közben magyarázok. A program nem hosszú, ezért javasolnám, hogy ha van kérdésük, azt majd a bemutató után tegyék fel. Minden kérdésre készségesen válaszolok.

Az addig sötét monitorokon megjelent a bemutató címlapja. Ígéretéhez híven, Ben Shaul magyarázni kezdett:

- Amint látják, a Planet Guard egy olyan nagy mobilitású haderő lenne, amelyet bárhol a világon be lehet vetni a riasztást követő huszonnégy, legkésőbb negyvennyolc órán belül. A létszám körülbelül százezer fő. - Kattintott egyet az egérrel, és változott a kép. - Arra összpontosítottam, hogy a Planet Guard bármilyen helyi konfliktus esetén bevethető legyen abban az esetben, ha az illető konfliktus valamilyen módon veszélyeztetné a világ biztonságát. Kérem, kövessék a leírást: a konfliktus jelenthet helyi háborút, államcsíny, forradalmat vagy ellenforradalmat, sőt természeti csapást is, de legfőbbképpen terrorista akciókat. Tehát gyakorlatilag minden olyan tényezőt, amely ilyen vagy olyan módon az egész világot befolyásolhatja. Ha megfigyelik, észrevehetik, hogy gondoltam az esetleges űrhadászatra is. Kérem, tekintsenek most el a kissé utópisztikus „*ellenséges szándékú civilizációtól*”, és inkább a dolog gyakorlati részére összpontosítsanak. A Föld körül jelenleg keringő műhold-rendszerek alkalmasak arra, hogy bármilyen, a bolygó felszínén végbemenő akciót pontosan nyomon kövessenek. Ez nagy előny. - Újabb kattintás, és ismét változott a monitorokon a kép. - Amint láthatják, uraim, ennek a haderőnek a felépítése nem sokban különbözik egy hagyományos hadseregétől. Az újszerűség nem ebben áll, hanem majd a későbbiekben. A Planet Guard gerincét a NATO haderői alkotják, amelyhez orosz, japán és ausztrál egységek is csatlakoznak, tehát gyakorlatilag az egész világot „lefedi”. A terv szerint a kiképzőtáborok is úgy lennének elhelyezve, hogy bárhol elérhetőek legyenek. A fegyverzetre és a felszerelésre egyelőre nem tértem ki részletesen. Amennyiben valóban létrejönne a Planet Guard, a szakembereknek a feladata lesz meghatározni ezt.

- Azért érdekelne, hogy például milyen fegyverzettel kívánja felszerelni ezt a játékhadsereget - szólt közbe Kelche tábornok, akin most látszott először valamiféle érdeklődés.

- Kérem, tábornok! - szólt rá a kelleténél egy árnyalatnyival erélyesebben Myers. - Arról volt szó, hogy a kérdéseket majd a bemutatás UTÁN tesszük fel. Mindnyájunk érdeke, hogy gyorsan és hatékonyan dolgozzunk.

A francia ismét felvette az előbbi sértődött álarcot, és hátradőlt a székében. Nyilvánvaló volt, hogy nincs efféle rendreutasításokhoz szokva, hanem ellenkezőleg, rendszerint ő az, aki parancsol. De a többség ellen semmit sem tehetett. Végso soron érdekelte, milyen újdonságot tartalmazhat még ez a bemutató, de az érdeklődését most már csak azért sem mutatta ki.

- Tehát, uraim - folytatta Ben Shaul - a technikai részletekre később térünk ki, már amennyiben ez a tervzet valaha is megvalósításra kerülne. - Ismét változott a kép a monitorokon. - Itt láthatják a parancsnokság szervezeti felépítését. Az egyes fegyvernemekét később mutatom be. Mindenesetre, még mielőtt bárkinek is eszébe jutna, hogy Izraelt bármiféle vezető szerep érdekli, kérem, jegyezzék meg, hogy a Planet Guard parancsnokságában csak egy, de legfeljebb három izraeli tiszt venne részt, méghozzá kizárólag megfigyelői és tanácsadói minőségben. Ezt azért hangsúlyozom ki, mert országom nem tagja sem a NATO-nak, sem

bármilyen más nemzetközi katonai szervezetnek, viszont az elmúlt évtizedekben jól hasznosítható tapasztalatot szereztünk a terror elleni hadviselésben. - Újabb kép jelent meg a hallgatók előtt, és közben Ben Shaul elégedetten látta, hogy Kelche kivételével mindenki egyre növekvő figyelemmel és érdeklődéssel követi a magyarázatot. - Talán nem térnék ki most szóbelileg is az egyes fegyvernemek hierarchikus felépítésére. Nagy vonalakban ez nem különbözik a hagyományos hadseregekben rendszeresített hierarchiától. Azt viszont megjegyezném, hogy a Planet Guard haditengerészete kizárólag a tagállamok haditengerészeteinek a kihelyezett egységeiből állna. Gondolom, mindenki számára világos, miért. A haditengerészet a legköltségesebb az összes fegyvernemek közül, viszont elengedhetetlen része egy modern haderőnek. A logisztika terén is hasonló módon járnánk el, ügyelve arra, hogy a tagországok egyenlő módon vegyék ki a részüket az ellátási és utánpótlási, valamint a szállítási feladatokból. A korábban említett kiképzőtáborok egyben logisztikai bázisként is működnenek. És most, uraim - mondta nagyot sóhajtva - rátérnék az utolsó pontra: kérem, figyeljék meg az összefoglaló első bekezdését. Véleményem szerint ez talán a Planet Guard legfontosabb jellemzője. Ennek a haderőnek MENTESNEK KELL LENNIE MINDENFÉLE POLITIKÁTÓL. Lehet, hogy önök közül egyesek ezt paradoxnak tekintik, ha visszagondolnak az elején bemutatott részletekre, miszerint forradalmak, ellenforradalmak vagy államcsínyek esetében is bevethető lenne a Planet Guard. Nincs itt semmiféle ellentmondás. A cél éppenséggel az, hogy az ilyenfajta események politikai utóhatásait semlegesítsük. A Planet Guard fő célja a rend és a béke helyreállítása a legrövidebb időn belül, annak érdekében, hogy az érintett régió civil lakossága ne szenvedjen fölöslegesen. Veszélyekkel teli világban élünk uraim. Egyszerűen NEM ENGEDHETJÜK MEG MAGUNKNAK, hogy a kelleténél több kockázatot vállaljunk. És most hadd mondjak egy személyes dolgot, ha úgy tetszik, a privát véleményemet: az ember olyan állatfaj - elnézést a kemény fogalmazásért - amely képes az önpusztításra. Ezt szeretnénk elkerülni minden rendelkezésre álló eszközzel. Bármennyire is katonai témáról beszélünk, a lényeg mégiscsak a BÉKE. Annak a helyreállítása, vagy a nagyobb arányú háború megelőzése. Ennyi, uraim, és most várom a kérdéseiket.

Ilyen mély csend még nem ülte meg a termet, mint most. Itt lett volna a megfelelő pillanat, hogy Kelche közbeszóljon, de nem tette meg. Egyáltalán, a többi katonatiszt sem igyekezett megfogalmazni a kérdéseit. A bemutatott anyag túlságosan mélyre hatott, és túlságosan sok kérdést vetetett fel ahhoz, hogy a mai napból még fennmaradó időben mindent meg lehetett volna vitatni. Mint a konferencia házigazdája, Myers tábornok pontosan érzékelte a többiek habozásának az igazi okát. Egy ilyen bemutató anyagát alaposan meg kell fontolni, mielőtt valaki egyáltalán kérdezne.

- Uraim - mondta most az amerikai - úgy veszem észre, hogy Ben Shaul tábornok bemutatója komoly hatással volt önökre. Mivel amúgy is későre jár, és önök is kimerültek a hosszú repülőúttól, javaslom, hogy mára rekesszük be a konferenciát. Aludjanak rá egyet, beszéljék meg egymás között a felmerülő kérdéseket. Holnap reggel kilenc órakor találkozunk ismét ebben a teremben. Jó éjszakát, uraim.

11. Camp David

Nem volt nehéz kitalálni, mire gondolt Colin Powell azalatt a négy nap alatt, ameddig a konferencia tartott. Elég volt ránézni a színesbőrű férfi intelligens, fémkeretes szemüveg mögé rejtőző arcára, amint Ben Shaul előadását hallgatta, és később is, amikor már a többi résztvevő hozzászólásai hangzottak el egymás után. Egész karrierje során sohasem látott vagy hallott ennél merészebb, egyúttal okosabb elképzelést. Azonnal felismerte, hogy az izraeli tábornok alaposan a fején találta a szöveget. Még talán szégyellte is magát, mint a világ vezető nagyhatalmának a külügyeiért felelős ember, hogy ilyen ötlet nem amerikai agyban született meg. A dolog annyira kézenfekvő volt, annyira magától értetődő, hogy szinte más nem is maradt hátra, mint finanszírozni és átültetni a gyakorlatba. De ehhez meg kellett nyernie az ország első emberének a támogatását.

Mindjárt a bemutató utáni reggelen telefonált a Fehér Házba, és Bush elnököt kérte.

- George - mondta azon a bizalmas hangon, amelyet csak nagyon ritkán engedett meg magának - azt hiszem, gyémántot találtunk a szemétdombon. Az izraeli delegáció olyasmivel rukkolt elő, amire senki sem számított. Ezt okvetlenül látnod, hallanod kell.

- És mi a gond, Colin? - kérdezte az elnök. - Hívd meg a nevemben az egész társaságot Camp Davidbe. Ott leszek a hétvégén. Aprópó - tette hozzá sietve - a többieknek nem kell tudniuk róla. Hadd utazzanak haza mindnyájan. Csak Jacksont és Kvasnyint tartsd itt valamilyen ürüggyel.

Így történt, hogy a konferencia utáni hétvégén nem várt vendégek érkeztek az amerikai elnök Camp David-i rezidenciájára. Avner Ben Shaul elfogódott volt, de ez az elfogódottság nem a váratlan meghívásnak szólt. Talán nem is annak a nem is remélt elismerésnek, ami a munkáját megkoszorúzta. Inkább úgy érezte magát, mint az az ember, akinek élete legnagyobb esélyét nyújtják aranytálcán. Olyan esélyt, amit vétek volna elszalasztani, mert nem lesz ismétlése.

Az egykori katonai támaszpont mára már inkább egy exkluzív üdülőre hasonlított. Csend és nyugalom, meg egy korai, hosszú ősze utaló hűvös, kitartó eső fogadta az érkezőket. Álmodni sem lehetett ideálisabb környezetről ahhoz, hogy megbeszéljék a felmerült dolgokat azután, hogy Ben Shaul elképesztette a hallgatóságát. Kíváncsian várta, hogy találkozhasson az amerikai elnökkel, és főleg azt, hogy Bush vajon miként ítéli majd meg sebtében elkészített, mégis hatalmas port felvert tervezetét. Néhány nappal ezelőttig maga sem hitt abban, hogy az elgondolása valaha is túl fog jutni egy elméleti terv stádiumán. Most viszont nagyon is reálisnak tartotta a lehetőséget, hogy mához egy évre, de akár sokkal rövidebb idő alatt is, egy általa megálmodott elit hadsereg fog felügyelni a világ egyensúlyára, békéjére, nyugalomára.

Minden fölösleges formaságot mellőzve, nagyon hamar a tárgyra tértek. Bush, miután végighallgatta Ben Shaul szövegét, és ezzel párhuzamosan megnézte a számítógépes bemutatót, egyenesen belevágott a velejébe.

- Nos, barátom, amit maga itt bemutatott nekünk, az minden várakozásunkat felülmúlja. Nagyon tetszik az elgondolása. Csodálom, hogy nem jutott eszébe valakinek már évekkal ezelőtt egy hasonló ötlet. Hmm. Planet Guard. Már a neve is remekül hangzik. Azt hiszem, nem lesz nehéz eladnom a Kongresszusnak az ötletet, és kicsikarni tőlük egy szép kis kezdőtőkét. A dolognak ezt a részét magamra vállalom. Sőt hiszek benne, hogy a választási esélyeimet is javítani fogja, ha konkrét javaslattal tudok előállni. Gratulálok, Ya'alon tábornok, hogy ilyen munkatársa van - fordult az izraeli vezérkari főnökhöz. - Egy dolgot azonban nem értek. Ahol ennyi ész van, ott miért kell ennyi ideig totóznai a palesztinokkal? Megáll az eszem, ha

arra gondolok, hogy az önök Sharonja egyik hibát halmozza a másikra. Mire vár még ez az ember?

- Elnök úr - szólalt meg most Castle - erre, engedelmével, én válaszolnék.

- Kíváncsian várom - mondta Bush - de talán menjünk át a társalgóba. Ott kényelmesen elbeszélgethetünk, nem gondolják?

Süppedős, vendégváró fotelekkel és frissen főzött feketével hívogatta a társaságot a jól berendezett társalgó. Mindnyájan elhelyezkedtek, Ben Shaul pedig kipillantott az ablakon a park buja zöldjére. Imádta a természetet, de csak nagyon ritkán engedhette meg magának, hogy elmeneküljön a mindennapok taposómalmából. Észre sem vette, hogy az egész társaság elcsendesedett, ezért nagyon meglepődött, amikor az elnök megszólalt.

- Tehát hogy is van ez a dolog Izrael és a palesztinok között? Persze, tudom, amit tudni kell. De engem a dolgok háttere is érdekel, a mozgatórugó.

- Nagyon régre kell visszamenni időben ahhoz, hogy az ember megérthesse a Közel-Keletet - mondta Castle. - Évszázadokkal. A történet abban az időben kezdődik, amikor még álmodni sem mert senki arról, hogy a zsidóknak valaha még államuk lehet. A római megszállás után a zsidóságot szétzavarták a világ négy égtája felé. Az a kevés ember, akinek sikerült megmaradnia az egykori Palesztina földjén, semmilyen politikai erőt nem képviselt. Egyik megszállás követte a másikat, a rómaiak után jöttek a mamelukok, aztán az arabok, végül pedig a törökök.

- Ez benne van minden történelemkönyvben - szakította félbe Bush.

- De az nincs benne egyik könyvben sem, hogy a Palesztinában megtelepedett arab fellahok mennyit szenvedtek a folyton változó korrupt uralmak alatt - felelte Castle. - Vérükké vált az alakoskodás, a hazugság, mert másképpen semmit nem tudtak elérni. Nemzedékről nemzedékre öröklődött át ez a tulajdonság, amíg végül nemzeti sajátossággá vált.

- Hát azt én is észrevettem - tűnődött az elnök - hogy Arafat szaván nem lehet eligazodni. Szerintem ez az ember nem is akarja igazán, hogy állama legyen.

- Helyesen látja, elnök úr - bólintott Castle. - Abban a pillanatban, amikor megszületik a palesztin állam, vége a lavírozásnak. Akkor már nemzetközi szabályok és törvények lépnek érvénybe, amelyeket be is kell tartani. Arafat és bandája jelenleg vígan halászik a zavarosban, és bezsebeli nem csak a segélypénzeket, hanem a fél világ szolidaritását is. Eközben pedig a palesztin nép ugyanúgy nyomorog, ahogyan évszázadokon keresztül tette, és zsúfolt menekülttáborokban kénytelen élni, mert a „testvéri” arab nemzetek sehol sem kérnek belőle. Ha vannak is a palesztinok között olyanok, akik képesek volnának békében együtt élni a zsidókkal, ők vannak kisebbségben. Megfélemlítik őket, zsarolják őket, meggyilkolják őket.

- Ez eddig érthető - mondta Bush. - Éppen ezért csodálkozom Sharonon. Ő nyilván nálam jobban ismeri a helyzetet. Hónapok óta várom, hogy lépjen végre, de még mindig nem történik semmi. Miért?

- Mert a zsidók között is vannak maradiak, akiknek nem érdekük, hogy elszakadjanak a palesztinoktól. Uram, ha azt hallja, hogy az ősi földhöz ragaszkodnak, ne higgye el. Az ideológiának itt vajmi kevés szerepe van. A pénz az, ami beszél. A megszállt területeken élő telepések annak idején potom áron jutottak telekhez, megművelhető földekhez, és szinte a semmiből építették fel a házukat. A vállalkozók pedig, mindegy, hogy mezőgazdasággal vagy iparral foglalkoznak, nem bolondok veszni hagyni az aránylag magas profitjukat, hiszen arabokkal dolgoztatnak, akik beérik a rendes bér negyedével-ötödével. Természetesen ezek az

emberek benne vannak a politikai életben is, lobbyznak, és rendszeresen megtorpedózzák Sharon mindenfajta tervét, mert nem akarják elveszíteni a könnyű megélhetést. Annak, hogy közben ártatlan emberek esnek áldozatul a terrornak, az ő szemükben szinte semmi jelentősége nincs. Végeredményben zsidók és arabok ugyanannak a rendszernek az áldozatai: a korrupciónak, az érdekeknek. Ezért, elnök úr, és csakis ezért nem mozdul semmi. Mindegy, hogy Sharon vagy valaki más Izrael miniszterelnöke, mindegy, hogy Gázában Dahlan vagy valaki más az „erős” ember. Nem lehet kilendíteni ezt a vidéket a holtpontról.

- Szomorú dolog ez, barátaim - mondta halkan az elnök. - Köszönöm, Mr. Castle, hogy egyszerűen és érthetően elmagyarázta nekem az okokat. Most már tisztán látok. És most már kevésbé csodálkozom Ben Shaul tábornok munkáján. Azon ámulnék el, ha nem gondolt volna ilyesmire.

- A háború szükséges rossz - szólalt meg Powell, aki eddig mélyen hallgatott. - Hiszen nekünk, amerikaiaknak sem érdekünk, hogy a katonáink szerte a nagyvilágban állomásozzanak, és mindenféle csetepatéban megsebesüljenek vagy meghaljanak. De ha mi nem vagyunk ott valahol, akkor ott van helyettünk az al-Kaida, vagy valamilyen más szervezet.

- Így van - helyeselt Bush. - Éppen ezért kell a lehető leggyorsabban tető alá hozni ezt a tervet. Mondtam, hogy a dolog egy részét magamra vállalom. A Kongresszus előtt én állok majd ki ezért a Planet Guardért. Megszerzek mindent, amit meg lehet szerezni. Önöknek, katonáknak, nem marad más feladatuk, mint részletesen felépíteni ezt a haderőt, és úgy megszervezni, hogy hatékony legyen.

Felállt, és járkálni kezdett a szobában. Odakint erősebben kezdett esni az eső, és a szél időnként meg-megrázta az ablakot. A jelenlévők hallgattak, és ebben a némaságban most már benne volt egy új valóság kibontakozó csírája.

Bush megállt az ablak mellett. Egy ideig szótlánul bámulta az eső áztatta parkot, aztán megfordult.

- Uraim, egyelőre pihenjenek. Ez a hétvége az önöké. A vendégeim. De szeretném, ha a jövő héttől kezdődően minden erejüket erre a tervre fordítanák. Természetesen én nem adhatok utasításokat sem Izraelnek, sem Nagy-Britanniának, sem Oroszországnak. De a véleményemet elmondhatom. A véleményem pedig az, hogy a jelen pillanatban egyetlen erő létezik csak: a demokratikus, civilizált világ ereje. Ezt az erőt kell szembeállítanunk az anarchiával, a terrorral. Egyetértetek velem?

12. Stornoway, Külső Hebridák

Steorinabagh - angol nevén Stornoway - kikötője nagyjából negyven tengeri mérföldre található a Skót Felföldtől nyugatra. Közvetlen kompjárat köti össze Ullapoollal, és a kisváros keleti részén található repülőtér is szép turistaforgalmat bonyolít le Glasgow és Inverness felé. Azok az utasok, akik kedvelik Skócia semmi másához nem hasonlítható vadregényességét, szívesen időznek el a Külső Hebridák nagyobbik szigetén, a Lewis szigeten. Általában késő tavasztól kora őszig tart a fellendülés, de ilyenkor, szeptember közepe táján már lanyhul a forgalom, és a kikötőt nem is használja más, mint a teher- és halászhajók. A Minch³⁶ vize is, meg az Északi Tengeré is bővelkedik heringben és más halfajtában.

³⁶ A Skót Felföldet a Hebridáktól elválasztó csatorna

Idén viszont már augusztus utolsó napjaiban is alig lézengett egy-két kitartóbb turista a kisvárosban. A hetek óta tartó rossz idő a legmakacsabb üdülőket is hazazavarta innen, és Stornoway szinte kongott az ürességtől. A helybélieknek kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, semhogy ezzel törődjenek, sőt a halászok kimondottan örültek az esőnek. A halrajok ilyenkor délebbre húzódnak, és a hajóknak nem kell olyan messzire kihajózni a nyílt tengerre, mint nyáron. Olyankor az sem ritka, hogy egészen a Farøe Szigetekig eljutnak, Tórshavnban pihennek meg, élvezve a vikingek kései utódainak a vendégszeretetét, és csak napok múlva tér vissza a flottilla Stornowaybe az általában gazdag zsákmánnyal.

Az álmos kisvárosban egyáltalán nem keltett feltűnést az a néhány férfi, aki egy keddi reggelen szállt partra az érkező kompról. Ha valaki jobban megfigyelte volna őket, észrevehette volna, hogy egyikük kimondottan keleti, ferdevágású szemmel és majdnem kékesfekete hajjal, két másik férfi pedig annyira napbarnított, mintha egyenesen a trópusokról érkeztek volna. A negyedik férfi majdnem két méter magas volt, hirtelenszőke és kékszemű, a másik kettő pedig olyan semmilyen arcú, akiből mindenütt található legalább két tucat. De senki sem akadt, aki szemügyre vehette volna az utasokat. Mindenki a saját dolgával törődött.

A hat idegen egyenesen a Seaman's Innbe sietett. Telefonon megrendelt szobáik készen várták őket, és a fogadás azonnal át is adta a kulcsokat. Felballagtak a szűk lépcsőn a második emeletre anélkül, hogy igénybe vették volna a fogadó egyetlen inasának a szolgálatait. Kevés csomagjuk volt, és leginkább üzletembereknek néztek ki, bár egy szemfüles megfigyelőnek ez is szemet szúrt volna. Ugyan ki akarna üzletet kötni a Hebridákon? És egyáltalán, mire köthetne itt valaki is üzletet? A még ki sem fogott halra? Netalán egy nagyobb tétel whiskyre?

Utasaink azonban nem üzletemberek voltak. Amint felérkeztek a második emeletre, és megálltak a három szomszédos szoba ajtaja előtt, a legidősebb fojtott hangon szólalt meg.

- Fiúk, helyezték magatokat kényelembe, és egy óra múlva gyertek át a szobánkba. Nincs vesztegetnivaló időnk.

Sir Mike volt a beszélő. Ugyancsak ő javasolta annak idején, a rövid, de annál pergőbb üzenetváltások során, hogy éppen Stornowayben tartsák meg a Planet Guard operatív bizottságának az alakuló ülését, és civilben érkezzenek. Mindenáron el akarta kerülni azt, hogy avatatlan szemek megláthassák, amint a csendes kis skót városkában magasrangú katonatisztek adnak találkát egymásnak, aztán valaki esetleg elszólja magát egy kíváncsi újságíró előtt. Ameddig csak lehetséges volt, titokban kellett tartani az elit hadsereg létét. Ugyancsak a látszat kedvéért javasolta azt is, hogy kizárólag a keresztnévükön szólítsák egymást.

Kettesével helyezkedtek el a három szomszédos szobában. Sir Mike szobatársa Jim Hathaway lett, aki az Egyesült Államokból érkezett. A következő szoba két lakója Yoshio Suzuki és Szergej Andrejev lett, míg a harmadikban Avner Ben Shaul és Robert C. Castle kapott helyet. Ők hatan voltak arra hivatottak, hogy a Ben Shaul által megálmodott Planet Guardot életre keltsék, bár egyelőre csak papíron.

Amint becsukódott mögöttük az ajtó, Ben Shaul a barátjára pillantott. Castle azonnal érzékelte, hogy a tábornoknak valami mondanivalója van.

- Na, bökd ki - mondta mosolyogva. - Az arcodra van írva, hogy valami piszkálja a csőrödöt.

- Ennyire meglátszik rajtam? - nevetett kényszeredetten Ben Shaul. - Igazad van, tényleg nem hagy nyugodni valami. Úgy érzem magam, mintha tiltott dolgot művelnék.

- Tiltott dolgot? - húzta fel a szemöldökét Castle. - Részletezd csak, mert nem nagyon értelek.

- Éppen ez az, hogy én sem nagyon értem magamat - tűnődött a tábornok. - Egész életemben katona voltam. A hadsereg a lételemem, a harc az életformám. Közlegényből verkedtem fel magam erre a rangra. Soha nem tettem fel fölösleges kérdéseket, sem magamnak, sem másoknak, hanem végrehajtottam az adott parancsot, vagy magam adtam ki, és mások hajtották végre. De most úgy érzem, amibe belekezdünk, az több, mint amit egy katonának szabad volna megtenni. Mintha összeesküvésben vennék részt. És attól tartok, ha kiszabadítjuk a szellemet a palackból, már nem lesz visszaút.

Castle némán figyelte Ben Shaul. Percekig nem szólalt meg, egyrészt, mert tökéletesen átérezte barátja dilemmáját, másrészt mert nem akarta megsérteni. Pedig tisztában volt vele, hogy kíméletlenül a szemébe kell mondania az igazságot, még akkor is, ha tudja, hogy ezzel a tábornok még mindig nemigen tud mit kezdeni, és választ sem kap belső tépelődésére.

- Hmm. Egyszóval moralizálsz - mondta egy árnyalatnyi gúnnyal a hangjában. - Palackot emlegetsz, holott te is pontosan tudod, hogy azt a bizonyos palackot nem mi szorongatjuk a kezünkben. A szellem már rég kiszabadult belőle, és terror a neve. Persze, hogy összeesküvőnek érzed magad, és nem csupán azért, mert titokban, alakoskodva támasztjuk fel a tervezettedet. Hanem azért, mert te is ugyanabba a hibába esel, mint Izraelben minden katonatiszt. És nem csak Izraelben. Ez a ti bajotok. Mindenáron tiszták akartok maradni, minden gyanún felül állók, gáncsnélküli lovagok. Hanem egy dolgot elfelejtesz, Avner. Aki kesztyű nélkül nyúl bele a szarba, annak büdös lesz a keze. Ha ennyire összeegyeztethetetlennek tartod a jelenlegi helyzetet a lelki gondjaiddal, akkor mi a fenét keresel itt? Ugyan már, te nem vagy ma született kisgyerek! Már akkor tudnod kellett volna, legalábbis hozzávetőlegesen, hogy mi lesz a dolgok menete, amikor egyáltalán belekezdted ebbe a játékba. Amikor leírtad az első mondatot. És a nyakamat rá, hogy tudtad is. Tapasztalt ember vagy, nem kisdíák. Ha ennyire félted a jó híreket, miért adtad ki a kezedből a Planet Guard tervezetét? Miért hoztad nyilvánosságra? Ne hülyéskedj már! Lefogadom akármibe, hogy előre tudtad, mi fog történni, lépésről lépésre.

- És ha tudtam? - kérdezett vissza Ben Shaul. - Talán éppen ezért vannak most aggályaim.

- De értsd meg, hogy ezek az aggályok teljesen fölöslegesek! - emelte fel a hangját Castle. - Vagy bizonygassam neked, hogy talán éppen most, ebben a percben, valahol a világ másik végén, ugyanilyen titokban mások is összetalálkoznak, és az érdekük homlokegyenest ellenkezik a miénkkel? Honnan tudhatod, vajon azok éppen nem arra készülnek-e, hogy ezreket, tízezreket, esetleg milliókat gyilkoljanak meg egy úgynevezett „szent cél” érdekében? Mi a biztosíték arra, hogy nem készül egy újabb szeptember tizenegyedike? Három év telt el a World Trade Center tragédiája óta, Avner! És ezalatt a három év alatt gondolod, hogy nem születtek még ennél is ördögibb tervek? Gondolod, hogy nincs egy ilyen terv máris a kivitelezés stádiumában? Az pedig teljesen mindegy, hogy bin Laden agyalta ki, vagy egy másik gazember. A mi feladatunk az, hogy megakadályozzuk a terrort. Hogy lekörözzük a gengsztereket, hogy eljussunk oda, amikor már mi járunk egy lépéssel előttük. Mert jelenleg még az ő kezükben van a kezdeményezés, mi meg csak kapkodhatunk, mint a macska a légy után. - Egy kissé ki kellett fűjnia magát. - Látod, belelovalom magam, pedig én aztán úgy csöppentem bele ebbe az egészbe, mint Pilátus a Crédóba. De annyira megtetszett a terved, hogy magam vállaltam a részvételt a megvalósításában. És őszintén mondom, hogy szívesen teszem. Pedig én már rég nem vagyok aktív tiszt. Izraeli viszonylatban még tartalékosnak sem mondhatom magam. Úgyhogy tedd szépen félre az aggályaidat, és nyugodj meg. Mi vagyunk a jó fiúk, nem amazok. Érted?

- Talán igazad van - bólintott Ben Shaul. - Nekem akkor is idő kell hozzá, hogy önmagam előtt teljesen igazolva lássam ezt az egészet. Ilyen a természetem, nem tehetek róla. Nekem az is sok volt, amikor Raffahban³⁷ ártatlan emberek feje fölül rombolták le a házakat, mert alagutakat kerestek a mieink.

- Akkor hadd mondjak neked valami mást is - kapott a szón Castle. - Nem léteznek „ártatlanok”. Csak a mesékben. Senki sem ártatlan, aki megengedi, hogy a házat holmi jöttmentek hadi célokra használják fel. Annál is kevésbé, mert ha meg akarja óvni a hajlékát, akkor egyszerűen kiebrudalhatja onnan a terroristákat. Ez az érv nem áll meg, Avner. Hidd el, nálam jobban kevesen ismerik a keleti mentalitást, az egész életemet ennek szenteltem. Az úgynevezett agymosás sem mentség, amivel a palesztin vezetők a zsidók ellen hangolják a népet. De itt nem is a palesztinokról van szó, hanem arról, hogy ne jöhessen létre egy újabb Afganisztán vagy Irak. A rossz értelemben vett Afganisztán és Irak. A tét az, hogy ne jöhessen megint egy tálib rendszer, vagy Bagdadban ne kerülhessen megint hatalomra egy diktátor. A demokrácia fogalma nagyon tág, és sokan szeretik kicsavarni az igazi értelmét. A képmutatók, a demagógok azzal érvelnek, hogy minden népnek joga van olyan vezetést választani, amelyen megfelel neki. Holott Keleten nem a nép választja meg a vezetést, hanem a vezetés a népet, és utána a szó legszorosabb értelmében VEZETI is. Az orránál fogva, bele a katasztrófába. Avner, te Izraelben születél, gyermekkorod óta ismered a környezetedet. Különböznél volna tábornok. Én csak viszonylag nemrég kerültem oda, de néha az a benyomásom, hogy ti mindnyájan naiv gyerekek vagytok. Szeretitek azt hangoztatni, hogy a Közel-Keleten az egyetlen demokrácia Izrael. Látszólag lehet, hogy így is van. De arra gondoltál-e már, hogy titeket is alaposan megvezetnek? Nem kell hozzá más, mint egy fenegyerek Árik³⁸ vagy egy nagyszájú Bibi³⁹, és az egész banda megy vakon, mint a birkák. Ha ennyire „igazságtalan” a palesztin terror elleni háború, akkor miért csináljátok mégis? Értsd meg, barátom, ebben a harcban nem lehet megmaradni szépléleknek.

- Tudom - vigyorodott el Ben Shaul. - A szar és a kesztyű. - Felpattant ültéből, és az órájára pillantott. - Meggyőztél. A skrupulusaimat sikerült félretennem. Gyere, mert letelt az egy óra, Mike és a többiek már biztosan várnak.

Valóban várták már őket. Amikor Castle és Ben Shaul beléptek Sir Mike szobájába, Hathaway ezredes már javában görnyedt a laptopja fölött, és sebesen gépelt. Csak annyi időre szakította félbe a munkáját, ameddig biccenthetett a két érkezőnek, aztán folytatta. Suzuki ezredes mellette állt, és figyelmesen követte a computer kijelzőjén a megjelenő szöveget. Andrejev egy irattartó anyagát lapozgatta, Sir Mike pedig két csésze gőzölgő teával fogadta Ben Shault és Castle-t.

- Jól érzitek magatokat? - kérdezte a jó házigazda aggodalmával. - Minden rendben?

- Nincs semmi baj - felelte a tábornok. - Én ugyan nyavalyogtam egy keveset, de Robertnek sikerült meggyőznie afelől, hogy helyes úton járunk. Ti haladtatok már valamennyit?

- Azt hiszem, igen, de Jimből egyetlen szót sem lehet kisedni - mondta mosolyogva a brit vezérkari főnök. - Kötí az ebet a karóhoz, hogy csak akkor kezd beszélni, ha már befejezte. Ahogy elnézem, nem sok dolga maradhatott, mert azóta gépel, amióta bejöttünk a szobába. Hacsak nem akar egy újabb Forsythe Sagát írni.

³⁷ Város a Gázai Övezet és Egyiptom határán

³⁸ Ariel Sharon

³⁹ Binyamin Netanyahu

Az amerikai fel sem emelte a tekintetét, de látható volt, amint elvigyorodik. Szédítő sebességgel jártak az ujjai a billentyűkön. Még néhány percig dőngette a gépet, aztán nagyot sóhajtott, és kiegyenesedett ültében.

- Kész - mondta félhangosan. - Avner, te alaposan feladtad a leckét. Egyáltalán nem könnyű átültetni a valóságba ezt a dolgot. - Hathaway erős déli akcentussal beszélt, amit Castle nemigen szeretett, de most nem érezte sértőnek. - Felvázoltam a Planet Guard felépítését annak alapján, amit te leírtál. Azonnal kinyomtatom, aztán vitatkozhatunk.

Ismét a laptop fölé hajolt, betáplálta az utasítást, és azonnal zümmögni kezdett az asztalon lévő kisméretű nyomtató. Suzuki ezredes, hogy hasznossá tegye magát, rögtön ki is szedte a nyomtatóból a kész oldalakat, és hatfelé osztva azokat, összeállította a hevenyészett brosrúkat úgy, hogy minden résztvevőnek jusson belőlük. Mindannyian a kezükbe vették a nekik jutó példányt, és kérdően tekintettek Jacksonra.

- Talán kezdjük a legelején - mondta, és beleolvasott a füzetbe. - Itt egy százezer fős, rendkívül mozgékony hadseregről van szó, amely a világ bármely pontján bevethető lenne huszonnégy, de legtöbb negyvennyolc óra alatt. Ez nagyon nagy mobilitást tételez fel, fiúk, ami pedig csak úgy oldható meg, ha a haderő egyes fegyvernemei és egységei arányos megoszlásban állomásoznak a föld különböző pontjain. Jól látom, Avner?

- Igen, Mike, jól látod - felelte Ben Shaul. - A feltételezett incidenshez legközelebb lévő csapatok azonnal a helyszínre mennek, és biztosítják azt addig, amíg a haderő többi része is megérkezik. Konkrét harcba csak akkor bocsátkoznak, ha az elkerülhetetlen. Ügyelni kell arra, hogy minimális legyen a veszteség, úgy emberben, mint haditechnikában. Az utánpótlási útvonalakat is biztosítani kell, ugyanakkor el kell vágni az ellenség utánpótlását. Ez eddig nagyjából egyezik a hagyományos hadseregek stratégiájával.

- Oké, akkor nézzük tovább - bólintott Sir Mike, és elmosolyodott. - Van itt valami a második pontban, ami egy kissé utópisztikusnak hangzik. Űrhadviselésről beszélsz. Viszont ugyanitt megemlíted azt is, hogy a meglévő műholdakat, vagy legalábbis egy részüket, fel lehetne használni a felderítéshez.

- Egy pillanat - szólt közbe Andrejev. - Nem is olyan nagy butaság, amit Avner leírt. Jómagam nem vagyok teljesen témában a nemzetközi űrállomás dolgában, de azt hiszem, az is hasznos lehet egy adott fázisban. Ami a műholdakat illeti, szerintem célkész egységeket kellene kivitelezni, ez pedig időt vesz igénybe. Időnk viszont nincs. Van valakinek valamilyen ötlete?

- A NASA máris dolgozik ilyen műholdakon - válaszolta Hathaway. - Tudtommal nagyon előrehaladott stádiumban van a munka. A gond jelenleg a pályára állítással van, mert az űrsiklók egyelőre nem repülhetnek.

- Mit tudsz a műholdak teljesítményeiről? - kérdezte Jackson.

- Szabályszerű kémholdak. Nagy felbontóképességű optikával rendelkeznek, úgy a látható, mint az infravörös tartományban. Külön egység dolgozik a mikrohullámú mezőben, egy másik egység pedig lézerrel tapogatja a talajfelszínt. A laboratóriumi tesztek során odáig jutottak, hogy az optika képes felismerni bármely, gyufásdoboznál nagyobb tárgyat, sőt az anyagát is meg tudja állapítani. Szintén a tesztek bizonyították be azt is, hogy a mikrohullámú egység, kombinálva az infravörös optikával, akár tíz méternyi mélységig be tud hatolni a felszín alá, és láthatóvá teszi az esetleg ott elrejtett tárgyakat is. Ugyanakkor a műhold távközlési funkciót is el tud látni.

- Ez remek - mondta a brit. - Hány darabról van szó?

- A prototípus már elkészült, és túl van a földi tesztelésen. Jelenleg egy huszonöt darabos nullszérián dolgoznak, és amint a prototípust sikerül fellőni és pályára állítani, megkezdődhet azoknak a tesztelése is. Párhuzamos tesztelés lesz, a prototípus az űrben, a nullszéria egységei a földön, és összehasonlítással fogják kiküszöbölni az esetleges hibákat.

- Mikorra várható a fellövés?

- Ez a nyílt kérdés - mondta Hathaway. - Attól függ, ki lövi fel. Ha a franciák Kourou-ból⁴⁰, akkor január-február táján. Ha az oroszok Bajkonurból⁴¹, akkor áprilisban vagy májusban.

Suzuki elköhintette magát, és az egész társaság figyelme rá összpontosult.

- Még egy pillanatra álljunk meg itt - mondta a japán szerényen mosolyogva a többiek felé. - Jim említette, hogy a műholdak képesek felismerni nem csak a földi tárgyak alakját, hanem az anyagát is. Szerintem ez fontosabb tényező, mint gondolnánk. Ezáltal egyrészt elkerülhető lesz az úgynevezett „Patyomkin-jelenség”, amit például az irakiak alkalmaztak az első Öbölháború idején, amikor fából és papírból hevenyészett Scud-modellekkel vezették félre a szövetségesek légierjét, és közben szorgalmasan lötték Izraelt a rakétaikkal. Másrészt pedig, és talán ez a fontosabbik tényező, a műholdaknak ez a tulajdonsága lehetővé fogja tenni azt is, hogy IDEJÉBEN felismerjük, ha esetleg vegyi vagy nukleáris fegyvert akarna valaki bevetni. A Planet Guardnak talán erre van a legnagyobb szüksége, nem gondoljátok? Rengeteg időt és energiát tudnánk megtakarítani, ha előre tudjuk, mit és hol keressünk, anélkül, hogy embereket sodornánk veszélybe.

A japán tiszt elhallgatott. Társai meglepetten figyelték, és ebben a pillanatban senki sem szólt hozzá. Annyira magától értetődő volt a megállapítása, annyira önmagáért beszélt minden szava, hogy ehhez semmit nem lehetett már hozzátenni. Ben Shaul pedig arra gondolt, mennyivel kevesebb gondja-baja lett volna a hazájának 1991-ben, ha már akkor is létezett volna ez a fejlett technika. Visszatekintve az eddig elhangzottakra, most igazolva látta Castle szavait.

- Fiúk - szólalt meg Sir Mike - javasolnám, hogy tartsunk tíz perc szünetet, mielőtt továbbmennénk a következő pontra. Nekem személy szerint egyre jobban tetszik a terv. Mondhatnám, tökéletes. És valahol szégyellem is magam, hogy eddig nem gondolt senki erre. Kergettük a saját farkunkat, hogy egy kicsit vulgárisan fejezzem ki magam, a terroristák pedig jót röhögtek a markukba. De ennem egyszer s mindenkorra vége lesz, amint átültetjük a valóságba a Planet Guardot. Nos? - Az órájára pillantott. - Fél tizenegykor folytathatjuk, ha akarjátok.

Mindnyájan felálltak, és szinte egyszerre nyújtóztatták ki a tagjaikat. A szobában meleg lett, és Andrejev az ablakhoz lépett, hogy kinyissa. A kinti hűvös, nyirkos levegő beáradt, és magával hozta a tenger sós halszagát, a gyér esőcseppeket és a kikötőben ringatózó halászhajók elnyűtt nyikorgását is. Kürt bödült, a reggeli komp indult vissza Ullapool felé. Ezek a teljesen hétköznapi benyomások nagyjából helyrerázták a férfiak lelkét, és visszatérítették őket a mindennapi valóságba, megadván azt a lehetőséget is, hogy most teljesen más szemmel lássák a lassan feléledő, eddig sosem létezett elithadsereget. Ezt az életformát kellett megvédeni, ezt a nyugalmat és biztonságot, és ezért volt szükség erre a haderőre. Ha mindez nem sikerül, az egész nyugati életforma csődöt mond, és akaratlanul is behódol a keleti zsarolásnak. Ben Shaul határozottan átérezte, hogy ebben a szűk szobában olyasmi történik az ő aktív

⁴⁰ Kilövőhely Francia Guayanában

⁴¹ Régebben a szovjet, jelenleg az orosz űrkutatást szolgáló kilövőhely Kazahsztánban

részvételével, ami minden eddiginél élesebben állítja szembe a két ellentétes világnézetet. A megosztott világnak meg kellett maradnia olyannak, amilyen volt, anélkül, hogy egyik vagy másik rendszer tartósan befolyásolná a vele szemben állót. A természetes haladásnak kellett győzedelmeskednie az erőszakkal szemben, de erre semmilyen más lehetőség nem volt, csupán az, amit a Planet Guard tudott nyújtani. A képzeletbeli mérlegnek egyensúlyban kellett maradnia, különben a Föld olyan konfliktusba kerül, amelyből nincs kiút. Kinek-kinek meg kellett adni az esélyt, hogy maga válassza meg a neki leginkább megfelelő életvitelt. Ám ennek úgy kellett megtörténnie, hogy a másik fél jogai, biztonsága, pusztá léte ne kerüljön veszélybe.

Sir Mike volt az egyetlen a társaságból, aki ülve maradt. Most végighordozta a tekintetét a többiekén, és egyenként megpróbálta elemezni azt, amit az arcukon látott. Tudta és érezte, hogy a mai nap fordulópontot jelent nem csak az ő életében, hanem mindenkiében. Azzal is tisztában volt, hogy a világ labilis békéjét csak háború árán lehet megőrizni. De ennek a háborúnak korlátozottnak kellett lennie. Minél kevesebben keveredtek bele, annál biztosabb volt, hogy a békét el lehet érni és meg lehet alapozni. Valamikor azt tanulta, hogy egy cél érdekében hozott áldozatnak arányban kell állnia magával a céllal. A huszadik század két világháborúja ellentétben állt ezzel az arányossággal, és minden más történés 1945 után ugyanezt bizonyította. Az emberi tehetetlenség leküzdése volt az igazi feladat. Azé a tehetetlenségé, amely azóta is lehetővé tette diktatúrák születését, az okatlan gyilkosságokat, a rettegést. Ennek soha többé nem volt szabad megtörténnie, és ők hatan, akik titokban, szinte összeesküvésszerűen dolgoztak itt, ebben a skót kisvárosban, távol a világ kandi tekintetétől, ennek a hatalmas célnak az első katonái voltak.

13. Sikaram Hegység, az afgán-pakisztáni határon

A barlang belsejében forró sötétség honolt. Alig hatolt be a kinti éjszaka hűvös lehelete ebbe a köerődbe. Innen-onnan apró neszek hallatszottak, fojtott nyögések, ásítások, egy-egy ember halk hangja. Több, mint száz gerilla aludt a barlangban, körülöttük szétszórt fegyverek, lőszeres ládák, térképek, konzervdobozok rendetlen összevisszasága. Nyolc éber őr vigyázta az álmukat.

Amióta véget ért a háború, ez a hely volt az al-Kaida főhadiszállása. Szinte kihívóan tanyáztak itt bin Laden emberei, majdnem egyenlő távolságra Peshawar⁴² és az afgán főváros között. Légvonalban alig száz kilométer választotta el őket az északnyugatra eső Kabultól, és valamivel több az egyenesen keletre lévő pakisztáni várostól. Ezt a vidéket többször is átfésülték már az amerikai, brit és pakisztáni katonák, de nem találtak nyomot, amely egyértelműen bizonyította volna, hogy a terroristák jelen volnának. Egy idő óta alábbhagyott a vidék ellenőrzése, mert azt senki sem tételezte fel, hogy itt, majdnem az orruk alatt lenne a sokat keresett hely. A kezdeti kudarcok, a hiábavaló kutatások után távolabb, az ország Pakisztán és Tadzsikisztán közé ékelődő részében, valamint Kandahar és Herat környékén igyekeztek fellelni bin Ladent és harcosait. De minden próbálkozás, minden hirtelen razzia, a légi felderítések és egyéb hadműveletek hiábavalók voltak.

Egyetlen harcos őrködött a barlang száján kívül. Vastag, mexikói ponchoszerűen a közepén kilyukasztott gyapjúpokrócba burkolózva védte magát a hegyvidék éjszakai hidege ellen.

⁴² Nyugat-pakisztáni város

Mellette, a földön, Kalasnyikov rohampuska hevert, két tartalék tárral, és néhány kézigránát. A háta mögött egy páncélöklől állt a sziklafalnak támasztva. Ilyen fegyverzettel a férfi mindenhatónak érezte magát. Nem jöhetett olyan rajtaütés, amely meglepte volna.

Halk zörejt hallott az előtte lévő bokrok mögül, mintha valaki egy kavicsot dobott volna el. Utána még egyszer, és még egyszer. Elfojtott köhögés jelezte, hogy valaki közeledik, és rögtön utána egy öszvér alig hallható horkanása. A harcos kiegyenesedett ültében, és a tekintetét az alig derengő sötétségbe fúrta. A közvetlen közelben semmit sem észlelt, viszont távolabb, délnyugati irányban néhány nagyon halvány fénypontot vélt felfedezni az éjszakában. Tudta, hogy ez nem lehet más, mint a pakisztáni Gujaraghuna. A szülőfaluja. Ahonnan már hosszú évekkel ezelőtt elment, szinte elmenekült, hogy a szomszédos Afganisztánban csatlakozzon bin Laden láthatatlan seregéhez.

A zörejek most már sokkal közelebből ismétlődtek meg. A harcos tudta, ki közeledik. Felállt ültéből, magához vette a fegyvert, és felkészült a fogadtatásra. Először egy otromba öszvérfej bukkant elő a bokrok mögül, azután még egy, majd néhány emberi alak. A másodikat még ebben a majdnem teljes sötétségben is felismerte fehér turbánjáról és hosszú, zilált szakálláról. A Vezér volt az.

- Szalám alekka⁴³ - szólalt meg a vezér.

- Esz alekka szalám⁴⁴ - felelte a harcos, egyenesen a vezérnek címezve szavait. A kísérőkről látszólag nem vett tudomást. - Már vártunk. Mi jót hoztál?

- Majd a hajnali ima után megtudod - felelte bin Laden. - Eredj, ébreszd fel az embereket. Nemsokára megvirrad, itt az idő.

A harcos megfordult, és eltűnt a barlangban. A jövevények minden sietség nélkül lemálházták az öszvéreket, majd leültek a sziklákra. Bentről egyre hangosabb mozgolódás hallatszott, ahogyan egymás után ébredtek fel az emberek. Sorjában jöttek ki a barlangból, nyújtózkodtak, a csontjaikat ropogtatták lustán, és egyenként odamentek a vezérhez. Az áldólag tette a fejükre a kezét, majd magához ölelte a harcosokat. Amazok visszatértek a barlangba, és kisvártatva mindegyikük egy-egy imaszőnyeggel a kezében jelent meg a szabadban. Leterítették a földre, és letérdeltek, arcukkal Mekka felé. Bin Laden és kísérői is ugyanígy cselekedtek. Közben keleten halványan pirkadni kezdett.

Némán, a kötelező müezzin hangja nélkül hajladoztak a hívők, homlokukkal érintve az imaszőnyeget, majd ismét felemelkedve, tenyerükkel a térdükre támaszkodva. Halkan mormolták közben a Korán szuráit, kérve Allah segítségét és áldását. Mire véget ért az ájtatoskodás, a keleti égbolton már jól látszott a láthatár alatt közeledő napkorong előrevetített fénye. Még egyszer utoljára meghajoltak a harcosok a szent város irányába, azután ismét térdre emelkedtek, tenyerüket rézsútosan, mint egy nyitott könyvet, maguk elé tartva, majd az arcukat a tenyerükbe temették, mintha egy láthatatlan piszkot törölnének le a homlokukról. A vezér megszólalt:

⁴³ Béke rád - arab köszöntési forma

⁴⁴ És reád is béke

- Alláhú ákbár! La illa il Allah!⁴⁵ - és ezzel vége is volt az imának. Az emberek feltápáskodtak, összegöngyölték imaszőnyegeiket, és visszavitték azokat a barlangba. Mire bin Laden is követte őket, odabent már égett a tűz, főtt a kávé, sercegett a nyárson sült bárányhús.

Mindnyájan letelepedtek, előírásosan a jobb kezükkel vettek az elkészült ételből, és hangtalanul ettek. Időnként jelentőségteljes pillantásokkal bizonyosodtak meg róla, hogy mindenki jelen van, eszik, és ugyanarra gondol, amire a többiek. A keleti ember tudásával tudták, hogy egy most a gondolat, egy az akarat. A vezér még semmit sem közölt, és senki sem firtathatta, mi lesz a közlendője, de abban mindenki bizonyos volt, hogy hosszú távolléte alatt nagy horderejű döntésre jutott. Nagyon várták már, hogy elhagyhassák ezt a kényszerű rejteket, maguk mögött tudhassák a tespedt várakozást, és végre lecsaphassanak az ellenségeikre. Mindazokra, akik az iszlám törvényei ellen vannak.

Az étkezés végeztével mindnyájan kaptak egy-egy apró csésze gőzölgő, forró kávé. Előkerültek a cigaretták, pipák, dohányos zacskók, és szinte kivétel nélkül mindenki rágyújtott. A barlang levegőjében lebegő ételszagba most a dohányfüst illata vegyült. Elérkezett a pillanat, amikor a vezér elmondhatta, mik a tervei.

- Mint tudjátok - kezdte bin Laden - lent jártam a síkságon. Kabulban is voltam. A hitetleneket eléggé könnyű volt kijátszani, távolról sem olyan éberek, amilyenek beállítják magukat. Olyan emberekkel beszéltem, akik jól tudnak mindent, ami a nagyvilágban történik. Az amerikaiak - undorodva mondta ki ezt a gyűlölt szót - készülnek valamire. Az európaiak is izegnek-mozognak. Amit ottani testvéreink cselekedtek ellenük, meghozta a gyümölcsét. De nem csak ők forronganak, hanem Palesztina bitorlói is. Valakik láttak legalább két izraelit, akik először Amerikába utaztak, aztán Angliába. Ti is tudjátok jól, hogy nekünk mindenütt van szemünk és fülünk. Semmit sem tudnak úgy megtenni, hogy arról mi ne tudnánk előbb vagy utóbb. De néha nekik is kedvezhet a szerencse, és most éppen ez történt. A két izraelit Londonban látták utoljára, azóta nyomuk veszett. Ugyanígy a többieknek is. A szigetet még nem hagyták el, mert erről tudnánk, de látni sem lehet őket sehol. Legalábbis nem olyan helyeken, ahol általában tartózkodni szoktak. És főleg nem olyan emberek társaságában.

A vezér elhallgatott. Szavai súlyosan csengtek vissza a hallgatóság tudatában, de sürgetni nem lehetett, hogy folytassa. Ez ellenkezett volna a keleti szokásokkal. Pedig mindenki kíváncsi volt, hogy bin Laden vajon milyen tervet eszelt ki.

- Hamarosan három éve lesz, hogy rajtaütöttünk Amerikán - folytatta a vezér. - Úgy gondoltam, erre az évfordulóra valami nagyot, látványosat, fájdalmasat kell készítenünk, hogy a hitetlenek egyszer s mindenkorra megtanulják, kik vagyunk, és kicsoda Allah. Hamzi - fordult az egyik harcos felé - eredj, és hozd a kamerát. Üzenetet küldünk a nagyvilágnak.

A Hamzinak nevezett férfi felállt, és elballagott a barlang sarkába, ahol egy generátor állt, és ahol valóságos stúdiót rendeztek be az al-Kaida emberei. Egy ultramodern Panasonic videó-kamerával tért vissza. Bin Laden közben elkészült a felvételre. Két társa vette közre, amint ott ült, és Hamzi rájuk irányította a lencsét. A vezér, szokásához híven, figyelmeztetőleg az ég felé emelt mutatóujjal kezdett beszélni.

- A világ még mindig nem tanulta meg, kik vagyunk. Most leckét fogtok kapni ebből. Athénban nem tettünk semmit az Olimpiai Játékok során, de most érkezett a cselekvés ideje. Európa és Amerika most egy életre meg fogja tanulni, kik vagyunk. És főleg Amerika. Az

⁴⁵ Isten magasztos! Nincs isten Allahon kívül!

elnökjelölt azt nyilatkozta, ott, Amerikában kíván engem bíróság elé állítani, mert így lesz a legbiztosabb, hogy halálra ítélnék. Én meg azt mondom, John Kerry is, és George Bush is ITT FOG BÍRÓSÁG ELÉ ÁLLNI. És halál lesz a büntetésük, akárcsak az összes hitetlennek, akik az iszlám ellen tevékenykednek. Embereim, hős harcosaim ott vannak már minden nagyvárosban. Kegyetlen, de igazságos büntetés vár minden ellenségünkre, Allah nevének a nagyobb dicsőségére. Féljete és reszkessetek, hitetlen kutyák.

A felvétel elkészült. Hamzi leeresztette a válláról a kamerát, leellenőrizte, aztán visszament a hevenyészett stúdióba, hogy azonnal nekikezdjen a kazetta sokszorosításának. Ennek az üzenetnek a következő huszonnégy órán belül el kellett indulnia szerte a nagyvilágba. El kellett jutnia minden nagyobb tévétársasághoz, rádióállomáshoz, hogy azok szétkürtölhessék a benne rejlő fenyegetést. Bin Laden és társai értettek ahhoz, hogyan válasszák ki a legmegfelelőbb lélektani momentumot. Közeledett szeptember 11.-e, a World Trade Center katasztrófájának a harmadik évfordulója, tehát a nyugati világ figyelme most nagyon éber, és minden üzenetet komolyan fog venni.

Mire Hamzi elkészült a sokszorosítással, a vezér és harcosai is útra készen álltak. Mindenki pontosan tudta, mi a feladata. Fegyvereiket, harci eszközeiket, egyéb csomagjaikat már előkészítették. Ezt a barlangot el szándékoztak hagyni véglegesen, soha többé nem akartak visszatérni ide. A harcosok kint gyülekeztek a barlang szája előtti sziklapárkányon, felmálházták az öszvéreket, ki-ki magára aggatta a fegyvereit, töltényhevedereit, kézigránátjait. Egy kisebb csoport a nagyobbban belül arra várt, hogy bin Ladenhez csatlakozva, újabb rejtekhelyre vonuljon. De a többieknek nem egy másik rejtekhely volt a céljuk, hanem a nagyvilág. Szét kellett széledniük a szélrózsa minden irányába, beférközniük gyanútlan emberek bizalmába, elvegyülniük az ismeretlenségben, hogy a megfelelő pillanatban lecsaphassanak áldozataikra. A vezér újabb csapást készült mérni a hitetlenekre, és ezek a harcosok voltak most az ő kezei.

Indulás előtt bin Laden még egyszer összegyűjtötte a harcosokat. Végigtekintett rajtuk, és elégedett volt azzal, amit látott.

- Ne feledjétek, mi a feladatotok. Allah veletek van, és ugyanígy veletek van az egész iszlám világ. Menjete, hőseim, és vigyétek magatokkal a hívők minden átkát, gyűlöletét. A hitetlenek szívébe fészkeljen be a rettegés. Legyetek könyörtelenek, amennyire csak lehettek. A ti életek egymagában sokat nem ér, de gondolatok arra, hogy ez az áldozat szent és nemes. Minden muszlim büszkén tekint rátok. - Nagy magasságban egy repülőgép húzott el a hegyvidék fölött, hosszú, fehér kondenzcsíkot hagyva maga után. A vezér felemelte a mutatóját. - Láthatjátok. Az ellenség szinte teljesen gyanútlan. Ismét le lehet csapni rá, és le lehet győzni. Menjete, emberek, és vigyétek magatokkal Allah áldását.

A csoport lassan mozgásba lendült, teljesen szótlanul. Csak egy-egy állat horkanása hallatszott, a kavicsok ropogása a léptek súlya alatt, vagy a fegyverek fémes zöreje, de ezek a hangok is halkak voltak. Bin Laden kis csoportja maradt utolsónak. Mire a harcosok sora eltűnt szem elől, ők is elindultak, és néhány pillanat múlva belevegyültek a kopár hegyvidék egyhangú színébe. Elhalt minden hang, teljes csend lett a barlang környékén.

Azután egy villanás látszott, amelyet hatalmas dördülés követett. A barlang szájából szikladarabok, fekete füst, törmelék repült szerteszéjjel. A rejtekhely örökre megsemmisült.

14. Róma

Cesare DeLotto százados talán még soha nem volt ennyire mérges, mint ezen a reggelen. Szabadságának utolsó pár napját töltötte Campo Lemini mellett, amikor egy telefonhívás arra kényszerítette, hogy otthagyja a csendes kisvárost és a tengerpartot, és visszatérjen a fővárosba. Mariglia ezredes, a felettese és egyben a barátja telefonált még tegnap este, és nem kis idegességgel a hangjában kérte, hogy másnap reggel jelentkezzen a munkahelyén.

- A fene egye meg, Carlo - bosszankodott DeLotto - még két napig nem tudtál volna békén hagyni? Évek óta idén először jutott ki nekem egy kis szabadság. Mi a túró lehet annyira sürgős, hogy még ezt a pár napot sem bírod ki nélkülem?

- Ne dühöngj, Cesare - próbálta nyugtatni az ezredes. - Tudod, hogy felőlem akár még két hétig ott maradhatnál. Komoly okom van rá, hogy visszahívjalak, de nem telefontéma. Akkor holnap reggel várlak a központban. Ciao.

- Ott leszek - felelte kedvetlenül DeLotto - számíthatsz rám. Ciao.

Persze a felesége, Viviana alaposan megsértődött, amikor megmondta neki, hogy másnap reggel vissza kell menniük Rómába. Alig győzte engesztelni az asszonyt, elvitte egy kis mulatóba, de hamar visszamentek a vendégfogadóba, mert egyiküknek sem volt már igazán kedve sem a vacsorához, sem a tánchoz. Ott aztán a nő megint nekiesett, azzal vádolta, hogy a koszos munkáján kívül semmi más nem érdekli.

- Tudod, mit? - mondta DeLotto, amikor már kifogyott az érvekből. - Te maradj itt még két napot. De nekem mindenképpen bent kell lennem holnap Rómában, különben Mariglia a fejemet veszi. Mellesleg ebből a koszos munkámból élünk úgy-ahogy.

Az asszony duzzogva hallgatott, nem felelt sem igennel, sem nemmel az ajánlatra. Az ágyban is azonnal hátat fordított a férjének, értésére adva ezzel, hogy nagyon haragszik, de ma hajnalban azért sokkal kedvesebben viselkedett, és végül úgy döntött, hogy megfogadja a férfi ajánlatát, és marad.

- Holnapután este érted jövök - csókolta meg Cesare a nőt, és beült a Lanciába.

Most pedig itt mérgelődött, Pomezia és a főváros között félúton, mert elakadt egy forgalmi dugóban. Hiába tette ki a kék villogót, hiába túlkölt, alig tudott előre araszolni az úton. Idegesen pillantott néha az órájára, és tudta, hogy most már egy csoda folytán sem érhet be időre a központba. Tehetetlen mérgében a rádiót piszkálgatta, de egyik adón sem hallott olyasmit, ami felkeltette volna az érdeklődését. Zenéhez most nem volt hangulata, a reklámokat pedig szívből utálta. Öt perc hiányzott a nyolc órából, és Cesare a Rai Uno-n hagyta a rádiót, hogy legalább a nyolcórai híreket meghallgathassa. A kocsisor mintha meglódult volna, és ő is beletaposott a gázba.

A hat sípszó úgy hasított bele a levegőbe, mint egy vészjelzés. Felhangzott a Rai Uno ismert szignálja, azután pedig a hírolvasó bemondó hangja. Az első hírcsoport a nagyvilág eseményeit taglalta, erre Cesare csak felületesen figyelt oda. De amikor a bemondó, kis szünet után, beolvasta a következő hírt, a férfi úgy érezte, elfogyott az oxigén a kocsiban. Az elmúlt negyedórán két nagyerejű pokolgép robbant Rómában: az egyik a Fontana di Trevi melletti sétálóutcán, a másik pedig a Termini pályaudvar csomagmegőrzőjében. Sem a rendőrség, sem a csendőrség parancsnoka nem nyilatkozott egyelőre, és csak feltételezni lehetett, hogy a robbantásokat ki hajthatta végre. Egy harmadik pokolgépet szintén a Termini pályaudvaron fedeztek fel, de azt az odaérkező különleges osztagnak sikerült hatástalanítania. Áldozatokat egyelőre nem említett a híradás, de Cesare sejtette, hogy a két bomba megtette a magáét.

Most már folyamatosan haladt a forgalom, a baloldali sáv szinte teljesen kiürült, és DeLotto alaposan megzavarta a Lanciát. Villogókkal, szirénával száguldott, a lassúbb járművek úgy maradtak le mellette, mint valami makettek egy terepasztalon. Mire a Palazzo dello Sport mellé ért, teljesen leizzadt, és idegességében majdnem beleszaladt egy előtte hirtelen lefékező taxiba. Cesare káromkodott egyet, a taxist elküldte melegebb éghajlatra, aztán folytatta a száguldást. Csak egy kék-fehér Alfa Romeo tartott vele, oldalán *Carabinieri*⁴⁶ felirattal. A férfi sejtette, hogy az Alfát vezető tiszt is ugyanoda igyekszik, ahová ő.

Balra kanyarodott a Via Ostiense-re, aztán megkerülte a Monte Eventinót, és az egyre sűrűsödő forgalomban végre a Via San Vitaléra érkezett. Már messziről észrevette, hogy rengeteg rohamkocsi vesztegel a rendőrség épülete előtt. A rádiót kikapcsolta, mert ebben a zűrzavarban amúgy sem tudott odafigyelni rá, pedig egy kommentátor éppen a két robbantást taglalta. Á, úgyis megtudja percekben belül, amint belép Mariglia irodájába. Csikorogva fékezett le a parkolóban, és közben észrevette, hogy a carabinieri őrmester is leáll az Alfájával. Mindenhol rendőr- és csendőrtisztek, altisztek özönlöttek befelé az épület kapuján. Ekkora felfordulást Aldo Moro⁴⁷ meggyilkolása óta nem látott itt.

Felmutatta az igazolványát a kapuban álló őrnök, és felsietett a lépcsőn az előcsarnokba. A liftek előtt ugyanaz a tumultus hömpölygött, mint az imént kint, és DeLottonak nem volt türelme kivárni, amíg valamelyik felvonó kiürül. Futólépésben indult meg a lépcsőkön felfelé, a második emeletre, ahol főnöke, Carlo Mariglia ezredes irodája volt. Futásban is meghallotta, hogy valaki ugyanúgy igyekszik a nyomában, és a fordulónál hátrapillantott. Azt a csendőrszázadost látta, akire még az úton felfigyelt. „Tehát nagyobb a szar, mint sejtettem” - gondolta, hiszen a rendőrség és a carabinieri csak a legkritikább esetben dolgoztak együtt, és a két biztonsági szervezet között ösrégi ellentét feszült.

Feltevése akkor igazolódott be, amikor belépett az ezredes irodája előtti eligazítóba. Ekkora tömeget csak futball-mérkőzéseken lehetett látni, és a teremben szinte vágni lehetett a cigarettafüstöt. Az összevissza kiabáló és beszélő emberek hangzavarából semmit nem lehetett világosan kivenni, de Cesare nem is törődött most ezzel. Nagy nehezen átvergődött a zsúfolt termen, és benyitott Mariglia irodájába.

- Jó, hogy jössz - nézett rá szúrós tekintettel az ezredes. - Már azt hittem, hiába várlak, sosem érsz ide.

- Nem rajtam múlt - vonta meg a vállát DeLotto. - Akkora a forgalom, mintha fél Olaszország hozzád igyekezne. Elakadtam.

- Legalább ideszólhattál volna CB-n vagy mobilon - morogta Mariglia. - Nélküled is elkezdhattuk volna az eligazítást. De most már mindegy.

Cesare jobbnak látta nem válaszolni. És mi van akkor, ha nélküle kezdik el? Semmi. Attól a robbantások még megtörténtek, sőt az esetleg soron következők sem maradnak el. Szerette a pontosságot, és zavarta, hogy elkésett, de azt rossznéven vette, hogy a főnöke emiatt letolja. Sohasem tűrte, hogy igazságtalanul vádolják bármivel is.

Kopogást hallott az ajtón, és megfordult. Az a carabinieri százados lépett be Marigliához, akit kint is látott.

- Jó reggelt, ezredes úr - tisztelgett a százados. - Elnézését kérem a késésért.

⁴⁶ Csendőrség

⁴⁷ Néhai olasz miniszterelnök

- Nem tesz semmit - felelte Mariglia. - Ismerik egymást? Ez itt Cesare DeLotto százados, ez pedig Ulisse Cellici százados, a csendőrségtől - mutatta be egymásnak a két tisztet, akik kezét ráztak. - Mostantól fogva együtt fognak dolgozni. Magukon áll, hogy a két biztonsági szervezet, a rendőrség és a carabinieri a lehető legszorosabban működjenek együtt. A kialakult helyzetben nem engedhetünk meg magunknak egy fél hibát sem, és azt sem, hogy valamiféle egészségtelen rivalizálás miatt ártatlan emberek kerüljenek életveszélybe. Ezt a dolgot mindenképpen kettőjükkel akarom megbeszélni, még mielőtt a többiekkel beszélnek. Cesare, te gyakorlott és tapasztalt rendőrtiszt vagy. Ugyanilyen jókat hallottam Cellici századosról, és azt gondolom, kettőtökön kívül keresve sem találnék alkalmasabb embereket erre a feladatra.

DeLotto figyelmesen hallgatta felettébe szavait, és közben nyíltan megnézte magának Cellicit. Rokonszenvesnek találta. Magas, kissé sovány ember volt, őszbe hajló fekete haja rövide nyírva, értelmes arcán vékony bajusz díszelgett. Sötét tekintete rezzenéstelenül állta Cesare fürkészését, és olyan benyomást tett a rendőrtisztre, hogy tulajdonosa becsületes, jó szakember, akivel könnyű lesz együtt dolgozni. Ugyanakkor Cellici is kifürkészte leendő munkatársát, és nagyjából hasonló következtetésre juthatott, mert néhány másodperc múlva enyhe, alig észrevehető mosoly tűnt fel az arcán.

Mariglia jó érzékkel hagyta, hogy a két tiszt körültaogassa egymást, nem szólt közbe. Nézte kettőjüket, és előre tudta, hogy ha valaki, hát ez a két ember képes lesz arra, hogy koordinálja a rendőrség és a csendőrség munkáját.

- Nem lesz könnyű a feladatuk - szólalt meg egy percnyi hallgatás után. - Olaszország olyan helyzetbe került, amilyenre a Vörös Brigádok⁴⁸ óta nincs precedens. Számítottunk erre, mégis váratlanul ért. Ami megtörtént, azt már nem lehet visszafordítani, viszont elejét lehet venni az újabb terrorcselekményeknek, ha ügyesen, okosan járunk el. A hadsereg és a különleges kommandó már akcióban van. Mindenekelőtt a miniszterelnök személyes védelmét kell biztosítaniuk, és az államapparátus épületeit és a Vatikánt felügyelniük. Ez utóbbiban a csendőrség is részt vesz. Ami önöket illeti, uraim, a feladatuk az lesz, hogy az egész országra kiterjedően hozzák összhangba a két szervezet működését. Szemmel kell tartani az összes vasúti állomást, repülőteret, buszpályaudvart. A határátlépő helyeket a határőrség tartja felügyelet alatt. Meg kell akadályozni, hogy akik elkövették a mai két merényletet, elhagyhassák Olaszországot. Ugyancsak elejét kell venni annak, hogy mások behatolhassanak az országba.

- Mit tudunk az elkövetőkről? - kérdezte DeLotto. - Van valamilyen fonal, amit fel lehet göngyölni?

- Jelenleg még alig tudunk valamit, de a hírszerzés már ráállt az ügyre - felelte Mariglia. - Viszont ez a kevés is sok lehet. Annyi bizonyos, hogy egy iszlám szervezet hajtotta végre a két robbantást. Hajlok rá, hogy azt higgyem, az Iszlám Felszabadító Hadsereg keze van a dologban, éppen úgy, mint a nemrég történt külföldi merényletek esetében. Az pedig nyílt titok, hogy ez a banda az al-Kaida fiókszervezete. Más szavakkal, az egész világon ugyanazok a gazemberek garázdálkodnak, legyen az Afganisztán, Csecsenföld, Irak, Észak-Osszétia, Spanyolország, Indonézia vagy akármi más. Nekünk, az úgynevezett civilizált nyugati világnak nincs sok választásunk, mint felvenni a harcot, ha nem akarjuk, hogy pár éven belül anarchia uralkodjon Európában, és az iszlám fundamentalisták diktálják a feltételeket. Már így is késésben vagyunk. De ez legyen a politikusaink fejfájása, nekünk most gyakorlati kérdésekkel kell foglalkoznunk.

⁴⁸ Olasz terrorszervezet

- Egy pillanatra, ezredes - szólt közbe Cellici, aki ugyanolyan figyelmesen hallgatta Marigliát, mint DeLotto. - Azt mondja, tökéletes együttműködést akar a rendőrség és a carabinieri között. Ezzel egyetértek, de azt nem tudom, miért pont ránk esett a választása? DeLotto kolléga is, én is századosok vagyunk. Sem túl alacsony, sem túl magas beosztás. Nem gondolja, hogy a koordinációt nálunk magasabb rangú tiszteknek kellene megoldania?

- Számítottam erre a kérdésre - mosolyodott el ma először Mariglia. - Jól megalapozott okom van rá, hogy éppen magukra bízam ezt a feladatot. Pontosan azért, amit az előbb mondott: a sem túl alacsony, sem túl magas beosztás miatt. Maguknak még van kapcsolatuk az utcával. Ugyanakkor már felkapaszkodtak annyira a ranglétrán, hogy a magasabb érdekeket is átlássák. Ez az egyik ok. A másik pedig az, hogy szeretném, ha a két szervezet, a rendőrség és a carabinieri felvennék a kapcsolatot az olasz alvilággal is. Gondolok itt a szicíliai Maffiára és a nápolyi Camorrára. Találjanak valamilyen csatornát, hogy megüzenhessék a fejeseknek: bántatlanok és sérthetetlenek maradnak a közeljövőben, de vegyék rá az embereiket arra, hogy maradjanak nyugton. Nem vagyunk olyan sokan, hogy kétfelé tudjunk harcolni. Ha csipp-csupp lopásokkal, betörésekkel, bandaháborúkkal tetézik a bajunkat, úgy pofára esünk, mint annak a rendje. Tudtommal a bandavezérek, a „keresztapák” időnként kaphatók efféle kompromisszumokra. Próbálják meg a lehetetlent is, de tegyék könnyebbé ezt a harcot, amit a terror ellen kell lefolytatnunk. Különb en akkora káosz lehet ebben az országban, amilyen a római birodalom bukásához vezetett. Ezt pedig egyetlen épelméjű olasz sem akarhatja.

- És mi van akkor - kérdezte most Cesare - ha az alvilág együttműködik az iszlám fundamentalistákkal?

- Kizárt dolog - pillantott rá Mariglia. - Ne felejtsek el, hogy az olasz alvilág vezérei egytől egyig mélyen vallásos katolikusok. A terroristák pedig nyíltan kijelentették már nem egyszer, hogy a „keresztesek” ellen indítottak szent háborút. A franciák is gyanakodtak a Marseille-i és a korzikai alvilágra, de alaptalanul. A „belföldi” bűnözők lehetnek akármilyen elvetemültek, de nem hiszem, hogy ilyesféle együttműködésre hajlandók volnának. Esetleg megtehetik azt, hogy a zavarosban halásznak, vagyis amíg mi a terroristákkal küzdünk, ők a saját pecsenyájukat sütögetik, de éppen ezt akarjuk megakadályozni. Tehát erre koncentráljanak, uraim. - Felállt az íróasztala mellől. - És most, hogy ezt megbeszéltük, csatlakozzunk mi is az egybegyűltekhöz, és legyünk túl minél hamarabb az általános eligazításon. Jöjjenek. - Kifelé indult az irodából, de mielőtt kinyitotta volna az ajtót, még visszafordult az őt követő két tiszthez. - Ja, még valami. Azt hiszem, fölösleges mondanom, hogy minden, ami itt elhangzott, szigorúan titkos. Sem családban, sem baráti körben nem ajánlatos szellőztetni az ügyet. A terroristáknak mindenütt lehetnek beépített embereik.

15. Tel Nof, az izraeli légierő támaszpontja

Stornowayból való visszatérése óta Avner Ben Shaul tábornoknak szinte szusszanásnyi szabadideje sem volt. Jelenleg úgy érezte magát, mint Ducas⁴⁹ bűvészinasa, aki életre keltette a seprűt, aztán nem tudta visszaparancsolni a sarokba, ahol a helye volt. A Planet Guard kezdett alakot öltetni, és ő, aki megálmodta ezt az eleinte utópisztikus, nemlétező hadsereget, most a történelem legsűrűjében találta magát. A Tel Aviv-i Kiriya épületében egymást érték a külföldi vendégek, egytől egyig magasrangú katonatisztek, akik azonban mindig civilben

⁴⁹ Francia zeneszerző, a Bűvészinás című darab szerzője

érkeztek, és álnéven. Semmilyen óvintézkedés nem lehetett eléggé megbízható ahhoz, hogy a tisztek jelenléte ne keltsen feltűnést, és ne kezdjen közszájon forogni. Márpedig az előkészületeknek ebben a szakaszában a titoktartás fontosabb volt, mint eddig bármikor.

Ben Shaul terve szerint Izrael nem vett aktívan részt a nemzetközi hadseregben, sem tisztekkel, sem más katonai állománnyal, csupán megfigyelőként. Ezzel szemben az ország fekvése, félig sivatagos mivolta, és nem utolsó sorban a környező arab országok földrajzi közelsége miatt, a Planet Guard operatív parancsnoksága úgy határozott, hogy több haderő-nem felkészítését itt fogják lebonyolítani. Ugyancsak szükséges volt felhasználni a Moszad⁵⁰ egyedülálló kapcsolatait és lehetőségeit ahhoz, hogy a lehető legpontosabb információkhoz juthassanak. Az oroszországi repülőgépprobbantások és a beszélgetési iskolai túsdráma óta már senki sem kételkedett abban, hogy az iszlám terror világméretű, és nem ismer földrajzi határokat.

Avner tervezete éppen ezt látta előre, és most, hogy a külföldi katonatisztek egymás sarkát taposva érkeztek Izraelbe, neki kellett mindenkinek elmagyaráznia a Planet Guard lényegét és célját. A beavatottak már tudták, mi a dolguk, de akadtak olyan katonák is, akiket egyik pillanatról a másikra emeltek ki addigi beosztásukból, és rendelték Tel Avivba, és ezek nagy része semmit sem tudott a születőben lévő, nemzetközi elithadseregről.

Az őszi ünnepsorozat szünnapjai sem jelentettek pihenőt Avner Ben Shaul számára. Annyi volt csupán a különbség, hogy ezekben a napokban nem a Kiriyában tartózkodott, hanem a nagy légitámaszpontok egyikén, ugyanis a Planet Guard közös légierőjét Izraelben akarták kiképezni a főleg sivatagi feltételek közötti harcra. Ma éppen a Rosh Hashana⁵¹ utolsó napja volt, szombat, és a tábornok percekkel ezelőtt érkezett meg Tel Nof-ba.⁵² Utálattal szállt ki a kocsijából, már torkig volt a sok vezetéssel, pedig szeretett autózni. Mögötte két katonai autóbusz gördült be a támaszpont kapuján, és Avner egy pillanatra azt kívánta, bár csak azokkal együtt jött volna. De még ma vissza kellett érnie Tel Avivba, a busszal érkező tisztek viszont maradtak, és ő világéletében utált kirendelt sofőrrel utazni.

A két busz behúzott a parancsnoksági épület előtti parkolóba, szisszenve nyíltak ki az ajtók, és az idegen tisztek egymás után szálltak ki a járművekből. Ben Shaul tábornok addigra már szintén leparkolta a kocsiját, és most egyenként fogott kezét a leszálló katonákkal, egy-egy szóval üdvözölve őket. Az épületből barátja, Robert C. Castle lépett ki, és csatlakozott a tábornokhoz.

- Hogy érzed magad? - kérdezte halkán, nem kevés iróniával a hangjában.

- Mint aki elfingta magát a Himalájában, és most éppen betemeti a lavina - felelte akasztófa-humorral Avner. - Hát most mondd, nem volt neked jobb dolgom, mint ezt az egészet kiagyalni? Ahelyett, hogy nyugodtan ülnék otthon, a nappaliban, és tévét néznék a gyerekekkel, vagy valahol Galileában túráznék az asszonnyal.

- Fogsz még túrázni éppen eleget - mondta Castle. - Nem, barátom, nem volt jobb dolgod. Azt hiszem, eléggé jól ismerlek ahhoz, hogy ezt állíthassam. Vérbeli katona vagy, és gyűlölöd az okatlan erőszakot. És mondjak valamit? Ha nem te találtad volna ki ezt az örülséget, kitalálta volna helyetted valaki más. Így vagy úgy, de akkor is benne lettél volna, mert egyszerűen nem maradhattál volna ki belőle. Hát most legalább megvan az az elégtétele, hogy mindenki, akit

⁵⁰ Az izraeli hírszerzés neve

⁵¹ A zsidó Újév

⁵² Izrael négy fő légitámaszpontjának egyike

itt látsz, és azok is, akiket nem fogsz látni soha, a te terved szerint készülnek fel a terrorizmus elleni háborúra. Amerikaiak, olaszok, hollandok, németek, japánok, oroszok. Nem mozdul meg benned valami, ha erre gondolsz?

- Dehogyan nem - nevette el magát Ben Shaul. - Most éppen vizelezhethetnékem van. Tartsd a frontot, amíg visszajövök. - Sarkon fordult, és majdnem futólépésben tűnt el az egyik folyosó vége felé.

Castle megvárta, amíg az összes vendég leszáll a két buszról, és köréje gyűlnek. Tényleg nagyon vegyes társaság volt ez, avatatlan tekintet nem is nézhette volna őket katonáknak. De Castle pontosan tudta, hogy ezek a férfiak egytől egyik kiváló harci pilóták, akik most azért érkeztek Izraelbe, hogy az izraeli légierő vendégeiként, különleges kiképzést kaphassanak.

Bevezette őket az épületbe, és beléptek az eligazító terembe, ahol személyesen Dan Halutz, a légierő főparancsnoka várta az érkezőket. Kisvártatva befutott Ben Shaul is, szemmel láthatóan megkönnyebbülve és sokkal jobb hangulatban, mint amivel megérkezett. Végignézett a csoporton, tekintetével megkereste Halutz vezérőrnagyot, a fejével biccentve üdvözölte, aztán előre ment, és elfoglalta a helyét az első széksorban, szemben a színpaddal. Mögötte lassan elcsitult a zaj, a vendégek leültek, és kíváncsian vizslattak az emelvény felé, ahol a főparancsnok és még néhány izraeli tiszt ült a hosszú asztal mögött.

- Uraim - emelkedett szólásra Halutz - szeretettel üdvözlöm önöket Izraelben. - Angol kiejtése majdnem tökéletesen londoni volt. - Önök jelenleg az izraeli légierő egyik fő támaszpontján tartózkodnak, Tel Nof-ban. Gondolom, a feletteseik tájékoztatták önöket az ittlétük céljáról, úgyhogy ebbe már nem megyek bele. Egy hónapig fognak itt tartózkodni, és ezalatt az idő alatt sűrített kiképzést fognak kapni a különleges harci körülmények közötti bevetésekre. A géptípusokat már ismerik, hiszen az önök haderőinél is ugyanazok a harci gépek vannak rendszeresítve, mint nálunk. Amit azonban meg kell tanulniuk, az a speciális felszerelések használata, amelyet azért nem ismerhetnek, mert csak az izraeli légierőnél vannak használatban. Egyelőre nem részletezem, hogy miről van konkrétan szó, minden szükséges információt meg fognak kapni az önök mellé kirendelt kiképzőktől. Egy dolgot azonban szeretnék előrebecsajítani. Az önök ittléte teljes mértékben titkos. Azalatt az egy hónap alatt, amíg itt lesznek, tilos bármilyen kapcsolatot teremteniük a külvilággal. Még a családjukkal is. Gondolom, a feletteseik már kioktatták önöket erre nézve. Nincs engedélyük sem telefonálni, sem levelet írni innen. És még az elutazásuk után is kötelesek titokban tartani, hogy hol voltak, és milyen kiképzést kaptak. Ne feledjék el, hogy a Planet Guard, amelynek önök mostantól fogva a tagjai, hivatalosan nem létezik. És nem is létezhet, legalábbis a világ közvéleménye számára. Majd, amikor eljön az igazi harc ideje, mindenki tudomást fog szerezni erről a hadseregről, de egyelőre, ha biztosítani akarjuk magunknak az előnyt a terroristákkal szemben, a legalapvetőbb követelmény a teljes mértékű titoktartás. - Ivott egy kortyot az előtte álló pohár vízből, aztán folytatta. - Még egy dolgot szeretnék a figyelmükbe ajánlani. Országom, Izrael állam nem vesz részt aktívan a Planet Guardban. Mi csupán logisztikai támogatást nyújtunk önöknek. Sem most, sem a jövőben, izraeli katonák nem fognak részt venni ennek a haderőnek semmilyen akciójában, de mi átadjuk önöknek mindazt az ismeretanyagot, amelyet több évtizedes harcunk során gyűjtöttünk össze. Higgyék el, nem kevés ez. Nálunk jobban talán senki sem ismeri az arabokat, és általában a muszlimokat, és persze a harcmodorukat. Tudniuk kell még egy dolgot, uraim. Önökkel egyidőben más fegyvernemek képviselői is itt tartózkodnak Izraelben, és ugyanolyan különleges kiképzést kapnak, mint önök. Páncélosok, tűzérek, gyalogosok, kommandósok vannak jelen az ország különböző pontjain elhelyezett titkos támaszpontjainkon, hadseregünk jól felkészült tisztjei pedig kioktatják őket mindarra, amit tudniuk kell. Ne feledjék: a Planet Guard csak akkor

lehet hatékony haderő, ha csírájában képes elfojtani minden terrorcselekményt, és ha a terroristák otthonában képes eredményes harcra. Márpedig a terroristák otthona többnyire a sivatagi vidék. Ezzel, azt hiszem, minden elmondtam önöknek. Ja, még egy dolog: önök itt nem afféle „fejtágításon” vesznek részt, hanem komoly és nehéz munka várja önöket. Kérem, viselkedjenek ennek megfelelően. Köszönöm a figyelmüket.

Dan Halutz beszéde közben püsszenésnyi zaj sem hallatszott, de most, hogy az izraeli légierő főparancsnoka elhallgatott, és visszaült a helyére, megkezdődött a suttogás a jelenlévő katonák között. Ki nem mondott kérdések röppentek fel, és valamennyien tudatára ébredtek annak, hogy ami rájuk vár, az messze felülmúlja minden elképzelésüket. Az izraeli légierőt szinte kivétel nélkül minden katonai szakember világelsőnek tartotta, ami garanciát jelentett arra nézve, hogy a kiképzés több, mint tökéletes lesz. A vendégek tisztában voltak azzal is, hogy sehol másutt a világon nem tanulhattak volna ennyi mindent, ilyen rövid idő alatt. Egy hónap nem hosszú időszak, de ha alaposan kihasználnak minden percet, ennyi idő alatt egy abszolút kívülállóból is jó katonát lehet nevelni. Az itt jelenlévők mindnyájan hivatásos katonák voltak, akiknek nem volt idegen sem a harc, sem pedig a fegyelem. Ben Shaul erre alapozta a Planet Guard lényegét, csupán közös nevezőre kellett hozni a különböző hadseregek kinevezett tagjait ahhoz, hogy a tervezete valósággá váljon.

Rövid szünet után egy izraeli őrnagy emelkedett szólásra a pódiumon. Beszéde nehezen érthető volt, mert hadart, de azért a vendégek ki tudták bogozni belőle a lényegét.

- Amnon Greenstein őrnagy vagyok - mutatkozott be a tiszt. - Igyekszem rövid lenni, uraim. Ezek után önöket beosztjuk egy-egy repülőszázadhoz. Még ma elkezdjük a munkát. Mivel ma szombat van, nem repülünk, de az elméleti kiképzést már ma megkezdjük. Kérem önöket, hogy a lehető legnagyobb figyelemmel hallgassák azokat, akik majd a magyarázatokat adják önöknek. Egyetlen szó is sokat számíthat. Jegyzetelhetnek, sőt ajánlatos is jegyzeteket készíteniük, de minden, amit leírnak, a kiképzés legvégén itt marad, a támaszponton. Semmiféle iratot nem vihetnek magukkal, tehát igyekezniük kell úgy elsajátítani a tananyagot, hogy akár álmukban is kívülről fújhassák. Ez a tudás a siker titka az izraeli hadseregben, tehát a Planet Guardban is ez lesz a kulcs. Most megkérem önöket, hogy jöjjenek velem a szállásukra. Helyezkedjenek el, öltözzenek át, és félóra múlva találkozunk a központi hangár előtt. A kirendelt altisztek majd odavezetik önöket.

Mozgolódás támadt a teremben, a székek lába csikorogva kaparta a padlót, amint a katonák felálltak, és a csomagjaikkal kifelé igyekeztek a széksorokból. Avner Ben Shaul is felállt ültéből, megfordult, és kissé hitetlenkedve nézte az embereket, akik lassan elhagyták az eligazítótermet. Hitetlenkedése annak szólt, hogy még mindig álomnak érezte a terve valóra válását. Pedig a Planet Guard itt és most született meg valójában, a szeme láttára.

Kemény férfikezet érzett a vállára nehezedni. Oldalt pillantva észrevette, hogy a főparancsnok áll mellette.

- Tetszik, amit csináltál - mondta Halutz vezérőrnagy. - Tudod... Már rég elkelt volna a világon egy ilyen hadsereg. Sokezer ember életben maradhatott volna. Olyan embereké, akiknek semmi közük nem volt egy-egy konfliktushoz.

- Talán még nem késő - felelte Ben Shaul. - Sem itt, a Közel-Keleten, sem másutt. Ha okosan tudnak majd bánni ezzel a hadsereggel, ha akkor és ott vetik be, amikor és ahol igazán szükség van rá. Tudod, Dan, ha arra gondolok, hogy a világ legtöbb hadserege inkább elrettentésre szolgál, ahhoz képest a Planet Guardnak mindig valóban harcolnia kell majd. Másképpen nem ér semmit az egész. Nagyon komoly a tét.

- Igazad van, Avner - bólított Halutz. - Talán a jelenlegi iraki konfliktus sem létezne már, ha a Planet Guard oldotta volna meg a dolgot, évekkel ezelőtt. A csecsenek sem szorongatnák Oroszország torkát, bin Laden pedig már rég rács mögött várná a halálos ítéletet. De talán neked van igazad: még nem késő. Meddig maradsz?

Ben Shaul az órájára pillantott.

- Negyedórán belül el kell indulnom. Vissza akarok érni Tel Avivba még sötétedés előtt, maradt éppen elég dolgom. Holnap Atlit⁵³ megyek, a tengeri kommandóhoz. Őket is meg akarom látogatni, utána pedig a páncélosokat a Negevben.

- Nem irigyellek - mosolyodott el a légierő főparancsnoka, és a kezét nyújtotta. - Minden jól, Avner.

16. London, Downing Street 10

Szokásától eltérően, Tony Blair ma ideges volt. Az utóbbi napokban Irakból áramló hírek egyáltalán nem voltak biztatóak. Az arab országban uralkodó teljes káosz törvényszerűen magával hozta azt, amitől minden politikus tartott: a széthúzást, a szélsőséges iszlám csoportok színrelépését, a túszedést, a zsarolást. A miniszterelnök pontosan tudta, hogy a brit politikai életre milyen hatást fognak gyakorolni az efféle események, és azt is, hogy a közvéleményt mennyire fogják befolyásolni. Viszont ellenkezett a természetével, hogy bármiféle engedményt tegyen, akár a közvélemény, akár a parlamenti ellenzék nyomására, hiszen ez azt jelentette volna, hogy beismeri az iraki intervenció kudarcát. Egy ilyen beismerés pedig egyenrangú lett volna a bukással. Blairnek egyáltalán nem állt szándékában sem lemondani, sem pedig kivonni Irakból a brit haderőt.

Titokban irigyelte Bush elnököt, és általában az amerikai politikai élet felépítését, hiszen az Egyesült Államok kormányzata sokkal rugalmasabb volt, és az amerikai elnöknek több tanácsadó állt a rendelkezésére, mint neki magának. Ott, az Atlanti Óceán túlsó partján más mechanizmus működött, mint Nagy-Britanniában. Akaratlanul is nagy elődje, Sir Winston Churchill egyik szellemes mondása jutott eszébe ma reggel, miszerint az angol és az amerikai népet pusztán a közös nyelv választja el egymástól. Nem tudta pontosan idézni a második világháborús miniszterelnök szavait, pedig Churchill minden írását többször is elolvasta. Most azonban úgy érezte, minden szétesik a fejében, és képtelen egyetlen dologra összpontosítani.

Bizony itt, Londonban is elkelt volna egy olyasfajta politikai gépezet, mint amilyen Washingtonban működött. Hiába volt Nagy-Britannia a néhai anyaország, az Egyesült Államok pedig a valamikori gyarmat, hiába volt az angol demokrácia sokkal régebbi keletű, mint az amerikai, a hagyományos angol konzervativizmus bőven éreztette a hatását, és Blair éppen emiatt érezte úgy, hogy szó szerint gúzsba van kötve. Bush politikai előnyhöz tudott jutni a választások előtt két hónappal, szinte lesöpörve ellenfelét, Kerryt a színről, mert tanácsadóira hallgatva, ügyesen lovagolta meg a terror elleni könyörtelen harc tematikáját. Ugyanez az előny Blairnek nem állt a rendelkezésére, és valahányszor belépett a Parlament épületébe, szorongás fogta el. A képviselők egyáltalán nem voltak kíméletesek vele szemben, és interpellációik bővelkedtek rosszindulatú kijelentésekben.

⁵³ Atlit: észak-izraeli település, a haditengerészet egyik támaszpontja

Blair azon törte a fejét, vajon most mi is legyen a következő lépése. Ha enged a nyomásnak, megkockáztathatja a bukást. Ha nem enged, akkor is. Egy vagyont adott volna most egy rátermett emberért cserébe, egy olyasvalakiért, aki tisztán, érthetően és egyértelműen képes felvázolni előtte a közeljövőt. Az iszlám fanatizmussal szembeni tehetetlenség csak úgy oldódhatott volna fel, ha létrejön az a Planet Guard, amelyről hetekkel ezelőtt hallott. Vajon hol áll most ennek az árnyékhadseregnek a szervezése? Belekezdtek egyáltalán, vagy csak papíron maradt meg a tervzet? Nem ismerte az összes részletet.

Valaki halkán kopogott Blair dolgozószobájának az ajtaján. A miniszterelnök megrezzent a hangra, és a szokásosnál hangosabban kiáltott igent. A titkára lépett be.

- Miniszterelnök úr, elnézését kérem a zavarásért - mondta a fiatalember. - Sir Mike Jackson van itt, és beszélni szeretne önnel. Azt mondta, sürgős.

- Mondja meg neki, hogy kéretem - felelte a miniszterelnök. - És Leslie, senki másnak nem vagyok itt.

A brit vezérkari főnök ma civilben volt. Cserzett arcán ugyanaz a rejtelmes kifejezés ült, mint mindig, egy árnyalatnyi mosollyal vegyítve. Blair elébe ment, és megszorította a kezét.

- Remélem, jó hírekkel érkezett, Sir Mike - mondta. - Igazán elkelne néhány olyan információ, ami előbbre viheti az ügyeinket.

- Vannak híreim - bólintott Jackson. - Hogy milyenek, azt egyelőre képtelen vagyok megállapítani, de hajlok arra, hogy inkább jók, mint rosszak. - Leült a Blair mutatta fotelbe, és kinyitotta a diplomata táskáját. Egy vékony, sötétzöld dossziét húzott ki belőle, és átadta a miniszterelnöknek, aki szintén leült vele szemben. - Ez az anyag szigorúan bizalmas, miniszterelnök úr. Annak az izraeli tábornoknak, Avner Ben Shaulnak a terveze, amelyről néhány hete beszélgettünk, beindult. Én személyesen is részt vettem a szervezés első fázisában. Jelenleg Izraelben tartózkodnak a NATO egyesített fegyveres erőinek bizonyos kiválasztott tisztjei, és részt vesznek egy igen intenzív alapkiképzésben. A Planet Guard voltaképpen beindult.

Tony Blair figyelmesen olvasta a dossziét, és bólogatott. Igen, ez volt az a hír, amire várt. Tekintete szinte itta a szavakat, és amint haladt az anyaggal, úgy derült fel az arca. Lassan kialakult benne, hogy mi a teendője. Már tudta, hogy mit fog mondani a Parlamentben. Természetesen, a Planet Guard titokban marad, nem tárhatja fel a létét senki előtt, de utalhat rá, hogy létezik egy különleges haderő, amely képes eredményesen harcolni a terroristák ellen.

- Ez az, Sir Mike - mosolyodott el, amikor befejezte az olvasást, és visszaadta a dossziét a vezérkari főnöknek. - Pontosan erre vártam. Mondja, nem tartja furcsának azt, hogy ezek a tisztek éppen Izraelben kapják meg az alapkiképzést?

- Egyáltalán nem, miniszterelnök úr - felelte határozottan Jackson. - A zsidóknál jobban senki sem ismeri az iszlám terror elleni harc módjait. Még akkor sem, ha Sharon és vezérkara időnként hibákat követnek el. Nekik olyan tapasztalataik vannak, amilyenekkel senki más nem rendelkezik.

- Ezt megértem - vetette közbe Blair - de nem fog ez rossz fényt vetni a Planet Guardra?

- Nem - felelte ismét határozottan Jackson. - A Planet Guard hivatalosan nem létezik. Mire nyilvánosságra kerülne a létezése, addigra, a terveink szerint, az iszlám terroristáknak annyi kárt okozhatunk, hogy már nem lesz erejük egyébvel törődni, mint a saját bőrük mentésével. Az arab országok kormányait egyelőre sokkal inkább foglalkoztatja a saját belső egyensúlyuk, a rezsimjeik stabilitása. Van itt még egy szempont, miniszterelnök úr. Izrael sohasem fog

aktívan részt venni a Planet Guard egyetlen akciójában sem. Tanácsadói szerepkörre szorítkoznak csupán. Emellett pedig a logisztikában nyújtanak nekünk hathatós segítséget.

Tony Blair elgondolkodva nézett a vele szemben ülő férfira. Furcsa sejtelem kezdett kialakulni benne. Sir Mike első személyben beszél a Planet Guardról, mintha ő maga is tagja volna ennek az árnyékhadseregnek. Vajon milyen titok lappang itt? Ezt mindenképpen meg kellett tudnia.

- Mondja, Sir Mike - kérdezte, ösztönösen lehalkítva a hangját - önnek, személy szerint, milyen szerepe van ebben az egészben? Van egy olyan érzésem, hogy ön nem maradt kívülálló szemlélője a Planet Guardnak. Vagy tévednék?

Jackson nem felelt azonnal. Néhány pillanatig nyíltan szembenézett Blairrel, aztán halványan elmosolyodott.

- Nem téved, miniszterelnök úr - mondta ugyanolyan halkan. - Engem neveztek ki a Planet Guard ideiglenes vezérkari főnökévé.

Noha ilyesfajta válaszra számított, Blair most mégis eltátotta a száját ámulatában. Tehát jól sejtette... Ismerte Jacksont annyira, hogy tudja róla, egy ilyen dologból semmiképpen sem maradhat ki.

- Nem lesz túl nagy teher az ön számára ez a szerepkör? - kérdezte aggályoskodva. - Össze tudja majd egyeztetni a két feladatot?

- A legteljesebb mértékben - felelte Sir Mike. - A brit haderőnek és a NATO-nak ugyanaz a célja, mint a Planet Guardnak. Ez az elithadsereg a NATO haderőiből kiválasztott katonákból épül fel. Nincs itt tulajdonképpen semmiféle kettősség. Brit vezérkari főnökként is ugyanazt tettem és teszem, mint mostantól fogva a Planet Guardban. Csakhogy mostantól fogva könnyebb dolgunk lesz. Hiszek benne, miniszterelnök úr, hogy eleget tudok tenni a feladataimnak, és abban is hiszek, hogy most már belátható időn belül eredményes lesz a terror ellen vívott háború.

- Adja az ég, hogy így legyen, Sir Mike - mondta Tony Blair, és mindketten felálltak. - Sok sikert kívánok önnek is, a katonáinak is.

Tűzvonalban

17. Atlit, Izrael

Atlit ókori váromja a Földközi Tenger partján magasodik sötéten és komoran, mintegy mementóként, hogy a legerősebb vár sem állhat ellent a túlerőben lévő ostromlóknak. De maga a várom már nem is műemlék. A mellette lévő haditengerészeti támaszpont szerves részeként, egyszerű gyakorlótérre degradálódott, és semmilyen más célt nem szolgál, mint azt, hogy a hírneves 13-as különítmény⁵⁴ itt gyakorolja a harcot, a különböző robbanószerkezetek használatát. A támaszpont melletti sólepárló tavak elterelik a kíváncsi tekinteteket a helyről, és még Izraelben is nagyon kevesen vannak, akik pontosan tudják, hogy mi történik itt.

Vasárnap reggel Avner Ben Shaul már korán megérkezett a támaszpont kapujához. A kapuőrség katonái szabályszerűen leállították és igazoltatták a civilruhás tábornokot, és csak miután megbizonyosodtak a kilétéről, emelték fel a nehéz vassorompót a kocsija előtt. Magától a haditengerészet főparancsnokától, Yedidia Ya'ari tábornoktól volt rá utasításuk, hogy Ben Shaul tábornokot bármikor, a nap huszonnégy órájának bármelyikében beengedjék a támaszpont területére. Avner lassan haladt a lakóbarakkok közötti úton a központi térig, ahol leparkolhatta a kocsiját.

Kora reggeli zűrzavar uralkodott a támaszponton. Egyes katonák éppen most fejezték be a reggelit, zajosan tódultak ki az étkezde ajtaján, és széledtek szét a lakókörleteik felé, hogy felkészüljenek az újabb hét első napjára. Avner kiszállt a gépkocsiból, lezárta, és egy pillantást vetett az árboc magasságában lengő két zászlóra: a Dávid-csillagos izraeli állami lobogóra és a sötétkék-fehér haditengerészeti zászlóra. Büszkeség töltötte el a lényét ebben a pillanatban. Ez a büszkeség nem annyira a Planet Guard létrejöttének szólt, mint inkább annak, hogy éppen itt, az ő hazájában kapják meg ezek a különleges katonák az alapkiképzést.

Lassú léptekkel indult meg a parancsnokság épülete felé. Tudta, hogy már várják, mégsem sietett. Még egy ideig élvezni akarta a vasárnap reggelt, a hét kezdetét, ami az ő számára egy másik kezdetet is jelentett. Meleg volt már ebben a korai órában is, és a mai nap különösen forrónak ígérkezett. A nyárutó most tombolta ki magát.

Amint belépett az épületbe, egyenesen a támaszpont-parancsnok irodája felé vette az útját. Yoram Avivi ezredes régi barátja volt. Általa sikerült elintéznie, hogy a Planet Guard kommandósai itt táborozzanak, és itt kapják meg azt a speciális felkészítést, amelyre okvetlenül szükségük volt.

- Jó reggelt - köszönt hangosan, amint belépett a spártai egyszerűséggel berendezett irodába.
- Jó reggelt, parancsnok - ugrott fel az ügyeletes törzsőrmester, és szokatlanul feszesen tisztelgett. - Avivi ezredes már kint van a terepen. Utasított, hogy kísérjem önt is oda. Mehetünk, parancsnok?
- Induljunk - felelte Ben Shaul, és letette a diplomatatáskáját a parancsnok asztala mellé.

⁵⁴ Az izraeli haditengerészet kommandója

Átvágtak a támaszpont területén, egyenesen a várromok felé. Avner tudta, hogy itt, egy jól elrejtett kis öbölben van a gyorsnaszádok kikötője, és ugyancsak itt történik a kiképzés is. Az öböl közepén lévő kis mesterséges szigeten lévő emelvényből ereszkedtek alá kötélben a kommandósok, teljes felszereléssel. Csobbanva értek a vízbe, ahol azonnal csatárláncba fejlődtek, és fegyvereiket előreszegezve törtettek a hullámozó vízben a part felé, támadást színlelve. Mások könnyűbúvár-felszerelésben gyakorolták a merülést az öböl túlsó csücskében, megint mások egy gumiperemű gyorsnaszáddal köröztek a vizen. A parton néhány tiszt ácsorgott, egyikük távcsővel figyelte a gyakorlatot. Egy másik tiszt éppen háttal állt, és Ben Shaul tábornok felismerte benne Avivi ezredest. A parancsnok most sarkon fordult, és feléje igyekezett.

- Már vártalak - mondta a kezét nyújtva.

- Én is vártam már, hogy itt lehessenek - felelte Ben Shaul. - Hogyan haladtok?

- A lehető legjobban. Általában véve kiváló az emberanyag, de egy kis bajunk van az amerikai fiúkkal. A „Fókák”⁵⁵ másfajta kiképzéshez szoktak, és eléggé nehéz kitörölni a belőlük rögződött drillt. De azt hiszem, a hónap végére ők is tudni fogják mindazt, amit tudniuk kell.

- Remélem is - bólintott Ben Shaul. - Ha már így belecsöppentem ebbe az egész miskulanciába, nem szeretnék kudarcot vallani. Mostantól fogva bármikor bevetésre késznek kell lennie a Planet Guardnak. Azt hiszem, neked nem kell külön részleteznem, miért.

Avivi ezredes egyetértően tekintett a tábornokra. A legutóbbi időszak eseményei valóban arra mutattak, hogy talán már hamarosan szükség lesz erre az alig megalakult hadseregére. Erre mutatott az a tény is, hogy a haifai kikötőbe nemrég érkezett meg az Enterprise repülőgép-anyahajó, a Földközi-tengeri 6. Amerikai Flotta vezérhajója. Ennek az egységnek az izraeli jelenléte mindig valamilyen hadi cselekményhez kötődött, és az 1991-es első Öböl-háború idején is, amikor Izraelre tucatjával hullottak az iraki Scud-rakéták⁵⁶, az Enterprise végig Haifán állomásozott. Jelenleg a zsidó államot nem fenyegette közvetlen veszély, de a Planet Guard szervezése elég okot adott az anyahajónak arra, hogy itt tartózkodjon.

Ben Shaul tábornok tervezetének talán ez volt a legzseniálisabb pontja. Ehhez az új hadsereghez semmi más nem kellett, mint emberek. Aktív katonák, akiknek a kisujjukban volt mindenféle harcmodor, de ehhez egy újat is el kellett sajátítaniuk. Ettől eltekintve, a Planet Guardot nem kellett felszerelni, hiszen a NATO haderejére támaszkodott, és onnan is „kölcönözte” a haditechnikát, felszerelést. Amerikai, brit és olasz hadihajók, brit és amerikai páncélosok, dán, holland és amerikai F15-ös és F16-os vadászgépek, brit Harrierek alkották a gerincet. Ilyen alapokra építve könnyű volt egy olyan haderőt kiállítani, amely sikeresen vehette fel a harcot bármilyen ellenséggel szemben. Ehhez társult még az izraeli tapasztalat, amely a lehető leghasznosabb lehetett a Planet Guard számára.

Időközben befejeződött a gyakorlat első fázisa, és a katonák csuromvizesen sorakoztak föl a parti fövényen. Kiképzőik, az izraeli tisztek és altisztek maguk köré gyűjtötték a lihegő katonákat, és gyors, lényegretörő magyarázatokat adtak. Még egy felületes szemlélőnek is úgy tűnhetett, olajozottan működik az egész gépezet. Ben Shaul viszont a szakértő szemével nézte az eseményeket, és természetes elfogultságát leszámítva, tökéletesen átértelte, hogy az általa megálmodott hadsereg a legjobb úton halad. Ha a leendő tisztek minden szükséges tudást

⁵⁵ Navy Seals - az amerikai tengeri kommandó elnevezése

⁵⁶ A második világháborús V2 rakétákból a szovjetek által továbbfejlesztett közepes hatósugarú ballisztikus rakéta

elsajátítanak, gyakorlatilag nem létezhetett olyan hadihelyzet, amit ne tudtak volna sikeresen megoldani.

Mindemellett azonban óvatosnak is kellett lenni, és nem beleesni abba a hibába, hogy lenézik az ellenfelet. Elsődleges céljának megfelelően, ez a hadsereg gerillák ellen fog harcolni, és nem reguláris hadseregek ellen. Azonban a mai világban a gerillák is lényeges erőt képviseltek, és ez annak volt tulajdonítható, hogy soraikban sok volt katona szolgált. Az afgán és az iraki hadseregek szökevényeit vagy kiszolgált személyzetét mindig szívesen fogadták a terroristák, hiszen nem csak emberanyagot jelentettek, hanem tudást is.

Az egyetlen kérdőjel jelenleg az volt, vajon mi történik, ha egy reguláris hadsereggel kerül szembe a Planet Guard. Noha senki sem említette név szerint, mindenki tudta, hogy az iráni hadseregről lehet szó. Ez az iszlám ország nyíltan törekedett arra, hogy a lehető legrövidebb időn belül nem konvencionális fegyverzetre tegyen szert, és abban minden katonai szakértő egyetértett, hogy egy nagy hatósugarú rakétákkal és esetleg nukleáris fegyverzettel rendelkező Irán nem csak a Közel-Kelet békéjét fenyegeti, hanem Európáét is.

Véget ért a szünet, és a katonák ismét felkészültek a gyakorlatra. Avner úgy ítélte meg, eleget látott mára. Tudta, hogy jó kezekben hagyja ezeket az idegeneket. Barátja felé fordult.

- Yoram, folytassátok ebben az ütemben. Hamarosan újra meglátogatlak benneteket, de most mennem kell.

- Elkísérlek egy darabon - lépett melléje az ezredes. - Tudod, van egy olyan érzésem, hogy amit mi most itt teszünk, az nem csak a nagyvilágnak, de nekünk, Izraelnek is jó lesz. Igen, jól sejtetd, a palesztin ügyre gondolok. Arafatékat sem lehet állandóan félretenni, úgy kezelni, mintha sokadrangú kérdésről volna szó. Mi magunk már képtelenek vagyunk megbirkózni ezzel a dologgal, mert a politikusaink elkövetek egy sorozat hibát. Az egész világ szeme állandóan rajtunk van. Lépni sem tudunk már a sok külföldi tudósítótól. Bármit teszünk, ellenünk fordul. Sharont megbénították a különböző pártok. A saját pártja, a Likud a leginkább.

- Igazad lehet - mondta elgondolkodva Ben Shaul. - De nem egészen látom át, mennyiben segíthet rajtunk, izraelieken a Planet Guard.

- Jaj, Avner! Ne tégy úgy, mintha nem tudnád! - fakadt ki Avivi. - Éppen te, aki megálmodtad, és most megvalósítod mindezt? Éppen te ne értenéd az összefüggést? Nézd, én utálom a politikát, és nem is szándékozom belekontárkodni. Ha leszerellek, üzlettel szeretnék foglalkozni. A politikát meghagyom az olyan vastagbőrűeknek, akiknek van gyomruk hozzá. Az állampolgári kötelességeimnek mindig eleget tettem, és ezután sem lesz másképpen. De a meggyőződésemet semmi sem változtathatja meg. Ha egyebet nem is érek el ebben az életben, legalább azt akarom, hogy tiszta legyen a lelkiismeretem.

Ben Shaul megtorpant. Csodálkozva nézett a barátjára.

- Miről beszélsz te? - kérdezte. - Tedd azt, amit tenned kell, de ne lelkizz. Igen, jól gondolsz, csak én magam sem tudok hinni benne: a Planet Guard jót fog tenni nekünk, de nem azonnal. Hosszú távon. Majd azután, hogy egy pár sikeres akciót végrehajtott. Akkor már a világ közvéleménye is másképpen fog ítélkezni. De addig még sok víznek kell lefolynia a Jordánon, barátom.

Mindketten egyszerre hallották meg a hangot. Eleinte olyan távoli volt, mint egy eltévedt rovar zümmögése, aztán kitartóan közeledett, erősödött. Egy perc múlva már mindketten ösztönösen fürkésztek az eget az érkező helikoptert lesve. A gép dél felől közeledett, kissé a tenger felett repülve, és mindketten felismerték Ya'alon vezérkari főnök szolgálati gépét.

Váratlan volt a látogatás, senki sem számított rá, tervbe sem volt véve. A gép tett egy kört, és zakatolva szállt le a kijelölt területen. Ekkor már Ben Shaul is, Avivi is rohantak a helikopter felé.

A pilóta nem állította le a hajtóművet. Kinyílt az ajtó, és régi ismerős lépett ki a pázsitra. Gabi Ashkenazi tábornok volt az, az Északi Parancsnokság volt parancsnoka, Ya'alon jobbkeze. Türelmetlenül kiáltott valamit, amit a zajtól egyikük sem értett, és félreérthetetlen mozdulattal intett feléjük, hogy siessenek. A mozdulata egyértelmű volt: azt kívánta, hogy két tisztársa azonnal szálljon be a gépbe.

- Valami baj van? - kérdezte Avivi, mihelyt mindhárman beszálltak a helikopterbe, és feltették a fejhallgatót.

- Semmi különösebb baj - felelte Ashkenazi - csak most velem kell jönnötök a Kiriyába. Még ma visszahoz benneteket a pilóta, nem kell izgulni. - nevette el magát

- Nagyon rejtélyes vagy - mondta Ben Shaul. - Feltételezem, hogy Bogi akarja látni a képes felünket, de miért? Neki igazán nem sok köze van ahhoz, amit most csinálunk.

- Nem csak Bogi kíváncsi rátok - felelte Ashkenazi. - Hajnalban vendége érkezett. Sir Mike Jackson neve mond nektek valamit?

Avivi és Ben Shaul egymásra pillantottak, és nem tudták, hogy most nevéssenek-e, vagy dühöngjenek. Gabi Ashkenazi nem hazudtolta meg önmagát, ugyanaz a régi tréfamester volt, aminek megismerték. Általában mindent, ami nem volt életbevágóan fontos, harapófogóval kellett kihúzni belőle.

- Jól van, nem csigázlak benneteket tovább - folytatta a vezérkari főnök helyettese. - Sir Mike nem potyára repült ide. Úgy vettem ki a szavaiból, hogy le kell rövidíteni a kiképzést, mert hamarosan szükség lesz a Planet Guardra. De mindezt félóra múlva tőle magától fogjátok hallani, a lehető legrészletesebben. Valami büzlik Dániában. Te pedig - kacsintott Ben Shaulra - büszke lehetsz az agyszüleményedre. Sikeresen riadóállapotba hoztad a fél világot.

18. An Najaf, Irak

An Najaf városa az Eufrátesz nyugati ágának a jobb partján fekszik, légvonalban mindössze százötven kilométernyire délre Bagdadtól. Az utóbbi hónapokban a város egyre súlyosabb összetűzések helyszíne lett a megszálló amerikai-brit csapatok és a helybéli síita muszlim fegyveres felkelők között. Hovatovább tarthatatlanná vált a helyzet, hiszen alig telt el olyan nap, amikor az ellenállók ne hajtottak volna végre robbantásos merényleteket a koalíciós haderő egységei, vagy a velük együttműködő iraki rendőrség alakulatai ellen. Az iraki intervenció statisztikája napról napra romlott, és ez rendkívül rosszul hatott a katonák moráljára.

Október közepére annyira elfajultak a dolgok, hogy a szövetséges parancsnokok komolyan kezdték fontolgatni a stratégiájuk gyökeres megváltoztatását. Sem a mindennapi élet biztosítása, a helyi lakosság élelmiszerrel, ivóvízzel és gyógyszerrel való ellátása, sem pedig a biztonsági feladatok ellátása nem volt már könnyű, sőt néha egyenesen lehetetlennek bizonyult. A gerillaharc lassanként felörölte a haderő kezdeményezőkézségét, és szó szerint védelembe kényszerítette a katonákat.

Ám ahhoz, hogy bármit is változtatni tudjanak, szükség lett volna egy segéderőre, amely képes felkutatni és elfogni a lázadók vezetőit. A szövetséges csapatok nem voltak erre berendezkedve. A muszlim vezetők pedig, kihasználva a sokkal jobb helyismeretüket és a helyi lakosság egy részének a szimpátiáját, ügyesen el tudtak rejtőzködni. Egyszerűen képtelenség volt kézrekeríteni őket, és így megfosztani a gerillákat a vezetőiktől.

Az utóbbi hetek túszedése, a gyilkosságok és a zsarolás enyhén szólva fellázították a világ közvéleményét. A muszlim szellemi vezetőknek tulajdonképpen ez is volt a közvetlen célja, de egyetlen dologban elszámították magukat: arra építettek, hogy az európai országok lakossága nyomást fog gyakorolni a politikusokra, hogy vonják ki a csapataikat Irakból. Nem így történt. Sem Olaszország, sem Lengyelország, sem Magyarország nem voltak hajlandók követni Zapatero⁵⁷ példáját. A csapatkivonások egyenlőek lettek volna a csúfos megfutamodással, márpedig a legtöbb koalíciós egység csupán kisegítő, ellátó tevékenységet folytatott. Ha megszűnik a helyi lakosság ellátása - márpedig a mély illegalitásba vonult muszlim vezetők éppen ezt akarták - akkor a lakosságot igen könnyű lesz a „hódítók” ellen hangolni. Ez pedig totális anarchiához vezetett volna, amitől így sem álltak távol.

A szövetséges hírszerzés azonban nem henyélt. Innen-onnan összegereblyézett, meglehetősen hiányos információiból valahogyan sikerült kiokoskodnia, hogy An Najafban legalább három régóta körözött szélsőséges iszlám vezető rejtőzködik, és a színfalak mögül irányítja a gerillák tevékenységét. Uszítással, megfélemlítéssel el tudták érni azt, hogy a helyi lakosság zöme egyáltalán ne avatkozzon bele a harcba. Fegyverek és hadianyag hiányában úgysem tehették volna meg, még akkor sem, ha tulajdonképpen homlokegyenest ellenkező álláspontjuk volt. Az egyszerű lakosoknak semmi bajuk sem volt a szövetségesekkel, akik a lehetőségek határain belül minden szükségessel ellátták őket.

Október tizenhatodikán, szombaton, késő este két, felségjel nélküli C130-as⁵⁸ szállítógép szállt le Bagdad amerikaiak által ellenőrzött nemzetközi repülőterén. A gépeket azonnal a repülőtér legtávolabbi hangárja mellé irányították, ahol a kíváncsi szemektől elrejtve, megkezdődhetett a kirakodás. A két repülőgép szinte ontotta magából a felszerelést és a személyzetet. A frissen érkezett csapat mindennel el volt látva, amire csak szüksége lehetett. Hummer terepjárók, könnyű- és nehézfegyverek, híradós felszerelés, lőszer bőven állt a rendelkezésükre. Az egyenruhájuk az amerikaiakéhoz hasonló, terepszínű öltözködés volt, de, akárcsak a két gép, ezen sem volt fellelhető semmiféle azonosító jelzés. Csupán az amerikaiakéhoz hasonló rendfokozati jelzéseket lehetett észrevenni a ruházaton, valamint a zubbonyok mellrészének a baloldalán egy emblémát. Kör alakú volt, benne világoskék mezőben két betű: PG. Az egész alig volt nagyobb, mint az amerikai vidéki seriffek jelvénye.

A kirakodás csendben, villámgyorsan történt meg. Amint a teljes létszám felsorakozott a betonon a járművek mellett, a két hatalmas szállítógép máris elkanyarodott a hangár mellől, és pillanatok alatt eltűnt szem elől. Csupán az egyre hangosabb motorzúgás jelezte, hogy a Herculesek felszálltak, és hamarosan eltűntek nyugati irányban.

A kommandósok beszálltak a terepjárókba, és búcsú nélkül elhajtottak a repülőtér déli kijárata felé. Avatatlan szemeknek ez semmit sem mondott volna, de a helyi parancsnokság tisztjei már tudták, mi történt. Testet öltött, méghozzá a szemük láttára, az, amiről eddig csak ellenőrizhetetlen, kósza híreket hallottak. Egy eddig soha nem létezett haderő, a Planet Guard első katonái megérkeztek Irakba, hogy megkezdjék a minden eddiginél nehezebb munkát: az

⁵⁷ Spanyol miniszterelnök

⁵⁸ Ismertebb nevén Hercules

iszlám terroristák felkutatását és kiiktatását a harcból. Ha sikerül a különböző fegyveres terrorcsoportokat megfosztani a vezetőiktől, félig már nyert ügyük van.

Azt senki sem sejthette, hogy a kommandósok hová igyekeznek az éjszaka jótékony leple alatt. De nem is volt lényeges. A részletek nem tartoztak rájuk. Egy dolog azonban biztosnak tűnt: a frissen érkezett ismeretlen katonák nem egészségügyi sétára jöttek Irakba. A repülőter parancsnokhelyettese volt az egyetlen, akit beavattak a titokba, és pontosan tudta, hogy a Planet Guardról van szó, és azt is sejtette, hogy valamelyik vidéki városban kerül majd bevetésre ez az aránylag kicsi, de nagyon jól felszerelt egység. Önmagában gratulált annak az ismeretlen embernek, aki ezt az egészet így kiagyalta, és titokban sok sikert kívánt a Planet Guardnak.

A százötven kilométeres utat An Najafig nem egészen két óra alatt tették meg a Hummerek. Csupán egyetlen helyen, Al Hillah-ban⁵⁹ kellett megállniuk egy szövetséges ellenőrzőpontnál, azonban az ottani parancsnok is megkapta már a megfelelő utasítást: a különítményt minden további nélkül át kellett engednie. Tudni nem tudta, kik ezek a titokzatos katonák, de sejtette, hogy a jó oldalon állnak. Még meg is irigyelte a láthatóan elsőrangú felszerelésüket.

Éjfél után húsz perccel érkezett meg a kommandó An Najafba. A város északi peremén leállt a konvoj, félrehúzott az országútról, és nyomtalanul eltűnt a koromfekete sötétségben. A városban szünetelt az áramszolgáltatás. Kizárólag a csillagok világítottak úgy-ahogy, de a kommandósoknak ez is bőven elegendő volt. Pontosán tudták, mi a teendőjük, hová kell eljutniuk. Egy satnya fákból álló ligetben, egy rommá lőtt ház mellett állították le a járműveket, kiszálltak, és villámgyorsan átöltöztek. Percek múlva már csak hagyományos arab ruhákba öltözött embereket lehetett volna látni a romhalmaz körül, a terepjárókat pedig pillanatok alatt álcázóhálók alá rejtették úgy, hogy a legkíváncsibb szemlélő sem bukkanhatott volna rájuk.

Egy közepes testalkatú, körülbelül száznyolcvan centi magas tiszt vezette a csapatot. Néma beszéddel jelezte a katonáknak, mi a teendőjük. Fegyvereiket hosszú ruházatuk alá rejtve, libasorban indultak el a város felé, nesztelen léptekkel, és csakhamar beleolvadtak a sötétségbe. Az ideiglenes bázison csak a szükséges őrség maradt a járművek mellett.

Nem volt könnyű feladat ebben a sötétségben tájékozódni, de a kommandósoknak olyan eszközök álltak a rendelkezésére, amikkel nem volt gond meghatározni sem az irányt, sem pedig a távolságokat. Határozottan haladtak első céljuk, a város keleti negyedében található ház felé. Negyed kettőkor értek oda, és halálos csendben körülvették az épületet. Tudták, hogy itt lapul Muhammad al-Shakri, az egyik síita vezér, aki már sok borsot tört a szövetségesek orra alá. Azt is tudták, hogy az iszlám vezetőnek valóságos kis magánhadserege van a házban, jól felfegyverzett lázadók, akik szemrebbenés nélkül hajlandók voltak vállalni akár a halált is, hogy vezérüket megvédelmezzék.

A ház látszólag elhagyatott volt, de a kommandósok parancsnoka pontosan tudta, hogy sok ember rejtőzködik benne. Egyetlen hang nélkül közelítették meg a bejáratot, infravörös készülékeikkel úgy láttak ebben a szuroksötétben, mintha egy világváros kivilágított utcáján sétáltak volna. Az első örrel villámgyorsan végeztek: elvágták a torkát. Ketten félrehúzták és elrejtették a tetemet, a többiek pedig tovább haladtak, be a házba.

További két belső őrt sikerült ugyanolyan észrevétlenül megközelíteni és eltenni láb alól, de a negyediknek még volt ereje egy gyorsan elhaló kiáltást kipréselnie a torkán, mielőtt vele is

⁵⁹ Iraki város, Bagdadtól mintegy 90 kilométerre, délre

végeztek. A kommandósok most már fel voltak készülve arra, hogy harcolniuk kell, hiszen a kiáltást biztosan meghallották a többiek. És valóban, mozgolódás támadt az egyik becsukott ajtó mögött. Két Planet Guard-katona előhúzta a ruhája alá rejtett rohampuskát, egy harmadik pedig, távcsöves fegyverével, pontosan az ajtóval szemben helyezkedett el. Egyetlen rúgással betörték az ajtót, és a hangtompítós fegyverek minden pukkanása egy-egy bent tartózkodó gerilla halálát hozta magával.

Öt perc sem telt el a kommandósok behatolása óta, és a ház máris tele volt a gerillák tetemeivel. De al-Shakri sehol sem volt látható. A parancsnok már-már azt kezdte hinni, hogy téves volt az információ, amelynek az alapján ideirányították őket, amikor észrevette, hogy az egyik helyiség padlózata egy helyen más színű, mint a környezete. Ekkor már tudta, hogy itt csapóajtónak kell lennie, amely valahová a föld alá nyílik. Három katona óvatosan körül-tapogatta a gyanús négyzetet, és hamar megtalálták a nyitószerkezet elrejtett gombját. A padlózat felpattant, és alatta megjelent egy szűk csigalépcső, amely a mélybe vezetett.

Habozás nélkül, de a szükséges óvatossággal, megindultak lefelé. Egymást fedezve, időnként helyet cserélve haladtak a lépcsőn, amelynek sehogyan sem akart vége szakadni. Majdnem tizenöt méterrel a talajszint alatt értek véget a lépcsőfokok, egy előszobaszerű helyiség közepén, amelyből négy irányban nyílt egy-egy ajtó. Remek rejtékhelynek látszott ez, de nem az ilyen jól kiképzett harcosok ellen, amilyenek a kommandósok voltak.

Mint fent, a földszinten, itt is ketten-ketten álltak egy-egy ajtó oldalaira, szemben pedig egy mesterlövész helyezkedett el. Egyszerre törték be a négy ajtót. Egyszerre pukkantak a lövések is, egyidőben kezdtek el hullani az áldozatok. Néhány perc elteltével már csak egyetlen egy személy volt életben: éppen az, akit kerestek, Muhammad al-Shakri. A vezér arcán halálfélelem tükröződött, egyáltalán nem látszott rajta olyan elszántság, amilyenre az embereit ösztökölte.

- Bilincsbe vele - szólalt meg most először a kommandósok parancsnoka. - És gyorsan el innen. Van még más feladatunk is ma éjszaka.

19. Frankfurt am Main, Németország

Európa egyik legnagyobb repülőtere a frankfurti. Gyakran úgy is emlegetik, mint Európa légikapuját. Ezen lehet vitatkozni, de az tény, hogy a Fraport⁶⁰ bonyolítja le a kontinens legnagyobb légiforgalmát. A német Lufhansa légitársaságon kívül itt száll le, illetve innen száll fel a legtöbb olyan nemzetközi járat, amely Németországot összeköti a nagyvilággal. A hipermodern repülőtér gyakorlatilag minden géptípust képes fogadni és ellátni üzemanyaggal, szervizzel.

A Fraport egyidőben cél- és tranzitállomás. A tengerentúli járatok szinte kivétel nélkül leszállnak Frankfurtban, mielőtt folytatnák útjukat. A pilóták zöme is igencsak kedveli ezt a repülőteret, amely könnyen áttekinthető, kiválóan műszerezett, és ahol a földi személyzet is a lehető legmagasabban képzett.

A 2001. szeptember 11-i New York-i terrortámadások után komolyan megszigorították a biztonsági előírásokat a világ összes repülőterén. Ezek a szigorítások eleinte visszatetszést váltottak ki az utazóközönség körében, hiszen sokan személyes szabadságuk durva meg-

⁶⁰ A frankfurti nemzetközi repülőtér elnevezése

sértésének vették a rendkívül lélekölő és időigényes személyi ellenőrzést. Ám amikor elfogták Richard Reidet, a hírhedt „cipőrobbantót”, és nyilvánvalóvá vált al-Kaida-beli tagsága, az emberek kezdtek megérteni, hogy ez nem is történhet másként. Ha biztonságosan akarnak eljutni a céljukhoz, bizony el kell tűrniük a néha megalázó motozást, átvilágítást. A huszonegyedik század eleji terror nem hagyott más kiutat a hatóságoknak, akik még így sem lehettek teljesen biztosak a dolgukban, hiszen a terroristák sem most jöttek le a falvédőről.

Heinz Wegemann-nak, a Fraport légiirányítás-vezetőjének éppen elég dolga volt ezen a reggelen, úgyhogy egyáltalán nem örvendett, amikor úgy kilenc óra tájban megszólalt a telefonja. Éppen a másik vonalon vitatkozott egyik fafejű, értetlenkedő beosztottjával, amikor a készülék csörögni kezdett. Utálattal nyúlt a kagylóért, a másik füléhez illesztette, és idegesen vakkantott belé:

- Várjon egy pillanatot, éppen beszélek. - Meg sem várta a választ, távolabb tartotta a kagylót a fülétől, és visszatért eredeti beszélgetéséhez. - Peter, engem ez egyáltalán nem érdekel. Tedd azt, amit a legjobbnak találsz, eléggé nagyfiú vagy már hozzá. Szokd meg, hogy ne engem zaklass minden csipp-csupp üggyel. Megértettél? - Dühösen csapta le a telefont, és most újra a másik kagylóba szólt bele. - Hallgatom, de legyen rövid, kérem, mert ki sem látszom a munkából.

- Rövid leszek - mondta egy furcsa hang a vonal túlsó végén. Akcentusa idegenszerű volt, noha tökéletes németiséggel beszélt. - Csak annyit akarok a tudomására hozni, hogy a Frankfurtból felszállt Lufthansa 687-es járat fedélzetén pokolgépet helyeztünk el. Most már magán múlik, Herr Wegemann, hogy mihez kezd ezzel az információval.

Wegemannt egyetlen pillanat alatt kiverte a hideg veríték. Miközben az ismeretlen telefonálót hallgatta, szeme már a szemközti falon függő repülési diagrammot fürkészte. Hamar megtalálta a 687-es járatot. És ekkor úgy érezte, teljesen lebénul. Hiszen a járat Tel Avivba repül! Úristen, mi fog ebből kisülni?

- Honnan tudja maga az én nevemet? - kérdezte az ismeretlentől, csak hogy még néhány pillanatig a telefon mellett tartsa, miközben a kezével intett a társának, hogy azonnal hívja a rendőrséget.

- Ne ez aggassza önt - felelte nagyképűen az idegen, akinek a beszédén Wegemann most vélte felfedezni az arab kiejtést. - Most inkább törődjön azzal, hogy időben intézkedjen. Mi, az Iszlám Felszabadító Hadseregnél, sok mindent tudunk. Olyasmiket is, amiket mások, például önök, nem is sejtene. És a kezünk is messzire ér. - Kattant a készülék, az idegen letette a telefont. Wegemann tehetetlenül bámult maga elé.

Hirtelenjében nem tudta, mihez kezdjen. A hír sokkolta, és lelki szemei előtt apokaliptikus képsor pergett le. A hatalmas Boeing 767-es nekirepül Tel Aviv legmagasabb épületének, pontosan úgy, mint annak idején New Yorkban az elrabolt repülőgépek. Tehetetlennek érezte magát.

Aztán egyik pillanatról a másikra kitisztult a feje, és már tudta, mi a feladata. Értesítenie kell az izraelieket, hogy nagy veszély közeledik feléjük. Az órájára pillantott. A járat másfél órája volt a levegőben, tehát még semmi esetre sem érhetett a Földközi Tenger fölé. Valahol Szerbia fölött kell lennie ebben a pillanatban, de hamarosan elhagyja a Balkán légterét, és utána már képtelenség lesz elfogni leszállása - vagy becsapódása - előtt. Gyorsan és határozottan kellett cselekednie, ha el akarta kerülni a katasztrófát.

Úgy tűnt, órák telnek el, mire megkapta Ben Gurion reptér ügyeletét. Ismert ott néhány kollégát, de a hang, amely most felelt, nem volt ismerős. Wegemann angolra váltott.

- Figyeljen jól, kolléga - mondta izgatottan - önök felé közeledik a Lufthansa 687-es járata Frankfurt am Mainból. Egy most kapott névtelen telefonbejelentés szerint a gép fedélzetén pokolgép található. Nincs okom azt feltételezni, hogy a telefonáló blöffölt volna. Értesítsen mindenkit, aki ön szerint intézkedni tud ebben a dologban. Mi már képtelenek vagyunk bármit is tenni, a járat valahol a Balkán fölött repül. Megértett?

- Meg - felelte az ismeretlen kolléga - és köszönjük az információt. Riadóztatom a légierőt.

Egyszerre tették le a telefont. Wegemann képtelen volt megnyugodni, noha tudta, hogy az izraeliek nem fognak teketóriázni. Ha kell, egyszerűen lelövik a hatalmas utasszállítót. 2001. szeptember tizenegyediké óta megváltoztak a játékszabályok, és a férfi szinte maga előtt látta, amint az izraeli harci gépek közrefogják a Boeinget. Nem babra megy a játék, és a pilóták tudni fogják, mi a dolguk. A világ legjobb légierője nem fogja megengedni, hogy a gép akár csak megközelítse Izraelt. Örület ez...

Nem volt értelme, hogy tovább foglalkozzon ezzel a résszel. Maga a tény, hogy átadta az információt Tel Avivnak, az ő válláról levette a felelősség legnagyobb részét. Most már azt kellett valahogyan kipuhatolnia, illetve nem is neki, hanem a Bundespolizei-nak, hogy ki lehetett a névtelen telefonáló, és honnan hívta a repülőteret. Igyekezett visszaemlékezni a rövid beszélgetés minden mozzanatára. Az idegen hangja nyugodnak tűnt, nem hallott ki belőle semmiféle felajzott izgalmat. Tárgyilagosan beszélt. A kiejtése idegen volt, leginkább az arab anyanyelvűek kiejtéséhez hasonlított. Hát ez nem volt valami sok... Na és maga a vonal? A beszélgetés során fel sem figyelt erre, de most, hogy felidézte magában az eseményt, meg mert volna esküdni rá, hogy furcsa háttérzörejeket hallott a telefonban. Ez éppen úgy jelenthetett egy távoli interurbán hívást, mint akár nemzetközit is. Az utóbbi esetben a rendőrség hiába is keresgélne Németországban.

„A fene egye meg, ez már igazán nem rám tartozik” - gondolta Wegemann. Tétovázás nélkül ütötte be a rendőrség számát. Törődjenek ezzel a furcsasággal azok, akiknek ez a dolga, neki éppen elég volt Európa legforgalmasabb légikikötőjének a rendje és biztonsága. Ismét intett a kollégájának, aki feszülten figyelte, mit tesz.

- Ulrich, figyelj - mondta Wegemann, miután letette a telefont. - Azonnal, de komolyan úgy értem, hogy AZONNAL, hívd össze az egész stábot. Az irányítóközpontban gyűljön össze mindenki, mert nem akarom, hogy a munka akár csak egyetlen pillanatra is abbamaradjon. Mintha semmi sem történt volna, érted? De azt akarom, hogy mindenki jelen legyen. Ha kell, a vécéből is rángass ki mindenkit.

- Rendben, Heinz - bólintott a férfi. - Azt hiszem, öt perc múlva kezdhethetjük is, nem kell több idő.

Kiment az irodából, Wegemann pedig fürgén lejegyzett néhány dolgot egy papírlapra. Azután ő is elhagyta az irodát.

Az irányítóteremben a szokott hangzavar fogata. Egyetlen pillanatig habozott, hogy vajon helyes volt-e pont itt összehívnia a villámértekezletet, de később megnyugodott. Tényleg fontos volt, hogy a repülésirányítók is hallják, miről van szó. Felment az ügyeletes főnök emelvényére, letette a pultra a papírt, amit magával hozott, és felemelte a kezét. Az ajtón keresztül már szállingóztak befelé mindazok, akiket összehívott.

- Figyelem, fiúk - mondta hangosan. - Az imént egy telefonáló bejelentette, hogy a Lufthansa 687-es Tel Aviv-i járatán pokolgép van. Ellenőrizni nem tudjuk az információt, de a mi szempontunkból ez nem is lényeges, ezzel majd a rendőrség foglalkozik, meg az izraeli hatóságok. Ami minket illet, ettől a pillanattól kezdve megsokszorozott figyelemmel kell

dolgoznunk. Minden, ismétlem, MINDEN még fel nem szállt gépet át kell ellenőrizni. Nem kockáztathatunk semmit sem. Ha gyanús csomagot találtok, azt vissza kell tartani, és átadni a Bundeswehr különleges csoportjának. Majd ők megvizsgálják. Ha robbanóanyagot, vagy bármi mást találnak, ami nem oda tartozik, tudni fogják, mi a teendőjük. A mi dolgunk viszont az, hogy egyetlen gép se hagyhassa el a Fraportot anélkül, hogy át ne kutattuk volna. A késésekért ne fájjon a fejetek, azért majd én tartom a hátam. Még egy fontos dolog: nem szabad kitudódnia, miért van késés a felszállásokban. Még akkor sem, ha az utasok zúgolódni kezdenek. Nem hiányzik egy pánik a terminálokban, értitek? Inkább tegyetek úgy, mintha amolyan olasz sztrájkot tartanátok. Azt még megbocsátják az emberek. És az még az esetleges itt ólálkodó terroristáknak sem szúrhat szemet. Értettétek?

Halk moraj volt a felelet. Wegemann tudta, hogy most már minden beosztottja, még azok is, akik nem tartoztak közvetlenül öhozá, tudja, mit kell tennie. A frankfurti nemzetközi repülőtér ettől a perctől kezdve egyetlen járatot sem indíthatott el tüzetes átvizsgálás nélkül.

20. Tiberias, Izrael

Szinte bombaként robbant a hír, amely Németországból érkezett. A Ben Gurion reptér légiforgalmi ügyeletes sokkal gyakorlottabb volt frankfurti kollégájánál, hiszen Izrael állandó veszélyben volt fennállása óta, és az ehhez hasonló helyzetekre is felkészültek. Itt nem kellett kapkodni, itt mindenki pontosan tudta, mi a teendője. Jól begyakorolt drill szerint folytak az események, az irányítás átadta a kapott információt a repülőtér távolabbi, katonai részlegének, ahol azonnal riasztották a kimondottan erre a célra fenntartott őrzőjáratot. A bombahír vétele után nem egészen tíz perccel négy felfegyverzett F15-ös szállt fel, és indult el egyenesen északnyugat felé, hogy szükség esetén már akkor érintkezésbe léphessen a Lufthansa-géppel, amikor az behatol a tenger fölötti légtérbe. Ugyanakkor az ügyeletes külön vonalon értesítette a légierő főparancsnokának a vezérkarát is, mert az érvényben lévő utasítások értelmében semmilyen hasonló akciót nem hajthattak végre Dan Halutz tudta és jóváhagyása nélkül. A tábornok, elődeitől eltérően, maga is aktívan repült még mindig, és bár ő maga nem vett részt ilyen elfogási akciókban, a gyakorlatokat mindig személyesen vezette. A gépezet úgy működött, mint valami nagyon precíz óramű, és ez így is volt rendjén, hiszen az államra leselkedő veszélyek közepette senki sem engedhetett meg magának semmiféle lazaságot.

Bevett szokás volt az is, hogy miután az efféle információkat a lehetőségek határain belül ellenőrizték, a sajtónak is tovább adták azokat. Így a Kol Izrael⁶¹ már a délelőtti hírekben bementa az eseményt, ígérve, hogy továbbra is informálja a hallgatóságot a fejleményekről. Izraelben szinte mindenki tisztában volt vele, hogy ha a hír igaz, és a Lufthansa gépén valóban robbanóanyag rejtőzik, akkor vagy eltérítik a gépet, és valószínűleg a ciprusi Larnacában kényszerítik leszállásra, hogy tüzetesen átvizsgálhassák, mielőtt továbbengedik, vagy... Nos igen, a másik lehetőséggel is tisztában volt mindenki. A légierő, ha azt tapasztalja, hogy a gép nem engedelmeskedik - márpedig ez azt jelentené, hogy terroristák kezére került, akik fittyet hánynak mindenféle utasításra - akkor nem fognak habozni, és egyszerűen lelövik. Kétháromszáz ártatlan életbe fog kerülni az akció, de ez még mindig jobb, mintha tízezreket fenyegetne veszély Tel Avivban.

⁶¹ Izrael Hangja

Hogy a világ közvéleménye mit fog szólni egy ilyen drasztikus lépéshez, azt nem volt nehéz kitalálni. Izrael viszont már hozzászólt ahhoz, hogy a legnyilvánvalóbb önvédelmi intézkedéseit is kemény bírálat követi. A négy éve folyó Intifáda⁶² néha olyan lépésekre kényszerítette az ország vezetését, amelyek visszatetszést keltettek a világban. Így volt ez az ünnepekkor rendszeresen életbe lépő határárlattal is, amikor a palesztinoknak megtiltották a belépést Izraelbe, és így történt a nagy lendülettel épülő, sokat vitatott biztonsági fallal is. Holott bizonyított tény volt, hogy ahol már megépült a fal, ott óriási arányban csökkent az öngyilkos terroristák beszivárgásának a veszélye.

A rádió valóban szinte percről percre követte az események alakulását, és így a tizenegy órai hírekben már tudott dolog volt, hogy a Lufthansa 687-es járata Larnacában landolt ellenőrzésre. A légierő elfogó vadászgépeit visszarendelték támaszpontjukra, és a feszültség érezhetően csökkent. Abban mindenki biztos volt, hogy a ciprusi hatóságok a legkisebb gyanú esetén is visszatartják a repülőgépet, vagy pedig visszairányítják kiindulási helyére, Frankfurtba. Így vagy úgy, de Izrael fölül elmúlt a közvetlen veszély. A déli hírmagazin első híradásában pedig már azt is közölhették, hogy a riasztás hamis volt, mert az átvizsgált utasszállítón semmilyen robbanószerkezetet nem találtak, így folytathatta útját Ben Gurion repülőtérre, ahol röviddel déli egy óra után landolt.

Az azonban még mindig nyílt kérdés volt, milyen szándék vezette az ismeretlen telefonálót. Miért vezette félre a németeket, rajtuk keresztül közvetetten pedig az izraelieket? Milyen VALÓSÁGOS akcióról kívánta elterelni a figyelmet az az ember, aki rövid időre riadókészültségbe helyezte az izraeli légierőt? Ezekre a kérdésekre egyelőre hiába vártak választ. Szakszerű és részletes nyomozást kellett végezni Németországon belül. Az pedig legalábbis pár napot fog igénybe venni. Izraelnek megvoltak a maga gondjai, közeledett az ünnep⁶³ is, amikor ismét érvénybe lép a határárlat, úgyhogy a Lufthansa-eset egyelőre a háttérbe szorult.

Ilyenkor, az őszi ünnepek táján izraeliek ezrei, sőt tízezrei készülődtek vakációzni. Voltak, akik az utolsó percben szereztek be egy repülőjegyet valamilyen ciprusi vagy törökországi utazáshoz, esetleg Európa valamilyik fővárosába, de számosan voltak olyanok is, akik egyszerűen a Sínai-félsziget turistaközpontjaiba igyekeztek autóstól-családostól. Általában az Eilathoz közel eső Taba volt az úticél, de akadtak olyanok is, akik a távolabbi Nueibába vagy Sharem-a-Sheikh-be igyekeztek a Vörös Tenger kínálta fürdözést és bújárást élvezni.

Napokkal azután, hogy a német légitársaság gépe szerencsésen megérkezett végcéljához, javában tartott az ünnep, és az izraeli közvélemény teljesen megfeszült az esetről. Avner Ben Shaul tábornok is megengedhette végre magának, hogy kivegyen néhány szabadnapot. Úgy érezte, ösidők óta robotol, és a sátoros ünnep utolsó napjának előestéjén végre fellélegezhetett. Feleségével sétált Tiberiason, a Genezáreti tó partján.

- Nagyon kimerült vagy? - kérdezte együttérzően az asszony, amikor megálltak a móló végében, és a tó tulsó partján fekvő En Gev kibbuc vibráló fényeit bámulták.

- Nem vagyok éppen kimerült - felelte a férfi. - Nem tudom, hogyan magyarázzam. Zsong a fejem az elmúlt hónapoktól. Úgy érzem magam, mintha egy szellemet szabadítottam volna ki a palackból. Közhelynek tűnhet - mondta, és rágyújtott egy cigarettára. - Te biztosan értelmezni tudnád ezt az állapotot, hiszen pszichológus vagy. Csakhogy egyrészt nem mondhatok el neked szinte semmi részletet, másrészt pedig olyan bizarr ez az egész, hogy azt hiszem,

⁶² A palesztin arabok fegyveres felkelése

⁶³ A Szukkot, vagyis a Sátoros Ünnep

neked is gondot okozna a megfejtés. Nurit... Kiagyaltam valamit, és most olyan helyzetben vagyok, mint a Gólem megteremtője. Félek, hogy összeroppanok a teher alatt.

- Megértelek - simult hozzá gyengéden a nő. - ne félj, nem faggatlak, Avner. Engem nem érdekelnek a titkok. Csak aggódom miattad. Robertnek elmondtad már ezt?

- Alig látom - dörögte a férfi. - És neki is megvan a maga gondja-baja. Ha jól tudom, most éppen Londonban van. Ha meg visszajön, akkor is a feje búbjáig el lesz foglalva. Egyetemi előadások, satöbbi... Tudod, mennyit vállal mindig. Néha többet is, mint én - nevette el magát.

- Csak mellette nem áll egy ilyen kiváló asszony, amilyen te vagy. Látod - kapta fel a fejét Avner - vele kellene foglalkoznod. Én megoldom a magam gondjait, de Robert egyszerűen elfecséreli az életét. Ezek a futó kapcsolatok nem neki valók. Nem ismersz egy jóravaló, magányos nőt, aki illene hozzá?

- Jól tudod, hogy nem szeretek ilyesmikkel foglalkozni - felelte szintén nevetve Nurit. - Nem vagyok kerítőnő. Sem házasságközvetítő. Robert viselt dolgai nekem sem tetszenek, de annyira nem vagyok vele közeli viszonyban, hogy beleszólhatnék. Még tanácsal sem. Felnőtt ember, elméletileg tudnia kellene, mit vállal. Ha meg nem tudja, az az ő privát belügye. Mindaddig, amíg össze tudja egyeztetni a magánéletét a karrierjével, senki sem avatkozhat közbe. És azon túl sem nagyon. Nincs kedved visszamenni a szállodába?

- Menjünk - bólintott Ben Shaul. - Alig látok már az álmosságtól. Neked van igazad, többet kellene pihennem. Gyere.

Mire visszaértek a hotelbe, már alig lézengett egy-két vendég a hallban. A vacsoraiddő rég elmúlt, és akik még ébren voltak, azok a tóparti lokálokban kerestek szórakozást, vagy a szobájukban nézték a tévé ünnepi adását. A házaspár ma este, hosszú idő után, végre egymással akart törődni. Gyermekeik már nagyok voltak, erre a hosszú hétvégére sem jöttek velük, és ők ketten kissé izgatottan várták az együttlétet.

Hosszasan, minden másról megfeledkezve szeretkeztek a szoba félhomályában, felidézve rég elmúlt fiatalságuk hangulatát, vonzását. Üdítőleg hatott mindkettőjükre ez az intim együttlét, és Avner végre úgy érezte, valóban ki képes szakadni a közelmúlt megfeszített tempójából. Amikor már félálomban pihegtek egymás karjában, arra gondolt, hogy ezentúl egészségesebb életmódot akar folytatni. Nem kevesebb munkával, mert azt nem engedhette meg magának, de jobb időbeosztással. Érezte az évek súlyát a vállán, és tudta, hogy egyedül ő maga képes változtatni a ritmuson.

Csak hajnal felé szenderedett el. Nurit már régóta nyugodtan aludt mellette, amikor végre őt is elnyomta az álom. És amikor félórával később idegesen megszólalt az éjjeliszekrényén a mobil-telefon, úgy érezte, csak másodperceket aludt.

- Halló, ki az? - illesztette a füléhez a készüléket.

- Ashkenazi - hallatszott a vonal túlsó végéről az ismerős hang. - Avner, ne haragudj, hogy ilyenkor zavarlak, de szükség van rád.

- Miért, mi történt? - ébredt fel teljesen Ben Shaul, és kikászálódott az ágyból. Kiment az erkélyre, hogy ne zavarja fel a beszélgetéssel a feleségét.

- Katasztrófa történt - felelte a vezérkari főnök helyettese. - Tabában ismeretlen tettesek felrobbantották a Hilton szállót. Úgy, mint Oklahoma Cityben annak idején, teherautóba rejtett pokolgéppel. A hotel egyik szárnya teljesen összeomlott. Már megindult a mentés, a mieink is ott vannak. Az egyiptomiak berezeltek, képtelenek értelmesen cselekedni. Szükség volna a Planet Guardra.

21. Washington D.C.

Ezen a reggelen éppúgy, mint az elmúlt négy esztendő majdnem minden reggelén, George W. Bush elnök már korán, hat óra körül a Fehér Ház ovális szobájában tartózkodott. Számára mindig hajnalban kezdődött a munka, és ezt a tempót nem csak önmagától követelte meg, hanem az egész kormányzattól. Most különleges oka volt a korai kezdésre. Három hét volt már csak hátra a választásokig, amelyeken eldől, hogy vajon ő folytatja-e majd újabb négy esztendeig a világ egyetlen szuperhatalmának a vezetését, vagy arra kényszerül, hogy átadja a stafétabotot vetélytársának, a demokrata John Kerrynek. A kihívást nem kimondottan a közelgő elnökválasztás jelentette Bush számára, hanem inkább az, amit jelszavának tartott: a külső és belső biztonság, a terror elleni könyörtelen háború.

Igyekezett rendet teremteni az íróasztalán lévő irathalmazban, és ugyanakkor a saját gondolatai között is. Egyik fő aggálya az volt, amit eddig saját magán kívül csak egyetlen embernek, Condoleezza Rice nemzetbiztonsági főtanácsadónak fogalmazott meg: attól tartott, hogy ellenfele, Kerry szenátor ellene fogja fordítani a saját fegyverét, és számon kéri tőle, hogy a legfőbb ellenségnek tekintett Oszama bin Laden még mindig nem került kézre. Egy efféle akciónak a választásokra gyakorolt valós hatását nem lehetett figyelmen kívül hagyni, bár Bush igazából nem ettől tartott.

Halk kopogás hangzott az ajtó felől, majd, válaszra sem várva, belépett Dr. Rice. Minden közvetlen munkatársa közül, az elnök őt kedvelte a leginkább, mert értelmes embernek tartotta, aki sohasem vitt bele érzelmeket a munkájába.

- Jó, hogy jön, Condi - üdvözölte Bush a nőt. - Szükségem van a maga éleslátására.

- Mint mindig, igaz? - nevette el magát a nemzetbiztonsági főtanácsadó. - Jó reggelt, elnök úr. Látom, ismét hajnalok hajnalán kezdte a munkát. Mondja, ön sohasem pihen?

- Hmm. Ha nem vigyázok, lesz bőven alkalmam pihenni - felelte Bush. - Kerry és társasága alig várja, hogy a nyakam köré tekerhesse a kötelet. És közben teljesen megfélemlenek arról, hogy mi ennek a munkának a leglényegesebb célja. Mondja, Condi, maga szerint mik az esélyeim?

- Elnök úr, itt az én privát véleményem nem sokat nyom a latban. Talán még az sem, hogy a statisztikák és a közvéleménykutatások szerint a televíziós párbaj néhány százalékkal az ellenfél javára dőlt el. Ön is tudja, hogy mennyit lehet adni az efféle adatokra. De ha már engem kérdezett, hát megmondom: Kerry szerintem nem alkalmas arra, hogy az Egyesült Államokat vezesse. És ezt a választók nagybőbbik hányada is tudja. Azt hiszem, november másodikán pontosan az az eredmény fog megszületni, amelyre mindnyájan számítunk. Vagyis ön marad további négy évre ennek a háznak a lakója.

- A rabszolgája, Condi - javította ki az elnök. - Maga ismer engem. Tudhatja, hogy nem a pompa kedvéért indultam négy évvel ezelőtt az elnökválasztáson. Engem jóformán nem érdekel, hogy minek szólítanak, és az sem, hogy a világ államfői kollégájuknak tekintenek-e, vagy sem. De ha kiejtem a kezemből a kormányrudat, tartok tőle, hogy Amerika vissza fog esni, és akkor már az sem fog számítani, hogy ez az ország maradt a világ egyetlen számottevő nagyhatalma. Condi, maga okos nő. Ennek megfelelően tudja, hogy mi a tét. Ha most Kerry kerül ide, a helyembe, akkor a hadseregünk hónapokon belül fülét-farkát behúzza fog kikullogni Irakból. Az pedig egyértelműen a terror győzelme lenne. Magának bizonygassam, hogy nem világuralmi törekvések miatt, vagy a kőolaj kedvéért vagyunk ott? Magának magyarázzam, hogy nem hiába esett el ott ezer katonánk?

- Nem, elnök úr, nekem nem kell mindezt bizonygatnia - felelte Condoleezza Rice. - Én ugyanolyan jól tudom mindezt, mint ön. Igaza van.

Újabb kopogás hallatszott a bejárat ajtó felől. Az elnök tudta, ki akar belépni, hiszen ő maga rendelte ide ma reggelre Porter Gosst, a CIA új igazgatóját.

- Bejöhet - szólt hangosan, mire az ajtó kinyílt, és belépett rajta az ősz hajú, szemüveges férfi, aki Busht mindig Gregory Peckre emlékeztette.

- Jó reggelt, elnök úr, jó reggelt, Dr. Rice - szólalt meg halk, de határozott hangon Goss. - Elnök úr - fordult egyenesen Bush felé - ön azzal bízott meg engem, hogy a lehető legvilágosabb és legpontosabb információkat hozzam a világ eseményeiről.

- Üljön csak le oda, Porter - intett az elnök - és hagyja a formalitásokat. Igen, erre kértem magát, és most azt kívánom, bárcsak az elődeimet is pontosan informálták volna tíz-húsz évvel ezelőtt. Akkor most nem tartanánk itt. Kérem, igyekezzen tárgyilagosan és velősen beszélni. Gondoljon arra, hogy maga most nem az Egyesült Államok elnökével beszél, hanem egy kollégájával, akivel eredményesen és hatékonyan kell együtt dolgoznia. Összegezzünk: miként fizette le a franciákat Szaddam Husszeinek? Mi rejlik az „olajat élelemért”⁶⁴ mögött? Igaz az, hogy az ENSZ ebből fizette ki az oroszoknak Irak tartozásait? Mi történik Izraelben? Sharon meddig bírhatja a jobbról is, balról is ránehezedő nyomást? És meddig állhatja a sarat Arafat? Mi az az információ Pakisztánról? Igaz lenne, hogy a radikálisok forradalomra készülnek, és meg akarják buktatni Musharrafot? Mi történik Európában? Mert az nyilvánvaló, hogy a szociális terheket nem sokáig bírják. De vajon mit lépnek, mielőtt összeomlanak?

Az elnök kényelmesen hátradőlt, és a tekintetével fürkészte a CIA-igazgató arcát. Tetszett neki ez az ember, és még mielőtt az megszólalhatott volna, Bush már tudta, jó választás volt őt kinevezni a Központi Hírszerző Ügynökség élére. Sokkal alkalmasabbnak tűnt, mint a nyáron lemondott Tenet. Goss leült az elnökkel szemben, térdére helyezte és kinyitotta a táskáját, és egy vaskos iratcsomót szedett ki belőle. Szemüvege fölött előbb Bushra, majd Dr. Rice-ra pillantott, aztán beszélni kezdett.

- Nos, elnök úr, a helyzet sokkal komolyabb és élesebb, mint azt bármelyik liberális lap megírhatná. Bin Ladennel kezdeném. Ez az ember egyszerűen eltűnt, mint tű a szénakazalban. A huszonöt millió dolláros vérdíj, amit a fejére kitűztünk, noha annyit ér, mint tíz vagyon, nem bizonyult elégnek arra, hogy akár az afgánok, akár a pakisztániak kiadták volna. Igaznak bizonyul a mondás, hogy aki nekünk nem több, mint terrorista, az nekik nemzeti hős. Egyáltalán, azt sem sejtjük, hogy hol rejtőzik. Ha közel férközünk hozzá, ugyanakkor észre kell vennünk, hogy neki is pontos információi vannak mirőlünk. Szinte jobban tudja, mit fogunk cselekedni, mint mi magunk, és szerintem ez arra utal, hogy az al-Kaidának mindenütt vannak beépített emberei. - Igazított a szemüvegén, azután folytatta. - Ami Sharont illeti, a State Department igyekszik nyugtatni, de vannak olyan jelek, amik arra vallanak, hogy izraeli barátaink sem hiszik el az őszinte jószándékunkat. Mellesleg nekem az a privát véleményem, hogy sok tekintetben igazuk van. Nem tudom, mit tennénk mi, amerikaiak, ha az országunkon belül olyan terrorcselekmények történnének, mint Tel Avivban, Jeruzsálemben, Beer Sheván. És mindezt egy olyan senkiházi miatt, mint Arafat. Ezt az embert egyszerűen nem lehet megfékezni. Évtizedek óta tartja sakkban a Közel-Keletet, és ezalatt az idő alatt tekintélyes

⁶⁴ Az ENSZ határozata értelmében, az 1991-es Öböl-háború veszteseként, Irak csak korlátozott mennyiségben, évi kétmilliárd dollár értékben exportálhatott kőolajat, és az ebből befolyt összeget népjóléti célokra kellett fordítania. Szaddam Husszeinek köztudottan nem tett eleget ennek a követelménynek, hanem újra felfegyverezte Irakot

vagyont harácsolt össze a saját népe vérén. Még csak az sem zavarja, hogy ő maga nem palesztin származású⁶⁵. Valahogyan úgy viszonyul a palesztin üggyhez, mint annak idején Hitler a német nép ügyéhez⁶⁶. Bízik az ENSZ nyugatellenes hangulatában, és pontosan tudja, hogy Kofi Annan⁶⁷ ugyanolyan korrupt, mint Szaddam Husszein volt.

Az elnök felkapta a fejét. Meglepte Porter Goss nyílt beszéde, őszinte hangja, és iménti érzése, hogy a legmegfelelőbb ember került a CIA élére, csak erősödött ezután a kijelentés után. Ugyanakkor Condoleezza Rice is bólintott. Neki is tetszett Goss célratörő beszédstílusa.

- Elnök úr - folytatta az igazgató - sajnos arra a pontra jutottunk, hogy technikailag le tudnánk győzni világ összes országát, de a liberalizmussal szemben tehetetlenek vagyunk. Ez az irányzat látszólag humanus, de valójában belülről bomlasztja az emberi társadalmat. Belementünk az Irak elleni háborúba, és először a történelem során, úgynevezett „humanus” harcot vívtunk. De a sajtó nem látszik észrevenni azt, hogy emberi életet kímélünk meg, hogy élelemhez, ivóvízhez, gyógyszerekhez juttatjuk az iraki lakosságot, hogy igyekszünk biztosítani a mindennapi élet biztonságát, hanem azt szajkózza, hogy nem csak piros meg zöld lámpák léteznek, hanem közben a sárgától a szürkéig mindenféle szín és árnyalat. Kerry, Moore, Edwards és társaik mesterien maguk mellé állították a médiákat, és ez szerintem oda vezet, hogy nem Irakban vagy Afganisztánban veszítjük el a terror elleni háborút, hanem ITTHON. Ha maguk az amerikai politikusok gyártanak hamis ideológiákat, akkor tehetetlenek vagyunk. A vége az, hogy nem bin Laden, Arafatot, vagy a hozzájuk hasonló gyilkosokat kiáltják ki terroristáknak, hanem önt, elnök úr, és önnel együtt az egész amerikai hadsereget. Akár úgy is fogalmazhatnánk, hogy Amerikát, de még inkább ennek az irodának a bérlését eladták egy tál kocsonyáért. Az ön kezét lehetetlen módon megkötö a törvény, pedig mi pontosan tudjuk, hogy vagy lépünk, vagy veszítünk. Vége a kísérletezések korának, uram. Ha már a Fülöp-szigeti és a spanyol kormányok is megalkusznak a terroristákkal, akkor reménytelen vállalkozás megtalálni tizenötezer gyilkost hárommilliárd muszlim között. Elvileg kivihető volna, a gyakorlatban azonban nehezebb, mint mezítláb megmászni a Kilimandzsárót. A hírsatornak tele vannak a terror-cselekményekkel, de valójában nem is ez az aggasztó, hanem az, amiről NEM beszélnek. Sem a CNN, sem a Sky News. Hogy naponta több tucat terrortámadás éri a világ országait, és egyetlen év leforgása alatt több, mint ezeregerszáz ilyen cselekményt hiúsítottunk meg csak itthon. Hogy ez milyen terheket ró ennek az országnak a gazdaságára, arról nincs adat. De nyilvánvaló kell, hogy legyen, hogy ha nem akarunk összeroppanni a terhek alatt, akkor haladéktalanul cselekednünk kell.

- Ebben igaza van, Porter - mondta elgondolkodva Bush - hiszen én magam sem gondolkodom másként. Csakhogy ehhez először meg kell nyernem az elnökválasztást.

- Ha erre vár, elnök úr, akkor elkésik - ingatta a fejét Goss. - Már az is egy valóságos csoda lesz, ha a választásokig nem történik semmi idehaza. Ne feledje el, kikkel állunk szemben. Olyan magukból kivetkőzött emberformájú állatokkal, akik képesek egy videokamera előtt késsel lefejezni egy élő embert. Gondolom, ön is látta a felvételt. Én, őszintén szólva,

⁶⁵ Eredeti nevén Mohammed Yasser Abdul-Ra'ouf Qudwa Al-Husseini, 1929-ben született a Gázai Övezetben. A köztudat csak a ciszjordániai arabokat tartja palesztinoknak

⁶⁶ A náci német állam vezére az ausztriai Braunauban született 1889 április 20-án, Alois Schickelgruber és Klara Hitler gyermekeként

⁶⁷ A ghánai születésű Kofi Annan az ENSZ hetedik főtitkára, 1997 január elsején foglalta el hivatalát. 2001 június 29-én a Közgyűlés, a Biztonsági Tanács ajánlására, közfelkiáltással újabb mandátumot adott a főtitkárnak, amely 2006 december 31-én jár le

majdnem elhánytam magam. - Szemmel láthatólag megborzongott. - Tegyük fel, hogy megússzuk bonyodalmak nélkül, és ön megnyeri a választásokat. Újabb négy évig az ön kezében lesz az irányítás. És akkor? Merre lép? Világszerte Amerika-ellenes hangulat uralkodik, ugyanakkor az iszlám soha nem látott ütemben erősödik. Mialatt mi, az úgynevezett nyugati civilizált világ, egymással vitatkozunk, hogy mi volna helyes, és mi nem, addig a muszlimok egyesülnek Allah körül, és ebben az esetben teljesen mindegy, hogy egy síita legszívesebben egy kanál vízben megfojtana egy szunnitát. Számukra mi vagyunk a „nagy sátán”, míg Izrael, a mi egyetlen szövetségünk abban a térségben, a „kis sátán”. Ugyanígy viselkednek a keletiek is. Egységbe kovácsolódnak, mialatt a nyugati civilizációk, „istentelen” és eltúlzottan liberális eszméikkel, egyszerűen belesétálnak az előkészített csapdába. Ez pedig egyértelműen a terroristák malmára hajtja a vizet. Azt már megtanulták, hogy elegendő a tűzben tartani a vasat, és minél tovább fenntartani a feszültséget. Az idő nekik dolgozik, nem nekünk. Jelenleg ott tartunk, hogy ha bárhol, akár a leglakatlanabb helyen is, felrobbantatnának egy úgynevezett „piszkos bombát”⁶⁸, elérnék a kitűzött célt, és az Egyesült Államok népessége százhatvan-nyolc irányban húzna szét. A lényeg nem a gyilkolás a jelen esetben, hanem a jelenléttel való tüntetés. Bebizonyítani, hogy itt vannak, közöttünk, és bármikor képesek a cselekvésre. Az iménti példám a piszkos bombával nem véletlen. Ezzel azt akartam jelezni - illetve, nem is én, hanem ők - hogy gyakorlatilag bármikor, bármilyen fegyverre szert tudnak tenni, hiszen ott vannak a nemzetközi fegyverpiacon, csempészkednek, lepénzelnek magasrangú diplomátákat és tudósokat, és csak azt nem tudják megszerezni, amit nem akarnak birtokolni. Uram, mi követjük ugyan minden mozdulatukat, de cselekvésképtelenek vagyunk, egyszerűen azért, mert a CIA-nak nem ez a feladata. Ami minket illet, nem vagyunk biztosak abban sem, hogy a tolmácsaink helyesen és pontosan fordítják le nekünk az összes jelentést. És miért? Mert a muszlimok közül toborozzuk a tolmácsainkat, akiknek képtelenek vagyunk a fejébe látni, és meghatározni, hogy vajon ideológiailag nem az ellenséghez tartoznak-e, nem a terroristáknak dolgoznak-e. Más forrásaink egyszerűen nincsenek.

Bush sokáig elgondolkodott Goss szavain. Nagyon sok igazságot fedett fel előtte ez a férfi. Az elnök más körülmények között elégedett lehetett volna ezzel a beszélgetéssel, de a jelen esetben pontosan tudta, hogy elégedettségre a leghalványabb oka sincs. Itt ül vele szemben ez az ember, akit nem érdekelnek a politikai nézetek, aki kizárólag szakmailag taglalja az eshetőségeket. Szinte könyörög neki, hogy tegye meg a megfelelő lépést. De vajon mi legyen az a lépés?

- Mondja, Porter, maga szerint most mi volna a leghelyesebb?

- Uram, ebben az esetben csak a magánvéleményemet mondhatom el - felelte őszintén a CIA igazgatója. - Nem áltatom magam azzal, hogy képes lennék belelépni az ön cipőjébe. De szerintem most, amikor a fehér ember alig több, mint nyolc százalékát képezi a világ népességének, és amikor a nyugati civilizáció bástyái inkább egymás ellen harcolnak, mint egymásért, abba a kényszerhelyzetbe kerülünk, hogy jobb cselekedni, mint előre mérlegelni a cselekedeteink esetleges következményeit. Még akkor is, ha ez hálátlan feladat.

- Igaza lehet - bólintott az elnök. - Condi? - fordult a nemzetbiztonsági főtanácsadó felé. - Magának mi a véleménye?

A nő nem válaszolt azonnal. Nyílt tekintetét egyenesen az elnökre szegezte, arcán semmiféle érzelem nem tükröződött. Csak több percnyi hallgatás után szólalt meg, a hangja szokatlanul halk és kimért volt.

⁶⁸ Radioaktív anyagokkal szennyezett, de nem nukleáris robbanószerkezet

- Elnök úr, azt hiszem, követnem kell Porter példáját, és kíméletlenül ki kell mondanom az igazságot.

- Ez a nap, úgy látszik, a kíméletlenség napja - nevetett fel ironikusan Bush. - Mondja csak, én ma már mindent kibírok.

- Nos, akkor kimondom, amit gondolok - bólintott Dr. Rice. - Éppen most fogalmazódott meg bennem az, amit már egy ideje érzek: akár megválasztják önt újra, akár nem, lassan véget ér az én szerepem, és le kell köszönnöm. A játéknak vége. Amerikai vagyok, és pontosan tudom, hogy a hazámnak most cselekednie kell, akár egyedül is, vállalva a hálátlan szerepkör minden ódiáját. Ellenkező esetben megsemmisülünk. Ezek nem pusztá szavak, elnök úr - sietett hozzátenni, mivel látta, hogy Bush felhúzza a szemöldökét - hanem a kegyetlen valóság. Eljutottunk oda, hogy az Egyesült Államok a világ rendéségévé lépett elő. Vagy oda süllyedt, nézőpont kérdése. Az ENSZ nyíltan Amerika-ellenes. Mi adunk nekik helyet itt, New Yorkban, évente befizetjük a ránk eső egymilliárd dolláros tagdíjat, ami magasabb, mint a többi tagállamé, és ez a szervezet minden szégyenérzet nélkül ELLENÜNK használja fel azt a pénzt, amit TÖLÜNK kap. És tudja, mi a vicces ebben? Az, hogy mindezt olyan komoly arccal teszik, hogy néha az az érzése támad az embernek, azonnal elnevetik magukat. Mi tudjuk, hogy ők ellenünk vannak, és ők tudják, hogy mi tudjuk ezt. Mintha hamiskártyások játszanának egymás ellen, akik minden trükköt kívülről ismernek. Röviden és velősen: Oroszország kétségbeesetten keresi a kiutat a gazdasági káoszából, Európa bűnbakot keres, hogy ezzel palástolja a saját gyengeségét, az arab világ pedig, sunyin mosolyogva, céltáblát keres, hogy fenntarthassa a „hagyományokat”, és folytathassa az agymosást a saját népessége körében. Persze, az okosabb arabok már tudják, hogy a történelmet nem lehet visszafordítani, de ez nem gátolja meg őket abban, hogy tovább játsszák kisded játékaikat. Szaúd-Arábiában, amely „hivatalosan” a mi szövetségeseünk, az uralkodó család éjjel-nappal attól retteg, hogy kitör egy lázadás, és ők megbuknak. Kína és India, a világ két legnépesebb állama ötven éven belül úgy leghagy bennünket, mintha nem is léteznénk. Gazdaságilag és katonailag egyaránt. Már csak elszigetelt országok léteznek, amelyek felvállalják a velünk való szövetséget, és komolyan is gondolják azt. Nagy-Britanniában Blair miniszterelnök lehetetlen helyzetbe került. Jóformán már csak Izraelre támaszkodhatunk, de nem szabad elfelejtenünk, hogy a zsidó állam is nehéz helyzetben van a négy éve tartó Intifáda miatt, ami felemészti a költségvetésének a tetemes részét. A terroristák pedig? Nos, ők nyugodtan készülgetnek mindenféle akcióra, és jelenleg már azzal is megelégszenek, hogy cselekvés helyett csak fenyegetőzzenek, mert nekik mindössze két dollár egy videókazetta, amelyen bin Laden szónokol, de ugyanakkor nekünk a készenlét csillagászati összegekbe kerül. Anyagilag akarnak kiéheztetni minket, mint a középkori várostromlók. És tudják, hogy cselekednünk kell, mert a végtelenségig nem lehet fenntartani a jelenlegi állapotot.

- Várjon csak - szakította félbe az elnök - várjon csak. Valamit nem értek. Ezek szerint maga azt hiszi, hogy jelenleg nincs közvetlen terrorveszély Amerikában?

- Gyerekség volna azt hinni, hogy nincs - felelte a nő. - Igenis van, és a fejemet teszem rá, hogy több terv is előrehaladott stádiumban van. De a terroristák most jobbnak látják nem támadni, egyszerűen azért, mert a kivárás is meghozza azt az eredményt, amit várnak, valamint azért is, mert ártatlan civileket halomra gyilkolni nem a legjobb propaganda. Ezt már megtanulták szeptember tizenegyedike után.

- Condi, mennyiben segítené rajtunk, ha el tudnánk kapni mondjuk bin Ladent?

- Semennyiben - felelte őszintén Dr. Rice. - Oszama bin Laden jelenleg már inkább a terroristák jelképe és kabalája, mint gyakorlati vezére. Valahogy úgy, mint Kubában Fidel Castro. Higgye el, elnök úr, hogy itt már nem meghatározott személyekről van szó, hanem eszmék összecsapásáról. Ha megölnénk bin Ladent, az nem oldaná meg ezt a huszonkettes csapdáját, hanem misztifikálná a nevét, és tízezrével gyűjtene újabb híveket az eszméje köré. Egyetlen megoldás az volna, ha ÉLVE sikerülne elfogni, és bíróság elé állítani. A baj inkább az, hogy az amerikai nép sem látja tisztán a helyzet veszélyességét. Ha lépünk, a világ ordibálni kezd majd, hogy megint az Egyesült Államok akar lenni a világ rendőrsége. Ha nem cselekszünk, akkor végünk. Beleesünk a saját demokráciánk kelepcéjébe, mert lassan minden államunkban nyüzsgönek a terroristák. Nem túlzok, elnök úr. A modern technika segítségével beépültek mindenhová, hiszen Porter is erről beszélt. Tetszik vagy sem, ellenségként kell őket kezelnünk. Mindazokat az arab származásúakat, akik letelepedtek az Egyesült Államokban, és itt élnek, dolgoznak. Mindenki potenciális ellenség.

- Condi, ebbe belebukhatok - jelentette ki szomorúan Bush. - Még ha meg is választanak újra, ezt a tésztát nem tudom beadni a Kongresszusnak. Ki fogják törni a nyakam. Porter, maga mit gondol?

- Sajnos, így van, elnök úr - felelte a CIA igazgatója. - Ön tényleg lehetetlen helyzetbe kényszerült.

Ekkor megszólalt az íróasztali telefon. Bush megnyomta a kihangosító gombját.

- Elnök úr - hallatszott a hangszóróból Bush titkárnoijének az izgatott hangja - elnézését kérem, hogy meg kell zavarnom a megbeszélést, de a hírszerzés főnöke akar önnel sürgősen beszélni. Kapcsoljam?

- Igen - mondta az elnök. Sejtette, hogy valami nagy horderejű dolog történt, ami gyökeresen megváltoztathatja a jelenlegi helyzetet.

- Jó reggelt, elnök úr - hallatszott most egy férfihang. - Szigorúan bizalmas jelentésem van az ön számára.

Bush ismét megnyomta a kihangosító gombját, és ezzel egyidőben a füléhez emelte a telefonkagylót. Condoleezza Rice és Porter Goss feszült figyelemmel kísérték az elnök arcán megjelenő kifejezést, minden apró rezdülést, így az sem kerülte el a figyelmüket, hogy pár másodperc múlva az elnök elsápadt. Gépiesen bólintott, aztán halk, rekedt hangon csak ennyit mondott:

- Köszönöm, Richard. Egyéb nem is hiányzott. - Láthatóan remegő kézzel akasztotta vissza a kagylót, és két beszélgetőpartnerére nézett. - Az öcsém... Tallahassee-ben elrabolták⁶⁹.

Condoleezza Rice és Porter Goss egyszerre nyúltak a mobiltelefonjaik után. Mindketten érezték, hogy most, ebben a pillanatban válik valósággá az, amiről az elmúlt másfél órában úgy beszélgettek, mint valami futurisztikus, megvalósíthatatlan álomról. Közben az elnök ismét felvette a telefont, és idegesen tárcsázta az egyetlen számot, amely a jelen pillanatban segítséggel kecsegtethetett.

- Arik⁷⁰, itt George - szólt bele a kagylóba. - Nagy bajban vagyunk. Itt már csak ti, izraeliek segíthettek.

⁶⁹ Jeb Bush, George W. Bush öccse Florida állam kormányzója; Tallahassee: város Florida államban

⁷⁰ Ariel Sharon, izraeli miniszterelnök beceneve

- Mondd, George, mi a baj? - kérdezte az izraeli miniszterelnök, noha sejtette, hogy az Egyesült Államok elnöke nem akármilyen hírvja. - Miben segíthetünk?
- Hogy áll a Planet Guard indítása? - kérdezte Bush.
- Remekül - felelte Sharon. - Már túl vagyunk az első éles bevetésen. De miért kérdezed?
- Háború lesz, Arik - mondta az elnök, és részletesen beszámolt Sharonnak a történetekről.

22. Wuppertal, Németország

Két héttel a hamisnak bizonyult Lufthansa-riadó után, Németországban még mindig nem tudtak napirendre térni az eset fölött. A Bundespolizei⁷¹ széleskörű nyomozást indított annak a kevés kézzelfogható adatnak az alapján, ami a rendelkezésére állt, hogy megkísérelje elkapni a névtelen telefonálót, és kiderítse, milyen szervezethez tartozik, és mi volt a célja az álriadónak. A német hatóságok nagyon komolyan vették a dolgot, hiszen bármilyen, repüléssel kapcsolatos riadó ugyanúgy végződhetett volna katasztrófával is, olyan léptékű eseménnyel, amilyen a 2001. szeptember 11-i terrortámadás volt.

Kiváltképpen az izgatta a német rendőrséget, hogy mi célja lehetett éppen egy Izraelbe tartó légijáratral kapcsolatban szélnek eresztetni a kósza hírt. A két ország közötti baráti kapcsolatokat akarta-e aláásni? Ennek nagyon kicsi volt a valószínűsége, hiszen a diplomáciai kapcsolatok 1965-ös felvétele óta számtalanszor bebizonyosodott, hogy a két állam túl tudta tenni magát a náci időszak rémségeinek az emlékéen, és valódi, gyümölcsöző együttműködésre volt képes. A német ipar egyik célállomása volt Izrael, olyannyira, hogy például német hajógyárakban készültek az izraeli haditengerészet tengeralattjárói és egyéb hajóegységei.

Joschka Fischer külügyminiszter és Johannes Rau elnök legutóbbi jeruzsálemi látogatásai, illetve Silwan Shalom izraeli külügyminiszter berlini útja, jó alkalmat nyújtottak a kapcsolatok további mélyítésére, amit egyes szélsőjobbboldali körök nem néztek jó szemmel. De mindeddig semmilyen jel nem mutatott arra, hogy ez a pusztán formális rosszallás túlnőhetett volna a Bundestagban elhangzó beszédek szintjén. Németország, nagyon bölcsen, semleges álláspontra helyezkedett az izraeli-palesztin ellentét témakörében, egyformán bírálva mindkét felet az erőszakos túlkapásokért.

Viszont maga a tény, hogy a névtelen telefonáló kiejtése idegenszerű volt, figyelmeztetés volt. Ugyanúgy, ahogyan Európa más országaiban, Németországban is sok idegen tartózkodott, többé-kevésbé legálisan. Nagy volt a valószínűsége annak, hogy ezek közül az emberek közül egyesek kapcsolatban állhatnak olyan terrorszervezetekkel, mint az Iszlám Felszabadító Hadsereg. A rendőrség ezen a szálon indította meg a nyomozást, felhasználva minden lehetséges információt, amit a franciák, a britek vagy a belgák a rendelkezésére tudtak bocsátani.

Hosszú napokig egyhelyben topogott a kutatás. Semmilyen kézzelfogható nyom nem mutatkozott, amely közelebb hozta volna a megoldást. Aztán, amint az lenni szokott, egy véletlen játszott a rendőrség kezére. A Ruhr-vidék⁷² egyik kisvárosában, Hiddinghausenben letartóztattak egy harminc év körüli férfit, aki fizetés nélkül akart elhajtani a kocsijával egy benzinkúttól. A kútkezelő szemfülessége segítette hozzá a rendőrséget a letartóztatáshoz, mert

⁷¹ Szövetségi rendőrség

⁷² Németország legfontosabb iparvidéke

amint észrevette, hogy az Opel Vectra elhajt, azonnal telefonált, és megadta a rendszámát. A város határában sikerült elfogni a férfit, akit azonnal a wuppertali rendőrségre szállítottak, ahol megkezdték a kihallgatását.

Az eset eleinte átlagosnak tűnt, de másnap az egyik nyomozó megjegyezte, hogy Ali Haszmi hangja és kiejtése nagyon emlékezteti arra a névtelen telefonálóra, aki két héttel korábban bejelentette, hogy pokolgép van a Lufthansa Tel Avivi járatán. Kísérletképpen összehasonlították a kihallgatott férfi hangját azzal a magnófelvétellel, amely a telefonbeszélgetést örökítette meg, és ebből világosan következett, hogy ugyanarról a személyről van szó. Ezen a ponton vett fordulatot a nyomozás.

Ali Haszmi eleinte tagadott, amin nem is lehetett csodálkozni. Kijelentette, hogy semmi köze ahhoz a telefonbeszélgetéshez, sőt megvádolta a rendőröket, hogy idegengyűlölők, és ezért akarnak olyasmit a nyakába varrni, amit el sem követett. De a bizonyítékok ellen nem tehetett semmit, azok egyértelműen azt mutatták, hogy ő volt a névtelen telefonáló. A rendőrséget most már leginkább az érdekelte, miért tette Haszmi, amit tett.

- Mert jól meg akartam ijeszteni magukat - felelte pimaszul az arab férfi. - És nem csak magukat, hanem a zsidókat is. Most már csak azt sajnálom, hogy a valóságban semmilyen pokolgép nem volt azon a repülőgépen. Pedig lehetett volna. És akkor mindenki megtanulta volna, mit jelent a mi erőnk.

Egyelőre azonban arra nem volt hajlandó válaszolni, kit ért a „mi” többese alatt. A nyomozók úgy érezték, zsákutcába értek. Haszmi semmi mást nem akart elárulni önmagáról, sem pedig a megbízóiról. Mint egy jól betanított papagáj, állandóan ugyanazt ismételte: a neve Ali Haszmi, harmincegy éves, Damaszkuszban született, és jelenleg a Düsseldorf-i Műszaki Egyetem hallgatója. Az ellenőrzés szerint minden állítása igaz volt, és a nyomozás vezetője már-már azt hitte, el kell ereszteniük a férfit, aki az egész kalamajkát egy közepes összegű pénzbírsággal is megúszhatja.

Karl Grubbich őrnagy, az Észak-Rajna-Westfáliai rendőrség nyomozótisztje azonban nem tárgított. Tapasztalt vén róka volt, és a megérzése azt sugallta neki, hogy Haszmi sokkal fontosabb személyiség, mint azt a látszat mutatja. Elhatározta, hogy a vizsgálati fogság fennmaradó három napját száz százalékig kihasználja, és ha törik, ha szakad, megtalálja a hiányzó láncszemet. Mindenképpen a végére akart járni ennek az ügynek.

Szerencséje volt. A Düsseldorf-i Műszaki Egyetem személyzeti nyilvántartásában bukkant véletlenül rá egy névre, bizonyos Ahmed al-Bashirire, akiről kiderült, hogy korábban az egyetem hallgatója volt, és jelenleg repülőmérnökként a Lufthansa alkalmazottja. Innen kezdve már szinte gyerekjáték volt felgöngyölíteni a szálát, és kideríteni, hogy Haszmi és al-Bashiri között szoros kapcsolat volt a mai napig. Al-Bashiri szintén szír volt, de már tizenkét éve élt Németországban, és megkapta a német állampolgárságot is. Egyetemi évei alatt al-Bashiri tagja volt az Ifjú Arabok Szövetségének, és Haszmit is beszervezte Németországba való érkezése után.

Ennek a diákszervezetnek a tagjait már régóta figyelte a rendőrség. Politikával nem foglalkoztak nyíltan, de ahány alkalom nyílt rá, részt vettek tüntetéseken, és nem egyszer verekedésekben is. Az utóbbi négy évben azonban a szervezet aktivitása teljesen megváltozott, bevallottan zsidó-ellenesek lettek, és valósággal terrorizálták az egyetem kevés izraeli hallgatóját. Antiszemita jelszavakat festettek az épületek falára, fenyegető leveleket küldözgettek a diákoknak, tanároknak egyaránt, és a New York-i terrortámadások idején egyenesen ünnepeltek.

Grubbich őrnagy most már tudta, hogy ha nem is fogott nagy halat, mindenesetre egy olyan szálát sikerült megfognia a gombolyagban, amely messzire vezetheti a nyomozást. És valóban, ez a szál túlment az államhatáron. Fény derült a diákszervezet más nyugat-európai kapcsolataira is, Belgiumban, Franciaországban, Hollandiában és Angliában. Ez önmagában még nem lett volna bűn, hiszen a diákszervezetek mindig is igyekeztek ápolni külföldi kapcsolataikat, de az Ifjú Arabok Szövetségének az esetében a dolog több volt, mint gyanús. Ugyanis a belga társszervezetről már kiderült, hogy tulajdonképpen az Iszlám Felszabadító Hadsereg része.

Innen már nem volt visszaút. A rendőrség letartóztatta és előállította al-Bashirit is, és szembesítették Haszmival. A fiatalember ekkor tört meg, és kezdett vallani. Elmondta, hogy a telefonhívás szándékosan volt félrevezető, és ezzel akarták leplezni egy a tengeren túlra induló Lufthansa-gépen tervezett akciójukat, amely azonban az utolsó pillanatban megghiúsult. A montreali járaton akartak nagyerejű pokolgépet elhelyezni, és a gépet röviddel a kanadai leszállás előtt eltéríteni, hogy azután Washington fölé irányítsák. Olyasféle támadást terveztek, amilyen három évvel korábban a Pentagont érte, de ezúttal a Capitolium lett volna a célpont.

Ali Haszmi most már hiába is tagadott volna. Al-Bashiri alátámasztotta minden állítását, sőt megtoldotta azzal, hogy elárulta annak a két arab pilótának a nevét is, akiknek az lett volna a feladata, hogy az eltérített gépet Washingtonba vezessék. Huszonnégy órával később Dzsema Husszeini és Kabir Mashraki is a wuppertali rendőrség fogdájában ült. Mindketten azonnal kipakoltak, és további neveket árultak el. A Bundespolizei alig győzte letartóztatni a megnevezett embereket.

Ám Grubbich ekkor még nem sejtette, mekkora fogást csinált. Csak két nap elteltével, Mashraki kihallgatása során eszmélt rá, hogy a hal, amely a horgára akadt, valóban kapitális fogás. A pilótáról ugyanis kiderült, hogy 1999 decembere és 2001 márciusa között Afganisztánban tartózkodott, és ott személyesen találkozott bin Ladennel. A New York-i támadások végleges forgatókönyvének a tervét ő készítette el az al-Kaida számára, és nem az a Khalid Sheikh Mohammed, akire eddig gondoltak. Az őrnagy ekkor már teljesen biztos volt a dolgában. Az addig érvényben lévő vizsgálati fogság most már szigorú őrizetté változott, és Grubbich igyekezett minél hamarább a nyomozás végére járni, hogy az egész anyagot átadhassa a szövetségi ügyészségnek. Ugyanakkor Európa-szerte megindultak a letartóztatások és egyre több személy valódi szerepére derült fény. Az Iszlám Felszabadító Hadseregről pedig bebizonyosodott, hogy nem más, mint az al-Kaida egyik szárnya.

A véletlen játéka segítette hozzá a német rendőrséget ahhoz, hogy felgöngyölhesse Európa legveszélyesebb terrorszervezetét. Innen már csak fél lépés kellett ahhoz, hogy az Európai Unió tagországaiban mindenütt beinduljon a gépezet. Londonban Sir Mike Jackson is értesült a hírről, és első dolga az volt, hogy összehívja a Planet Guard teljes vezérkarát. A találkozót ugyanabban a Stornoway nevű skót kisvárosban tartották meg, ahol az elithadsereg tulajdonképpen megszületett.

23. Stornoway, Külső Hebridák

A Seaman's Inn zsúfolásig megtelt ezen a hétvégén. A meghívottak egyszerre érkeztek, és a fogadó tulajdonosa ismerősként üdvözölte azt a néhány civil férfit, akiket néhány héttel korábban már vendégül látott. Ismerni ugyan nem ismerte őket személyesen, de még emlékezett az arcukra, és rokonszenvesnek találta őket. Egyedül Sir Mike Jacksonra ismert rá minden kétséget kizáróan, mert nemrégiben a televízióban látta a brit vezérkari főnökkel készült interjút, és a férfinak annyira jellegzetes arcvonásai voltak, hogy senki mással nem lehetett összetéveszteni.

- Mi járatban újra nálunk, Sir Mike? - kérdezte előzékenyen, amikor a csoport belépett a fogadó ajtaján.

- Egy kis kikapcsolódás, barátom - felelte mosolyogva a tisztt, és félrevonta a fogadóst. - Szeretném megkérni valamire - mondta neki halkán. - Ne tudjon róla, hogy én és a barátaim itt vagyunk. Érti? Senkire sem tartozik ez.

- Értem - felelte a fogadós. - Nem is láttam magukat. Fáradjanak fel nyugodtan a szobáikba. Gondoskodni fogok nem csak a kényelmükről, de arról is, hogy senki se zavarhassa meg magukat.

Ugyanazokat a szobákat bérelték ki, mint az első találkozás alkalmával. Amint elhelyezkedtek, Sir Mike azonnal összehívta a csoportot. A jelen körülmények között nem akart egyetlen pillanatot sem elvesztegetni az értékes időből, és azonnal a tárgyra tért, amint az utolsó meghívott is belépett a szobájába.

- Mindnyájan itt vagyunk? - nézett körül a jelenlévőkön. - Nem látom Avner barátunkat. Ő hol van?

- Houstonba utazott, Mike - felelte Robert C. Castle. - A Johnson Űrközpontban akadt sürgős dolga. De azt ígérte, onnan jelentkezik negyvennyolc órán belül. Egyúttal elnézésedet kéri a távolmaradás miatt, de ő nem tagja a vezérkarnak.

- Nem tagja, viszont ő a szellemi megalkotója ennek az egésznek - mondta a vezérkari főnök.

- Valami komoly oka van annak, hogy Houstonba ment?

- Nem tudok sokat - válaszolta Castle - csupán annyit, hogy az ottani kollégák jelentettek neki valami furcsát. Annak akart személyesen utánajárni. Szerintem a műholdas nyomkövetők kiszimatoltak valamit, amit mindenképpen ellenőrizni akart. Ismered Avner természetét: mindig minden szálat elvarr.

- Ez igaz - nevetett Sir Mike. - Nos, akkor szerintem neki is kezdhethünk a munkának. Szergej, mi újat tudsz mesélni?

Andrejev elővette az aktatáskáját, és kihúzott belőle egy vékony, fekete dossziét. Kinyitotta, és beleolvasott.

- A mi hírszerzésünk szerint - kezdett bele a mondókájába - Shamil Baszajev csecsen vezér és gárdája eltűnt a színről. Legalább két hete nem látta senki sem. Pontosabban azóta, hogy megjelent róla az a cikk a Time magazinban. A becslések szerint keletre utazhatott, és nagyon nagy a valószínűsége annak, hogy valahol találkozott, vagy éppen most találkozik más terrorista vezérekkel, talán éppen magával bin Ladennel. Ha így van, akkor véleményem szerint Avner éppen ennek néz utána Houstonban.

- Mennyire valószínűsíthető ez az információ? - kérdezte a vezérkari főnök.

- Hatvan és nyolcvan százalék között - felelte röviden Andrejev. - Többet majd akkor tudunk meg, ha Avner jelentkezik.

Sir Mike most Hathawayra pillantott.

- Jim, nálatok mi a helyzet? Van már valamilyen hír Jeb Bush elrablójáról?

- Csak hírfoszlányok - felelte a dandártábornok. - Egyetlen levél érkezett tőlük, amelyben a szabadonbocsátása ellenében azt követelik, hogy a hadseregünk oldja fel Falludzsa ostromát, és engedje szabadon a letartóztatott iszlám vezetőket. Azzal fenyegetőznek, hogy ellenkező esetben kivégzik az elnök öccsét, és a levágott fejét elküldik a Fehér Háza. Egyelőre nem azonosítható be a banda, amely elkövette az emberrablást, de az elnök és gárdája hajlik rá, hogy az Egyesült Államokban rejtőzködő al-Kaida-csoportok egybehangolt akciójáról van szó. Ugyanakkor olyan híreket is kaptunk, amelyek szerint újabb repülőgép-eltérítéseket és terrorakciókat terveznek. A CIA rajta tartja a szemét a dolgon.

- Értem - mondta elgondolkodva Sir Mike. - Őszintén szólva, nem szeretnék most sem Bush, sem az öccse bőrében lenni. Az elnökötöknek pontosan erre nem volt szüksége két héttel a választások előtt. Azt viszont tudom, hogy ha most akcióba lépünk, és sikert aratunk, akkor Bushnak biztosítjuk a további négy éves elnökséget. Yoshio? Nálatok mi a helyzet?

- Japánon belül semmi különleges - felelte Suzuki. - De a mi hírszerzésünk sem pihent a babérjain. Manilai részlegünk szerint az Abu Szajja⁷³ vezérei teljes illegalitásba vonultak. Mintha a föld nyelte volna el őket. Ugyanakkor az indonéz szélsőségesek vezetői is eltűntek szem elől. A mi becslésünk szerint is egy világra szóló találkozóról lehet szó, amelyen megpróbálják az összes iszlám terrorszervezet akcióját összehangba hozni. Hogy hol és mikor kerülhet sor erre a találkozóra, arról semmilyen információnk nincs. Találgatni pedig nem érdemes.

- Ebben igazad van, a találgatások nem tartoznak a mi feladatkörünkbe - hagyta jóvá Sir Mike a japán szavait. - Nekünk tények kellenek, méghozzá pontos tények. Marcello, te milyen újságokat hoztál?

Az olasz haditengerészet vezérkari főnöke új volt a társaságban, és még nem szokta meg ezt a közvetlen, baráti hangot, beszédstílust, aminek a tanúja volt. Kissé feszélyezte a többiek szemmel látható összeszokottsága, bajtársias összetartása, és az is, hogy csak nehezen beszélt angolul. De igyekezett megtalálni a helyét a Planet Guard többi vezetője között.

- Olaszországban nagyon komolyan vesszük a fenyegetéseket - mondta DeDonno. - Berlusconi miniszterelnök kijelentette, hogy nem hajlandó tárgyalni egyetlen terroristával sem, semmilyen témában. Az olasz hadsereg Irakban állomásozó egységei mindaddig a helyükön maradnak, amíg a mandátumuk le nem jár. Semmilyen engedményt nem teszünk a terrornak, még akkor sem, ha ránk gyújtják Rómát.

- Erre talán nem is kerül sor - jegyezte meg Sir Mike. - Mindenesetre, nagyra értékelem a kitartásotokat. Így kellett volna viselkednie mindenkinek, aki elejétől fogva részt vett az iraki intervencióban. Ha azonban vannak, akik részt sem vesznek benne - itt szúrós pillantást vetett Kelche tábornokra, aki nevek kimondása nélkül is pontosan tudta, kiről van szó - vagy olyanok, akik megfutamodnak, akkor sohasem győzhetjük le a terrort. Ezt kellene végre mindenkinek megértenie, barátaim. Jean - pillantott ismét Kelche-re - az előbbi szavaimat ne

⁷³ Fülöp-szigeteki iszlám terrorszervezet, amely Mindanao szigetének függetlenségét követeli, ahol iszlám államot kíván létrehozni

vedd személyeskedésnek. Te is új vagy közöttünk, éppen úgy, mint DeDonno kollégád. Most nem kívánom minősíteni az országod politikáját, sem pedig a politikusait. De azt neked is tudnod kell, hogy amíg Franciaország következetesen úgy viselkedik, mintha nem is volna tagja sem a NATO-nak, sem az Európai Uniónak, amíg következetesen áthúzza a mások számításait, és többé-kevésbé nyíltan az ellenfél oldalára áll, addig nem is remélhetünk teljes sikert. Érted? Sőt megkockáztatom, hogy SEMMILYEN sikert nem remélhetünk.

- Ezt visszautasítom - jelentette ki gőgösen Kelche. - Miért kell mindig mindent úgy beállítani, mintha a franciákon állna vagy bukna meg az egységes külpolitika? Tényleg mi volnánk a haladás kerékkötői? Nem gondolod, Mike, hogy túlzol?

- Egyáltalán nem - felelte higgadtan a Planet Guard vezérkari főnöke. - Az elnökök, Chirac egyszerűen be van tojva. Ne ellenkezz - intette le Kelche-t, mert látta, hogy a francia közbe akar vágni - pontosan tudom, miről beszélek. Egy dolgot hadd mondjak most el itt, barátaim. Ez az első és egyben a legutolsó eset, hogy ebben a körben politikáról esik szó. Ti mindannyian ugyanúgy tudjátok, mint jómagam, hogy a Planet Guardnak mentesnek kell lennie mindenféle politikától. Ez axióma, és ameddig én vagyok ennek a kiváló hadseregnek a vezérkari főnöke, addig ez így is lesz. Jean, te beleesel ugyanabba a hibába, amibe a legtöbb francia: túlságosan büszke vagy. Emiatt a bírálatot személyes sértésnek tekinted. Lásd be végre, hogy ha elhallgatunk valamit, azzal még nem oldottuk meg a helyzetet. Itt és most nem azért gyűltünk össze, hogy Franciaországot pellengérré állítsuk, hanem azért, hogy egybehangoljunk egy haditervet, amely szerintünk hatásos lehet, és amely, ha végleg nem is, mindenesetre hosszú időre megoldhatja a világ biztonságát a terrorral szemben. Értsétek meg végre, mire megy ki a játék: vagy ők, vagy mi. Harmadik út nincs. Azt ugye senki nem akarja, hogy az egész világ Iránhoz hasonlítson? Emberek, mi vagyunk a legutolsók, akik még eredményesen tehetünk valamit azokért az elvekért, amikben a nyugati világ hisz. És ha most itt azzal töltjük a drága időt, hogy egymással veszekszünk ahelyett, hogy komolyan dolgoznánk, akkor eleve megette a fene az egészet. Akár sutba is dobhatjuk a Planet Guard-ot, és mindnyájan elmehetünk pizzaárusnak.

Mély csend fogadta Jackson szavait. A jelenlévők között nem volt senki sem, aki ellent tudott volna mondani ezeknek az igazságoknak, és ezt még Kelche is elismerte magában. Őt személy szerint jobban izgatta a siker, mint általában a franciákat, és volt annyira okos, hogy tudja, a francia politika TÉNYLEG fél. Fél a sokmilliós muszlim jelenléttől Franciaországban, fél a tehetetlenségtől, fél a saját árnyékától is. De ugyanakkor nehezére esett be is vallani ezt, és levetni a belénevelt gőgöt. Pedig pontosan tudta, hogy a többiek éppen ezt várják el tőle, különben kiközösítik, és nem csak őt személyesen innen, a Planet Guard vezérkarából, hanem a hazáját is a haladó nemzetek közösségéből. Kelche volt annyira hazafi, hogy ez utóbbit ne kockáztassa meg.

- Bocsánatot kérek - mondta halkan később, miután ő is, a többiek is alaposan megemésztették Jackson szavait. - Igazad van, Mike. Szégyellem magam. Nem csak én, Jean-Pierre Kelche személyesen, hanem én, a FRANCIA is, a nemzetem nevében. Ami engem illet, igyekezni fogok hasznossá válni. Jelöljétek ki a feladatomat, elvégzem. Vagy lemondok. Áll az alku?

- Persze, hogy áll - nevette el magát Sir Mike. - Látod, Jean, ennyire egyszerű az egész. Értsd már meg végre, itt nem ellenségek között vagy, hanem barátok között. Egy a célunk. És ezt a célt el is fogjuk érni, érzem.

Ebben a pillanatban csengeni kezdett a telefon az asztalon. Castle ült a legközelebb a készülékhez, ő vette fel a kagylót, és ugyanakkor felemelte a kezét, mintegy csendet vezényelve a szobában. A mozdulata teljesen fölösleges volt, mert az összes jelenlévő ugyanarra gondolt: talán Avner Ben Shaul jelentkezik Houstonból.

- Igen - szólt bele a kagylóba. - Avner, te vagy az? Már vártuk a hívásodat. Kihangosítalak, hogy mindenki hallja. Nyugodtan beszélhetsz, a vonalra ráállítottuk a kódolást.

- Üdv mindenkinek - hangzott Ben Shaul hangja a hangszóróból. - Azt hiszem, fontos és értékes információhoz jutottunk. A műholdas megfigyelés szokatlan mozgást észlelt a kínai-tadzsik-afganisztáni-pakisztáni határvidéken, a Hindu Kushban. Mint tudjátok, ez az a vidék, amelyet szándékosan nem ellenőriznek kémrepülőgépek. El akartuk kerülni a feltűnést. Azt akartuk, hogy az esetleg ott rejtőzködő gerillák biztonságban érezhessék magukat. Ennek meg is lett az eredménye.

- Miféle mozgásokat észleltek a műholdak? - kérdezte Sir Mike.

- Karavánok és kisebb csoportok érkeztek minden irányból - felelte Avner. - Nyugat felől, Afganisztán belsejéből három különálló csoportot észleltünk huszonnégy óra alatt. Észak felől két csoport érkezett ugyanabban az időszakban. Keletről is két csoport lépte át a kínai határt. Délről, Pakisztán területéről ismét három csoport érkezett ugyanabban az időszakban.

- Mennyire lehet betájolni a területet? - kérdezte Andrejev, aki ismerte azt a vidéket, hiszen a Szovjetunió feloszlása előtt ott teljesített szolgálatot, és mellesleg amatőr hegymászó is volt.

- Ha van térképek, akkor nagyjából a Muzfagata-Rakaposhi-Nowshak⁷⁴ csúcsok által behatárolt háromszög mértani középpontjában van az a hely, ahová minden csoport igyekezett. Legalábbis a műholdas megfigyelés ezt észlelte. Az a vidék nagyon nehezen közelíthető meg, utak jóformán nem léteznek, járművekkel lehetetlen eljutni oda, különösen most, a tél küszöbén. Ha a feltételezésem helytálló, akkor nagyon jól megválasztották a gyülekezési területet. Itteni szakértők szerint a vidék tele van barlangokkal, tehát eggyel több jel mutat arra, hogy a terrorista vezérek ott találkoznak. Sem a kínai, sem a pakisztáni hadsereg nem tart fenn támaszpontokat a közelben. Tehát ha a vezérek valóban ott gyűltek össze, akkor nem kell tartaniuk semmiféle rajtaütéstől. Biztonságban érezhetik magukat. Most már rajtunk múlik, mennyire tudjuk kihasználni a kapott információt.

- Van-e értesülésed arról, hogy hány emberről lehet szó? - kérdezte Hathaway tábornok.

- Két nagyobb csoport érkezett, ezeknek a létszáma hatvan-nyolcvan fő lehet, a kisebb csoportoké húsz-harminc - felelte Ben Shaul. - Ez azt jelenti, hogy csak az újonnan érkezettek legalább kétszázharminc-kétszázötven fő érkezett a különböző irányokból. Ha feltételezzük, hogy a helybéli barlangokban is ugyanennyien rejtőzködtek azelőtt, akkor nagyjából ötszáz emberrel számolhatunk. Egy kisebbfajta hadsereg.

- Tudsz-e valamit a fegyverzetükről? - kérdezte ismét Andrejev.

- Az érkezőknek csak kézfegyvereik vannak, és néhány aknavetőjük, amit jakokra málháztak. A megfigyelés észlelt néhány páncélöklöt is, amelyet adott esetben repülőgépek, helikopterek ellen is használni lehet. Amit nem tudunk, az a helyben lévők fegyverzete, de hajlok rá, hogy azoknak akár ágyúik is lehetnek, és rengeteg lőszerük.

- Miből gondolod, hogy ott helyben valaki várta az érkezőket? - kérdezte Sir Mike.

⁷⁴ Muzfagata: hegycsúcs Kínában, a Kulun Hegységben; Rakaposhi: hegycsúcs Pakisztánban, a Hindu Kush Hegységben; Nowshak: hegycsúcs a pakisztáni-afgán határon

- Kicsi a valószínűsége annak, hogy a világ négy égtájáról emberek egy olyan isten háta mögötti helyre menjenek tanácskozni, mint a Hindu Kush, és ott senki se várja őket. A helyet elő kell készíteni, élelemmel, forró itallal várni az érkezőket. Akik ott váraoztak, minden bizonnyal régebben érkeztek oda, és berendezkedtek. És ha már berendezkedtek ott, akkor a védelmükre is gondoltak. Ebből következik, amit az előbb mondtam. Ennyi.

Avner Ben Shaul szavait mély csend követte. Többé-kevésbé mindenki tisztában volt azzal, hogy ez az információ volt az, amire négy éve várt a szabad világ. 2001. szeptember tizenegyedike óta Oszama bin Laden volt az első számú közellenség, és ha most a Planet Guard ráteszi a kezét, ez hatalmas erkölcsi sikert jelenthetett.

- Értettem - mondta Sir Mike. - Mennyire lehet pontosítani a helyet?

- A hely nagyon pontosan betájolható - felelte Ben Shaul. - Méréseink szerint az északi szélesség $37^{\circ}4'$ és a keleti hosszúság $73^{\circ}48'$ -én található, mindössze 4,25 kilométerre észak-észak-keletre Langar településtől. És éppen ez a mi dilemmánk. Ha azt vesszük alapul, hogy a terrorista vezérek kedvelik a nehezen megközelíthető helyeket, amelyek lehetőleg a legtávolabb esnek minden lakott településtől, akkor ez a hely nem megfelelő. Viszont azt nem tudhatjuk, hogy Langarban és vidékén a lakosság mennyire szimpatizál bin Ladennel és társaival. Tehát a bemért hely éppen úgy lehet félrevezetés is.

- Ezt majd meghatározzuk - mondta a vezérkari főnök. - Mindaddig, amíg csak itt ülünk, és beszélünk, nem tudhatunk semmi közelebbit. Mindenesetre a koordinátákat fel fogjuk használni a műholdas megközelítésnél. Van valakinek még valamilyen kérdése? - nézett körül a jelenlévőkön Sir Mike. Mivel mindenki tagadólag rázta a fejét, ismét a telefon felé fordult. - Köszönjük, Avner. Remek munkát végeztél. A mielőbbi viszontlátásra.

- Nektek is minden jót - mondta Ben Shaul, aztán kattant a vonal, és a kapcsolat megszakadt.

A szobában tartózkodó férfiak elgondolkodtak a hallottakon. Hathaway tábornok előtt egy laptop állt az asztalon, azon már behozta a kérdéses vidék térképét, és nagyjából ráállt az Avner által jelzett koordinátákra. A többiek most a háta mögé léptek, és ők is figyelmesen nézegették a térképet.

- Nos, barátaim? - kérdezte Sir Mike. - Mi a véleményetek?

- Szerintem háromféle megoldás kínálkozik - mondta Andrejev. - Az első: ejtőernyősöket ledobni a vidékre, a lehető legközelebb a jelzett helyhez. Az előnye a meglepetés. A hátránya az, hogy csak kis létszámú egységet lehet ledobni, tehát nem vehetik fel a harcot a gerillákkal. A második: nagyobb létszámú légideszant-egységet lehetne a körzetbe juttatni, gépesített egységekkel megerősítve. Előnye a létszám, hátránya, hogy távolabb kell a földre juttatni az egységet, és nem ismerjük pontosan a terepviszonyokat. Ugyancsak hátrány, hogy a megközelítés ideje alatt a gerillák tudomást szerezhetnek a közeledő haderőről, és vagy meglógnak, vagy kemény ellenállásra rendezkednek be. A harmadik: egy nagyon kis létszámú kommandót lejuttatni, akik kikémelelik a terepet, és GPS-tájéolással megjelölik, ami után a légierő pontos támadást intéz a hely ellen, és megsemmisíti a gerillafészket. Előnye a pontosság és a gyorsaság, hátránya, hogy így nem tudunk senkit sem élve elfogni.

- Nagyon helyes a gondolatmeneted, Szergej - bólintott a vezérkari főnök. - Ugyanerre gondoltam én is. Mindhárom verzióknak vannak előnyei is, hátrányai is. Éppen ezért azt javaslom, hogy egy negyedik, összeötvözött megoldást alkalmazzunk. Egy maximum tíz fős kommandót dobunk a hely közelébe. Ezek elrejtőznek, és alaposan kikémelelik a terepet, megfigyelnek minden mozgulaton. Ugyanakkor betájolják a pontos helyet is. A kommandó ledobásától számított hat órán belül tudnunk kell a barlang pontos helyzetét. Újabb három óra

elteltével következik egy nagyobb ejtőernyős egység célradobása, akik megtévesztő akcióként megtámadják és harcképtelenné teszik az esetleges külső öröket. Ugyanakkor elindul Kabul és Islamabad irányából egy nagy egység, lehetőleg három zászlóalj, vagyis hatszáz ember. Éjszakai harcra kell felkészülni. Meggyőződésem, hogy minimális ember-vesztéssel sikerül kézre keríteni bin Ladent és társait. Vélemények?

Senki sem szólalt meg, a tervet mindnyájan kivitelezhetőnek tartották.

- Akkor nem marad más hátra, mint felkészülni - összegezte Sir Mike. - Az akció kezdete a mostani időtől számítva hatvan óra. Adjátok ki a megfelelő utasításokat az egységeknek, és rajta.

24. Akció a Hindu Kush-ban

Élénk északnyugati szélben szálltak fel gyors egymásutánban a *Chinook* és *Blackhawk*⁷⁵ helikopterek a kabuli repülőtérrel. A nap már lenyugodott, csak halvány derengés mutatta a nyugati égbolton a helyet, ahol a láthatár alá bukott. A gépek zakatolva emelkedtek a levegőbe, pár pillanatig bizonytalanul lebegtek, aztán enyhén előredőlve a szél alá álltak, és elindultak. Kisvártatva elnyelte őket az egyre sötétedő égbolt, és a hangjuk is elveszett az afgán fővárost körülölelő hegyek között.

Felületes szemlélő is azonnal észrevette volna, hogy egyetlen gépen sem látható hagyományos vagy ismert felségjel. De a beavatottaknak nem okozott gondot felismerni a helikoptereket. A Planet Guard kötelékébe tartozó gépek voltak, és csapatokat szállítottak a Hindu Kush felé. Beindult a hatalmas, láthatatlan gépezet, és minden mozdulata egyetlen egy irányba mutatott: arra a képzeletbeli pontra, amelyet a tisztek eddig csak a térképen láthattak, és amely a terroristák fészket jelentett. Ma éjszaka kellett bekövetkeznie annak, amit négy éve várt a szabad világ. Ma éjszaka, akár élve, akár holtan, de rá kellett tenniük a kezüket Oszama bin Ladenre.

Természetesen a terv abból az alapfeltételezésből indult ki, hogy az al-Kaida feje ott tartózkodik, abban a barlangban, amely az elmúlt napokban úgy vonzotta a vándorló gerillákat, mint mágnes a vasat. Pontos értesülések azonban nem támasztották alá a terrorista vezér jelenlétét. A helybéli lakosság egyszerűen nem törődött a huszonötmillió dolláros vérdíjjal, és ha nyíltan nem is rokonszenvezett az al-Kaidával, mindenesetre közömbös maradt az amerikai és szövetséges kísérletekkel szemben.

A vezérgép fedélzetén a különítmény parancsnoka, Ivan Krevcsenko ezredes rádióon tartotta a kapcsolatot a többi géppel, és azzal a maroknyi csoporttal is, amelyet már délelőtt útnak indított. A tiszt kiválóan ismerte Afganisztánt, hiszen annak idején, a huszadik század nyolcvanas éveiben, fiatal hadnagyként részt vett a szovjet invázióban. Keresve sem lehetett volna nála alkalmasabb embert találni erre a feladatra. De a helyismeret csak egyik erénye volt. A választás leginkább azért esett rá, mert Krevcsenko nagy szakértője volt a hegyvidéki gerillaellenes hadviselésnek, és az utóbbi években Csecsenföldön alkalma volt alaposan kiismerni a muszlimok harcmódorát.

⁷⁵ Amerikai gyártmányú katonai helikopterek

Az előőrs most már kilenc órája a terepen tartózkodott. Éppen az imént jelentették Krevcsenkónak, hogy megtörtént a barlang betájolása, és a koordináták pontosan megegyeznek az előre megadott adatokkal. Sikerült észrevétlenül megközelíteniük a barlangot, amely a terroristák rejtekéül szolgált, és beazonosították a helyzetét, amelyet mostanra már betápláltak a műhold-rendszert ellenőrző központi számítógépbe. Ettől kezdve nem volt nehéz a megközelítés.

Krevcsenko végignézett az emberein. Mindannyian a gondolataikba mélyedve bámultak maguk elé. Az ezredes pontosan tudta, mi játszódhat le akármelyikük fejében. Elindultak egy olyan ütközetbe, amelyből nem volt biztos, hogy vissza is térhetnek. Hiszen a terroristák mindenre elszánt, fanatikus gazemberek, akik nem fogják olcsón adni az életüket. Ez a hadsereg, a Planet Guard, még túl friss volt ahhoz, hogy az összeszokottságra lehetett volna alapozni. Igaz, hogy a megfeszített edzés Izraelben a lehető legtöbb dologra kiterjedt, de ettől még mindig nagy volt a veszély. Mert mi van akkor, ha az al-Kaida terroristái közben szert tettek valamilyen nem konvencionális fegyverre? Akkor az egész alakulatnak lőttek, és ki a megmondhatója, hogy vajon az ellenség emberei nem maradnak-e életben? Elég, ha csak egy maroknyi közülük túléli ezt a harcot, és akkor soha azelőtt nem látott terrorhullám söpörhet végig a világon. Az elkeseredés, a gyűlölet fogja táplálni azt a támadást, ami könnyen veszélybe sodorhatja az egész világot. Sokkal nagyobb veszélybe, mint amilyenben most van.

Az ezredes az órájára pillantott. Már másfél órája repültek északkelet felé, és Krevcsenko tudta, hogy most már nagyon közel lehetnek a célhoz. Mintha a gondolatára felelt volna, az első pilóta hátrafordult, és intett neki, hogy menjen oda. Felállt, és keresztülimbolygott a gépen.

- Hamarosan a leszállási körzethez érkezünk - mondta a pilóta.

- Mennyi idő múlva? - kérdezte Krevcsenko.

- Tizenöt-húsz perc, uram.

- Rendben van, köszönöm - bólintott az ezredes, és visszament a helyére.

Az emberei észrevették a mozgást, és most kíváncsi tekintettel meredtek rá. Krevcsenko bólintott, aztán az ujjával jelezte, mennyi idő van hátra a leszállásig. Ugyanakkor csipogni kezdett az adóvevője. Elővette, és beleszólt.

- Itt Sólyom egy. Vétel.

- Sólyom egy, itt Vércse egy. Útban vagyunk a randevú helye felé. Vétel.

- Vércse egy, vettem az adást. Vigyázatok minden lépésekre. Vétel.

- Sólyom egy, nem lesz fennakadás. A násznép megkapja az ajándékot. Vége.

Krevcsenko most nyugodott csak meg. Vércse egy volt annak a három zászlóaljnak a kódja, amelyek a fő támadást voltak hivatottak intézni az al-Kaida rejtekhelye ellen. Tehát menetrend szerint úton vannak, és meg fognak érkezni a harci körzetbe. A násznép nem jelentett mást, mint a barlangban összegyűlt gerillákat.

Az ezredes ismerte az egész haditervet. Az ő különítményének nem volt egyéb feladata, mint megbénítani az esetleg a barlangon kívül lévő őrszemeket, és megakadályoznia, hogy akár a bent lévők kitörhessenek, akár kívülről bárki segítséget nyújthasson nekik. A három zászlóaljnak jutott a harc neheze: a behatolás a barlangba, és maga a harc, valamint a vezetők, elsősorban Oszama bin Laden elfogása. A haditerv azonban tartalmazott egy záradékot is. Eszerint, ha a fő egységnek nem sikerült volna a gerillák leverése és a vezetők elfogása, egy vadászbombázó kötelék száll fel az Arab Tengeren várakozó anyahajókról, és egy rendkívül

erős légitámadással megsemmisíti a barlangot. Krevcsenko nagyon remélte, hogy erre nem fog sor kerülni.

Ő maga csak egy dolgot kívánt. Szemtől szembe akart találkozni az elfogott Shamil Baszajevvel. A csecsen vezér régi ellenfele volt, és amikor Krevcsenko, akkor még őrnagyként, Groznijban szolgált, sok borsot tört az orra alá. Akkor megfogadta, hogy egyszer még elkapja ezt a gengsztert, akinek a lelkén sok katona és ártatlan civil élete száradt.

Felbúgott egy rekedt hangú csengő. Az addigi vöröses derengésbe, amely kitöltötte a hatalmas *Chinook* belsejét, most egy villogó zöld fény hasított. Ez azt jelentette, hogy a célkörzet közelében vannak, és nemsokára megkezdődik a leszállás. Az ejtőernyősök még egy utolsó ellenőrzést tartottak, mindenki megvizsgálta a felszerelését, az utolsó töltényig. Azután a zöld villogás megszűnt, és a fény állandósult. A rekedt csengő idegesítő hangja elnémult, és a helikopter lassan lefelé kezdett ereszkedni.

Szinte tapintható volt a sötétség a barlang előterében. A négy őrszem hiába meresztette a szemét az éjszakába, semmit sem lehetett látni. Egyedül a hallásukra hagyatkozhattak volna, ha nem fúj ez az állandó északkeleti szél. De a szél egyre sűrített, minden résbe behatolt, és százszoros, ezerszeres visszhanggal tért vissza a fülükbe.

Ezt az éjszakát Allah is arra teremtette, hogy a nagy vezérek találkozzanak, és kieszeljék, milyen meglepetést készítsenek a hitetlenek világának. Mert nyilvánvaló volt, hogy tenni kell valamit. Hiszen a hitetlenek lerohanták Afganisztánt, Irakot, a maguk oldalára állították Pakisztánt és Szaúd-Arábiát, és fennállt az a veszély, hogy az iszlám világ szétforgácsolódik. Ezt pedig egyikük sem akarhatta. Annál is kevésbé, mert a muszlimok egyre többen voltak a világban, és hittek benne, hogy előbb vagy utóbb eljön az ő uralkodásuk ideje.

Abdallah, a legfiatalabb a négy őrszem közül, aránylag éber volt. Sejtette, hogy három társa inkább bóbiskol, mint figyel, és azon gondolkodott, vajon mi történne, ha most, ebben az éjszakában támadnának rájuk az amerikaiak, vagy valaki más. Kétségek gyötörték a fiatal afgán férfit. Bizott ugyan a fegyverében, az itt egybegyűltek erejében és összetartásában, de egyúttal azzal is tisztában volt, hogy a nyugatiaknak sokkal jobb feltételeik vannak a harchoz. Mit nem adott volna most egy olyan infravörös távcsőért, amelyet nemrégiben látott Kabulban! Azzal nem lett volna nehéz belelátni az éjszakába, és felfedezni, ha valaki közeledne.

Elhaló neszt vélt hallani. Nem tudta pontosan meghatározni, mi volt ez, és merről jött a nagyon halk hang, mert a szél minden más hangot elnyomott, és Abdallah abban sem volt biztos pár másodperccel később, hogy jól hallott. Szerette volna felvillantani a zseblámpáját, hogy körülnézzon, de tudta, hogy ez nagyon veszélyes. Szigorú parancs tiltotta meg az elem-lámpák használatát a barlangon kívül. Lemondóan belelegyintett a szurokfekete sötétségbe, és inkább a fülét hegyezte. Nem hallott semmi mást, ami gyanús lehetett volna, és egy idő után hinni kezdett benne, hogy csak a képzelete játszott vele. Végére is, ugyan ki mászna ilyenkor fel ide? Hiszen még nappal is nehezen lehetett megközelíteni a magasan fekvő barlangot, és az érkezők egytől egyig dicsérték bin Laden eszét, amiért ezt a helyet választotta ki főhadiszállásul.

Aztán teljesen megnyugodott, és maga is elszunnyadhatott egy pár pillanatra. Nem álmodott tulajdonképpen semmit, mégis, amikor később felriadt, mintha egy látomásra emlékezett volna. Halvány kép alakult ki fényre éhező recehártyáján, és ez a kép ijesztő volt. Mintha valakik a közelében kúsztak volna lassan, nagyon lassan, olyan apró mozdulatokkal, hogy majdnem lehetetlen volt megkülönböztetni őket a környező szikláktól. Összeszorította a szemhéját, amitől fehér és kék szikrák jelentek meg a látómezejében. Megmarkolta a Kalas-

nyikovit, amely mellette hevert a talajon, felemelte, és kibiztosította a fegyvert. Utána ismét kinyitotta a szemét, és megnyugodva tapasztalta, hogy mégsem látott semmit. Hiszen nem is láthatott...

Megkönnyebbülve sóhajtott, és éppen kényelembe akarta helyezni magát, hátát a sziklának támasztva, amikor ismét halk neszt hallott. Lövésre akarta emelni a géppisztolyt, de hirtelen olyan nehéznek érezte, mintha tömör ólomból készült volna. Ugyanabban a pillanatban, amikor a tudatáig hatolt a felismerés, hogy valaki rálépett a fegyverre, és emiatt nem tudja felemelni, egy kéz tapadt a szájára. Abdallah egyetlen szempillantás alatt kiizzadt, pedig metszően hideg volt a szél.

- *Eszkut, eda trid tıfd'al haj*⁷⁶ - suttogta mellette arabul valaki. A fiatalember megmerevedett, mozdulni sem mert, nem hogy kiabálni. Az idegen kiejtéssel beszélő személyt nem látta, csak a lélegzetét érezte. Valami kattant mellette. Abdallah azt hitte, ütött az utolsó pillanata, és a következőben eldördül egy fegyver, és ő meghal. De csak egy elemlámpa villant fel. Egyetlen másodpercre. De ennyi is elég volt ahhoz, hogy körülpillantson. Három társa holtan hevert előtte. Körös-körül terepszínű egyenruhába katonák álltak. Nagyon sokan voltak, nem tudta megszámolni őket. Annyit látott, hogy nem amerikaiak, de nem tudta kivenni, miféleképpen lehetnek. Aztán kialudt a fény.

Betuskolták a barlang bejáratán. Ott már derengett egy kevéske fény, ami bentről szivárgott kifelé. A mellette haladó katona - ugyanaz, aki az imént arabul azt mondta neki, hallgasson - megragadta a karját. Vasmarokkal szorította.

- Vezess befelé, de hangtalanul - mondta a katona, most már angolul. - Ha egyetlen hanggal elárulsz bennünket, meghalsz. - Abdallah megértette, ismerte egy kicsit a nyelvet.

Tanácsstalanul nézett körül. Az ösztöne azt súgta, hogy fogadjon szót ezeknek az idegeneknek. Ugyanakkor viszont az iszlám neveltetése lázadozott. Tudatában volt annak, hogy ebben a pillanatban válik árulóvá, és ha életben akar maradni, akkor teljesítenie kell az idegen parancsát. Most már tisztában volt vele, mit akarnak az ismeretlen katonák.

Azok két sorban, a sziklafalhoz tapadva, fedezéket keresve követték. Fegyvereiket készenlétben tartották, és a fiatalember egyiknél-másiknál olyan éjszakai látóberendezést pillantott meg, amelyről csak néhány perce ábrándozott. Az, aki először arabul szólt hozzá, lehetett a parancsnok, de Abdallah semmiféle rangjelzést nem látott sem rajta, sem a többieken. Miféleképpen lehetnek ezek? Nem ért rá töprengeni, mert a parancsnok megtaszította. Kishíján elvesztette az egyensúlyát, megbotlott, és majdnem hasra esett. Közben az idegen katonák fürgén lopóztak egyre beljebb.

Nem tudta volna megmondani, ki adta le az első lövést. Már túl voltak a szűk bejárat folyosóján, és előttük feltárult a tágas, jól megvilágított barlang. A hely egyszerre fülsiketítő hangzavarral telt meg, kerepeltek a gépfegyverek, tompán buffantak a könnygáz-gránátok. A gerilláknak nem maradt idejük arra, hogy felvegyék a harcot. Itt-ott egy-egy Kalasnyikov ugatott fel, de rövid sorozat után elnémult. A támadók már gázálcot viseltek, és a parancsnok Abdallah kezébe is nyomott egyet.

- Vedd fel - mutatta a kezével, és a fiatal afgán szót fogadott.

⁷⁶ Hallgass, ha élni akarsz (arab)

A harc - ha egyáltalán annak lehet nevezni - nem tartott tovább negyedóránál. Egymás után hullottak a gerillák, és a legvégén csak egy kis csoport maradt életben. A vezér és vendégei. Oszama bin Laden, aki eddig Abdallah példaképe volt, és akiért tűzbe is ment volna, most eltorzult arccal, könnyezve tűrte, hogy a kezét hátrabilincseljék. Mellette Baszajev állt némán, vörösre mart szemmel, gúzsba kötve. Arrább is maradtak néhányan, félig állva, félig térdre rogyva. Az al-Kaida fészke szét volt dűlve, felszerelésük szétszórva, összetörve, a vezérek bilincsben. Mintha a végítélet órája jött volna el...

És ebben a pillanatban Abdallah, ahelyett, hogy gyűlölködve nekirontott volna az idegen kommandó parancsnokának, hogy a pusztá kezével ölje meg, lassan feléje fordult. Letépte az arcáról a gázálcot, nem törődve vele, hogy a lassan oszló könnygáz kimarja a szemét. Egy hosszú pillanatig farkasszemet nézett a katonával, aztán lehajtotta a fejét.

- Köszönöm, hogy nem öltek meg - mondta nagyon halkán, mégis mindenki meghallotta.

25. Sajtóértekezlet Genfben

Genf Les Pâquis negyedében, a tóparton húzódik a Quai Woodrow Wilson. Ennek az északi végében, ahol a rakpart az Avenue de France-ba torkollik, áll a Palais Wilson. Ide, ebbe az épületbe sietett most minden sajtós, aki csak élt és mozgott a svájci városban. Európa minden országából, az Egyesült Államokból, Kanadából, de a világ más országaiból is Genfbe sereglettek a vezető újságok, rádió- és tévétársaságok riporterei, hogy részt vegyenek azon a sajtóértekezleten, amelyet mára, 2004. november tizenhatodikára hívtak össze. Senki sem tudta pontosan, mi a célja az összejövetelnek, de azt sejtették, hogy valamilyen módon kapcsolódik ahhoz a szenzációhoz, amelyet egy héttel korábban közölt a világsajtó: Oszama bin Ladent élve elfogták.

A Wilson Palota fogadóterme zsúfolásig megtelt újságírókkal. A pódiumon hosszú asztal terpeszkedett, mögötte a világtérkép, és egy kék lepellet letakart tábla. Az asztalnál négy férfi ült, akik közül a riporterek csupán egyvalakit ismertek. Ez Sir Mike Jackson volt, a Brit Királyi Haderő vezérkari főnöke. Egy ötödik férfi is melljük lépett, odahajolt Sir Mike-hoz, és halkán néhány szót váltott vele, aztán a közönség felé fordult.

- Hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy néhány mondatot szenteljek ennek a mai napnak. A nevem Klaus Hoffberger, a Svájci Államszövetség Külügyminisztériumának a sajtóügyi titkára vagyok. Bizonyára önök is tudják, hogy egy héttel ezelőtt mi történt. Egy olyan esemény, amelyre a világ több, mint három éve várt. Kézre került az al-Kaida vezetője, Oszama bin Laden, és vele együtt több más terrorista vezető. Az itt jelenlévő urakat is hadd mutassam be. Sir Mike Jackson már ismerik. Akik mellette ülnek, azok egy kivétellel szintén katonák. Avner Ben Shaul tábornok, az Izraeli Véderő tisztje, Szergej Andrejev tábornok Oroszországból, és Robert C. Castle úr, aki orientalista és író, a Tel Avivi Egyetem vendégtanára. Mielőtt feltennék a kérdéseiket, szeretném felkérni Sir Mike-ot, hogy röviden vázolja a mai sajtóértekezlet témakörét.

Jackson felállt. Magas termete, feszes egyenruhája tiszteletet parancsolt. Körülhordozta a tekintetét az egybegyűlteken, aztán a letakart táblához lépett.

- Hölgyeim és uraim - mondta érces hangján - a mai tájékoztató nem csupán a terrorista vezérek elfogásáról szól. Ez a cselekmény teljességgel lehetetlen lett volna, ha nem létezik egy olyan haderő, amely képes volt véghez vinni a nehéz feladatot. Nem az Egyesült Államok

hadseregére gondolok, sem pedig a Brit Királyi haderőre. Egy teljesen új hadsereg született meg, és ennek a hadseregnek a szellemi atyja itt ül közöttünk. - Ben Shaulra mutatott, aztán megfogta a kék leplet, és enyhe mozdulattal lehúzta a tábláról. - Ez a hadsereg a Planet Guard. Több ország katonáiból épült fel, olyan emberekből, akik a lehetséges legmagasabb fokon értik és művelik a hivatásukat. A Planet Guardnak, mint a neve is mutatja, az a feladata, hogy az egész bolygó felett őrködjön. Politikától teljes mértékben mentesen, pusztán egy szempontot szem előtt tartva: a teljes biztonságát. Kérem, ne gondolják, hogy valami tudományos-fantasztikus filmbe csöppentek bele, és azt se, hogy ezentúl a világ elkatonásodik. A Planet Guard legfőbb célja, mint említettem, a Föld biztonsága, emellett pedig az, hogy mind a NATO, mind pedig az egyes államok nemzeti hadseregeinek a válláról levegye a rendőrködés hálátlan terhét. Jőmagam most kettős minőségben vagyok jelen itt, önök előtt. Úgy is, mint a Brit Királyi Haderő vezérkari főnöke, és úgy is, mint a Planet Guard-é. Felkérésre ugyan, de önként vállaltam el ezt a tisztséget, és csupán ideiglenesen, addig, amíg egy nálam rátermettebb tiszt léphet a helyemre. Még valamit, mielőtt felelnénk a kérdéseikre. A Planet Guard nem öncélú fegyveres testület. Ha béke van, mi is pihenünk. De ha a béke veszélybe kerül, akkor nagyon gyorsan ott lehetünk, és elháríthatjuk a veszélyt.

Sir Mike elhallgatott. A teremben halk suttogás hallatszott, néhány fotós elkattintotta a gépét, vakuk villantak, és a tévékamerák egyenesen a pódiumra, a mikrofonokkal telerakott asztalra, a négy férfirra és a Planet Guard emblémájára szegeződtek. De mintha mindenki ódzkodott volna attól, hogy elsőként kérdezzen. A bejáratú ajtón még mindig szállingóztak befelé az elkésett riporterek.

Egy vékony testalkatú, feketehajú férfi emelkedett fel elsőnek a terem közepén.

- Antonio Dacosta vagyok, a lisszaboni *O Correio* tudósítója. Sir Mike, mit ért azon, hogy „nagyon gyorsan ott lehetnek”?

- Huszonnégytől hetvenkét óráig terjed a Planet Guard riadóztatása és bevetése - felelte Jackson. - A gyorsaság mindig is fontos alkotóeleme volt a katonai sikereknek és hatékonyságnak.

- Silvia Santi, *Rai Uno* - szólalt meg egy harmincas, szőke hajú nő. - Mekkora a Planet Guard létszáma?

- Körülbelül százezer fő - mondta Sir Mike. - Ebbe minden fegyvernem beletartozik.

- Milyen fegyvernemekből épül fel a Planet Guard? - kérdezte a nő.

- Pontosan, mint a hagyományos hadseregek: gépesített gyalogság, páncélosok, légierő, haditengerészet, különleges alakulatok, kommandó, logisztika.

A teremben egyre erősebb lett a hangzavar. A riporterek egymás között beszéltek meg az eddig hallottakat. Nehezen tudták megemészteni a hírt, hogy egy eddig ismeretlen fegyveres erő létezik a világon, és azok, akik a pacifista vonalat képviselték, most felhőrdültek. Egymás szavába vágva vitatkoztak, mintha a pódium, és rajta a riortalányok nem is léteznének. Hoffbergernek kellett közbelépnie, hogy helyreálljon a rend.

- Barátaim, ez így nem lesz jó - mondta hangosan, mire a zűrzavar valamelyest lecsitult. - Ha kérdéseik vannak, miért nem az itt jelenlévő urakhoz fordulnak? Azzal, hogy egymást kérdegetik, még nem jutunk előbbre. Vendégeink azért vannak itt, hogy minden kérdésükre választ adjanak, már persze a kötelező biztonság határain belül. Kérem, mérsékeljék magukat, és folytassuk a sajtóértekezletet civilizált körülmények között. És arra is szeretném megkérni önöket, hogy legyenek rövidek. A sajtótájékoztató időtartama nem kötött ugyan, de szeretnénk, ha minél többen kaphatnának választ a kérdéseikre.

Hoffberger szavai megtették a hatásukat. Az újságírók lecsillapodtak kissé, és bár a suttogás továbbra sem szűnt meg közöttük, azért lényegesen csendesebb lett a terem, mint azelőtt volt. Most egy nyurga, középkorú, majdnem kopasz férfi emelkedett fel, és mielőtt kérdezett volna, egy hosszú pillanatig jól megnézte magának a pódiumon ülő négy férfit. Társai teljesen elcsendesedtek, várva, hogy mi lesz a kérdés, és még inkább, hogy mi lesz a válasz.

- Andreas Schmidt vagyok, a *Süddeutsche Zeitung*-tól. A kérdésem a következő: hogyan egyeztethető össze a Planet Guard százezer fős létszáma azzal, hogy úgymond békefenntartó szerepet akar vállalni? Hiszen a százezres nagyságrend eleve támadó erőt jelent.

A kérdés ott lebegett a teremben még egynéhány másodpercig, aztán megszólalt Avner Ben Shaul.

- Azt hiszem, erre én adhatom meg a választ önnek, Herr Schmidt. Százezer katona még nem jelenti azt, hogy mindnyájan egyszerre kerülnek bevetésre a világ valamely körzetében. Minden hadsereg biztosít magának egy tartalékot. Az összlétszám a garancia arra, hogy ha a világon több háborús góc keletkezik, akkor a Planet Guardot egyszerre több helyen is be lehessen vetni. A katonák kiképzése igen magas színvonalú, ami azt jelenti, hogy többet tudnak, tehát többre képesek, mint a legtöbb reguláris hadsereg katonái. Mozgósítás esetén szinte azonnal bevethetők, mert a Planet Guardnak a legfőbb jellemzője a mobilitás.

- Megtudhatnánk valamit a Planet Guard összetételéről? - kérdezte Schmidt.

- Természetesen - felelte Ben Shaul. - Ennek a hadseregnek a gerincét a NATO fegyveres erői alkotják, vagyis az onnan „kölsönvett” alakulatok. Ehhez csatlakoznak orosz, japán és ausztrál egységek, tehát olyanok, amelyek nem tartoznak az Észak-Atlanti Szervezethez. Tessék - mutatott egy fészkelődő férfira, akin látszott, hogy nagyon szeretne megszólalni. - Mi a kérdése?

- Pierre Criolet vagyok, a párizsi *Le Figaro*-tól - mondta a férfi. - A kérdésem pedig nagyon egyszerű: tudtommal ön, Monsieur Ben Shaul, izraeli. Hogyan kerül ön bele ebbe az egészbe? A második kérdésem az lenne, hogy izraeli egységek is részt vesznek-e a Planet Guard-ban?

- Hadd válaszoljak először a második kérdésére - mosolyodott el Avner. - Izrael állam nem tagja sem a NATO-nak, sem egyéb nemzetközi katonai szervezetnek. Ennek megfelelően izraeli katonák soha nem vesznek részt külföldi akciókban, mivel a hadseregünk kizárólag az ország védelmét szolgálja. Viszont az is igaz, hogy hadseregünk olyan tapasztalatokkal rendelkezik a terrorellenes harcban, amikre bárhol és bármikor szükség lehet. És mivel ez így van, nekem jutott az a megtiszteltetés, hogy megálmodjam a Planet Guard-ot. Régóta foglalkoztatott ennek a gondolata, továbbá az, hogy amennyiben a terror ellen harcolunk, ne lehessen egyetlen országot sem azzal megvádolni, hogy terjeszkedni kíván, mint ahogyan az afganisztáni és az iraki eset kapcsán megvádolták az Egyesült Államokat. Uraim, a nemzetközi terror MINDENKIT egyformán veszélyeztet, és ezt a tényt nem kell külön bizonyítani. Ez axióma. Tehát a terror elleni küzdelem sem lehet egyik vagy másik ország kizárólagos feladata, privilégiuma. Ugyancsak nem lehet megkívánni, hogy egyik vagy másik ország fölöslegesen vállaljon kockázatot, és egyedül viselje a terrorellenes harc minden költségét.

- Muhammad el-Madzsíd vagyok, az *Al Jazeera* tudósítója - jelentkezett most egy jellegzetesen arab kinézésű férfi az első sorból. - Uraim, önök itt terrort emlegetnek. Következtesen terrort, ami lealacsonyítja egyes muzulmán országok és népek szabadságharcát az idegen betolakodók ellen. Arra nem gondoltak még, hogy az iszlám országoknak és népeknek teljes és vitathatatlan joguk eldönteni, miként akarnak élni, anélkül, hogy külső erők befolyásolnák őket?

- Erre hadd válaszoljak én - szólalt meg Castle. - Önnek részben igaza van, már ami az egyes országok és népek önrendelkezési jogát illeti. Csakhogy a világon kialakult helyzetben az a fonákság állt elő, hogy a közvélemény igen befolyásolható, és ezt éppen önöknek, a sajtó képviselőinek köszönhetjük. Amikor az Egyesült Államok kormányzata magára vállalta a támadó hálátlan szerepét, akár Afganisztánban, akár Irakban, önök, hölgyeim és uraim, szándékosan megfélemlítettek egy nagyon fontos körülménnyel: nevezetesen arról, hogy ez a két ország olyan diktatúra alatt volt, amely teljes mértékben mellőzte a demokrácia minden követelményét, és valósággal intézményesítette a terrort. Várjon, még nem fejeztem be - emelte fel a hangját, mivel látta, hogy el-Madzsíd közbe akar szólni. - Először is tisztázzunk egy fontos dolgot. Mit nevezünk terrornak? Azt a fajta harcot nevezzük terrornak, amelyben nem reguláris katonai erők, létszámtól függetlenül, olyan célpontokat választanak ki, amelyeknek semmi közük nincs egy konkrét konfliktushoz. Ilyen esetben a civil lakosság kerül közvetlen veszélybe. Olyan emberek, akik nem csak hogy távol élnek a konfliktusgóctól, de még közvetetten sem tudnak beleszólni annak a rendezésébe. Ilyen példa volt a World Trade Center ellen intézett támadás, a spanyolországi vonatrobbanások, a brüsszeli merénylet, és még sorolhatnám. Ugyancsak ide sorolhatók azok az öngyilkos merényletek, amelyeket a palesztinok hajtanak végre Izraelben. A terror egyik fő jellemzője a GYÁVASÁG. Igen, hölgyeim és uraim, gyávaság. Mert mi másnak lehetne nevezni azt, amikor védtelen és gyanútlan emberek sérülnek vagy halnak meg? Ha az úgynevezett „szabadságharcosok” bátrak volnának, nyíltan vennék fel a harcot, de CSAK AZUTÁN, hogy békés módon, szemtől szembeni tárgyalásokkal nem sikerült rendezni a nevezett konfliktust. Ezzel szemben a terror orvul támad, mert kifejezett célja a megfélemlítés, a normális élet lehetetlenné tétele, a zsarolás.

- Helyben vagyunk - mondta gúnyosan el-Madzsíd. - Mr. Castle, ön itt és most említette a palesztin ügyet. Izrael köztudottan elnyomja az igazságtalan harcban elfoglalt palesztin területek lakosságát. A palesztin araboknak éppen úgy megvan a joguk az önrendelkezésre, a saját, független államra, mint a világ bármely más népének. Nem gondolja?

- És ön, Mr. El-Madzsíd, nem gondolja, hogy a palesztinok már rég élhettek volna ezzel a jogukkal, amikor az ENSZ 1947-ben megszavazta, hogy KÉT ÁLLAM alakuljon meg a Jordán-folyó és a Földközi Tenger közötti sávban? Ha már ennél a témakörnél tartunk, akkor azt is meg kell említeni, hogy azóta is lett volna alkalmuk az államalapításra, de nem éltek az alkalommal. Inkább választották a terrort. Ugyanis, tisztelt uram, ha állam születik, akkor az mindenkit egyformán kötelez, és bizonyos nemzetközi normáknak is eleget kell tenni. Viszont a palesztinoknak ez eddig nem volt érdekük, legalábbis a vezetőiknek nem. Most, hogy Yasszer Arafat eltűnt a színről, talán a palesztinok is olyan vezetést választanak, amely békésebb úton, az említett normák figyelembe vételével és betartásával keresi a megoldást erre a több évtizedes konfliktusra. Egyetlen népnek sincs joga úgy keresni a békés életet, hogy közben egy másik népet tart rettegésben.

Ismét erősödni kezdett a hangzavar a teremben. Az újságírók két táborra szakadtak, és egymással kezdtek vitatkozni. Hosszú percek múltak el, amíg lecsitultak annyira, hogy Hoffberger ismét megszólalhatott.

- Hölgyeim és uraim, már megmondtam, hogy ez így nem járható út. Nem azért gyűltünk itt össze, hogy a sokat vitatott izraeli-palesztin kérdést tárgyaljuk meg. Erre volt is, lesz is éppen elég alkalom. Kérem, maradjanak a tárgynál. Köszönöm.

Csend lett. Később újra megindult a suttogás, de ezúttal Hoffberger érezte, inkább a tanácsatlanság okozza, és a riporterek egymást biztatják a következő kérdés feltételére. Castle szavai szemmel láthatólag lefegyverezték a militánsabb újságírókat, akik belátták, hogy valóban nem lehet holtvágányra terelni a sajtóértekezletet. Rövid szünet következett be, ami alatt a

pódiumon ülők megbeszélhették egymás közt a kialakult helyzetet, aztán ismét a közönségre figyeltek.

- Vámos Miklós vagyok, az *MTI* tudósítója - emelkedett szólásra egy középkorú férfi. - Sir Mike, ön hogyan látja a Planet Guard további szerepét? Várható-e, hogy a közelebbi vagy távolabbi jövőben ez a hadsereg komoly harcba kerüljön?

- Ez annak a függvénye, Mr. Vámos - felelte Jackson - hogy milyen helyzet alakul ki a világban. Jelenleg ott tartunk, hogy a nemzetközi terror legmarkánsabb vezetőit sikerült élve elfognunk, és átadnunk az igazságszolgáltatásnak. De ha a szükség úgy hozza, akkor a Planet Guard nem fog habozni, és harcba száll reguláris hadseregek ellen is. Nem kell elfelejteni, hogy akad még néhány veszélyforrás a világban. Irán és Észak-Korea nyíltan törekednek az atomfegyver kifejlesztésére vagy megszerzésére. Ez újabb kihívást jelent. Szíria tagadja, hogy a területén terrorista bázisok lennének, ezzel szemben nyíltan jelen van Libanonban, és támogatja a *Hizballah* tevékenységét. Ugyancsak gyanítjuk, hogy az Irakban keresett, és mindmáig fel nem lelt tömegpusztító fegyverek nagy része Szíria területén van elrejtve. Jelen pillanatban nem állunk hadban egyik említett országgal sem, és reméljük, hogy erre nem is kerül sor, de ha szükséges, a Planet Guard mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy ezek az országok ne veszélyeztethessék a törékeny egyensúlyt.

- Milyen szerepe van Izraelnek ebben az egészben?

- Csupán annyi, hogy átadta a tapasztalatait nekünk. Sem a közeli, sem a távolabbi jövőben nem kívánunk Izraelre olyan terhet róni, amely meghaladja a teljesítőképességét.

A sajtóértekezlet a déli órákig tartott, és több riporter feszegette, vajon milyen sors vár Oszama bin Ladenre és társaira. Ezekre a kérdésekre Andrejev adott választ.

- Oszama bin Laden, Shamil Baszajev és a többi terrorista vezér ügyét a Hágai Nemzetközi Bíróság fogja tárgyalni, még hozzá a nagyon közeli jövőben. Addig is ezek a személyek fogságban maradnak. A bizonyítékok megszerzése már nem a Planet Guard feladatköre. Mi csupán annyit tettünk, hogy kézre kerítettük az emberiség legádázabb ellenségeit. Remélhetőleg, az ő példájuk elrettentő lesz azok számára, akik követni kívánják ezt az utat, és a terrort választják eszközként a céljaik elérésére.

Hoffberger ezzel lezárta a sajtóértekezletet. A stábok összeszedték a felszerelésüket, a riporterek lassan kiszállingóztak a teremből. Egymás között még megbeszélték a hallottakat, de most már más dolguk volt: megbízóiknak, a hírügynökségeknek, újságoknak és más médiáknak le kellett adniuk az anyagot.

Amint magukra maradtak, Castle odament Ben Shaulhoz, és a vállára tette a kezét.

- Na most mondd meg, hogyan érzed magad, barátom.

Avner nem válaszolt azonnal. Tekintete elrévedt, mintha egy senki más által nem látott filmet nézne. Csak jóval később felelt, nagyon halkán, szinte fáradtan.

- Örülöm kéne, Robert, mert amit megálmodtam, sikerült. Valahogyan azonban mégsem tudok örömet érezni. Talán azért, mert a lelkem legmélyén tudom, hogy a harc csak most kezdődik. Érted? A terror rákfenéjét csak ezután fogjátok kiirtani, ha sikerül. Nagyon nehéz dolga lesz még a Planet Guard-nak. Hosszú idő fog eltelni addig, amíg végre fölöslegessé fog válni ez a hadsereg.

Vége

Izrael, 2004